

W NUMERZE:

Strategia Państwa Polskiego w dziedzinie mediów elektronicznych na lata 2005-2020	2
VI Konferencja Mediów Publicznych w Krakowie	3
INFORMACJE	10
Rozporządzenia KRRiT	11
Wyjaśnienie na temat opłat za retransmisję programów TVP	12
UCHWAŁA Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 8 lipca 2005 r.	13
UCHWAŁA Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 3 czerwca 2005 r. w sprawie sprawozdania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji	13
List Otwarty do Posłów i Senatorów	14
Forum w Krynicy	16
WDRAŻANIE TELEWIZJI CYFROWEJ W POLSCE – PROBLEMÓW KILKA	17
Tryb organizowania naziemnej telewizji cyfrowej - polityka Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w tym zakresie	20
Rozporządzenie w sprawie cyfryzacji mediów	25
ZAPOWIEDŹ ZMIAN W DYREKTYWIE „O TELEWIZJI BEZ GRANIC”	36
Rynek mediów w Wielkiej Brytanii	41
PRZEGLĄD WYDARZEŃ MIĘDZYKRAJOWYCH	47
Informacja o czasie obecności przedstawicieli rządu, prezydenta, partii koalicji i opozycji parlamentarnej w programach Polskiego Radia (programy: 1, 2, 3, Radio Bis i Radio Polonia) czerwiec - lipiec 2005 r.	54
Informacja o czasie obecności przedstawicieli rządu, prezydenta, partii koalicji i opozycji parlamentarnej w programach Telewizji Polskiej (programy: TVP1 i TVP 2) czerwiec - lipiec 2005r.	58
Apel Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z 19 lipca 2005 roku	62
Nowe rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji	63
ROZPORZĄDZENIE KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI z dnia 23 czerwca 2005 r. w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi	64
Stanowisko Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w sprawie współpracy TVP SA z operatorami sieci kablowych i platform cyfrowych z 5 lipca 2005 roku	71
WYJAŚNIENIE dotyczące propozycji ewentualnych zmian organizacyjnych w publicznej radiofonii regionalnej zawartych w projekcie Strategii Państwa Polskiego w dziedzinie mediów elektronicznych na lata 2005-2020	73
WEZWANIA DO ZANIECHANIA EMISJI LISTOPAD 2004 – SIERPIEŃ 2005 R.	75
DECYZJE	78
UCHWAŁY	82
NAGRODY KRRiT	84
POSIEDZENIA KRRiT	85

Strategia Państwa Polskiego w dziedzinie mediów elektronicznych na lata 2005-2020

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji 5 maja 2005 roku przyjęła projekt „Strategii Państwa Polskiego w dziedzinie mediów elektronicznych na lata 2005-2020”. Został on rozpatrzony przez międzyresortowy Zespół ds. Strategii Rozwoju Radiofonii i Telewizji, powołany przez Prezesa Rady Ministrów. Na tej podstawie powstała zmieniona wersja projektu, przyjęta 26 sierpnia 2005 roku.

Przed przedstawieniem powyższego projektu do zatwierdzenia Radzie Ministrów, Ministerstwo Kultury ogłosiło konsultację społeczną na jego temat, która zakończyła się 14 września 2005 roku. Obecnie projekt czeka na przyjęcie przez Radę Ministrów.

Z tekstem projektów strategii z 26 sierpnia 2005 roku (poddanym konsultacji), a także wcześniejszym (przyjętym przez KRRiT 5 maja 2005 roku) można zapoznać się za pośrednictwem strony internetowej KRRiT (www.krrit.gov.pl).

VI Konferencja Mediów Publicznych w Krakowie

5 i 6 września 2005 roku odbyła się VI Konferencja Mediów Publicznych w Krakowie. Tegoroczne obrady przebiegały pod wspólnym hasłem „Dobro wspólne – media publiczne”. Organizatorzy konferencji, Rady Nadzorcze Telewizji Polskiej SA i Polskiego Radia SA oraz Zarządy, zaprosili do dyskusji przedstawicieli partii politycznych biorących udział w wyborach parlamentarnych. „Okrągły stół” z udziałem polityków potwierdził, że media publiczne są potrzebne oraz że powinny być apolityczne, niezależne i finansowane w sposób zapewniający im stabilizację finansową. Istotną deklaracją było wycofanie się Platformy Obywatelskiej z projektów częściowej prywatyzacji mediów publicznych. W sesji pierwszej uczestnicy konferencji wysłuchali wykładów pod wspólnym ramowym tytułem „Społeczeństwo polskie w procesie przeobrażeń – wyzwania dla mediów publicznych”. W sesji popołudniowej odbyły się dyskusje panelowe w czterech zespołach roboczych. Materiały konferencyjne, jak corocznie, zostaną opublikowane.

Poniżej przedstawiamy tekst wystąpienia Przewodniczącej Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, wygłoszonego pierwszego dnia konferencji.

Jego Magnificencjo Panie Rektorze, Szanowni Gospodarze i Goście konferencji.

Po raz kolejny zbieramy się w Sali Uniwersytetu Jagiellońskiego w podobnym gronie, aby poświęcić naszą uwagę mediom publicznym.

Wszyscy wiemy, że dla instytucji medialnych, środowisk dziennikarskich, twórczych i naukowych jest to ważne wydarzenie, które powinno wskazać, rozpoznać i nazwać tendencje korzystne dla rozwoju mediów, zjawiska sygnalizujące narastaniu problemów, których w prosty sposób przeczekać się nie da. Trzeba się z nimi zmierzyć i zaproponować drogi rozwiązania.

Truizmem jest, że media publiczne, pośród innych nadawców, powinny zawsze wyróżniać jakość, dbałość o dobro publiczne i styl, w jakim pełnią swą służbę państwu i społeczeństwu. Bo przecież zasadniczym celem tej służby w państwie demokratycznym, w społeczeństwie pluralistycznym jest organizowanie dyskursu obywatelskiego nad dobrem wspólnym, jakim jest Rzeczpospolita.

Tak jak przed chwilą, mówi się o mediach publicznych w teorii naukowej i od święta. Podkreśla się ich rolę, powołuje na tradycje polityczne i niekwestionowane dokonania, którym zaprzeczyć się nie da.

W złożonej sytuacji politycznej potęgowanej atmosferą przedwyborczą i sporami wokół mediów oraz samej Krajowej Rady, dyskusja nad problemami rynku medialnego i propozycjami zmian w dziedzinie prawa medialnego jest z pewnością trudna. Jednak jest możliwa i niezbędna.

W obliczu tych sporów, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji dokonała ucieczki do przodu i przygotowała strategię państwa polskiego w zakresie mediów elektronicznych na lata 2005-2020.

Nasze opracowanie przyjęte przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji zostało jednogłośnie w trybie ustawowym, zostało przekazane Prezesowi Rady Ministrów, które odpowiada za kształtowanie polityki państwa w dziedzinie medialnej w porozumieniu z Krajową Radą.

Premier Marek Belka, zgodnie z procedurami obowiązującymi w administracji rządowej, poddał nasze opracowanie uzgodnieniom, które były prowadzone przez międzyresortowy zespół roboczy, kierowany przez panią minister Agnieszkę Odorowicz. Prace te już zostały zakończone i dokument może wejść w końcową fazę procedury rządowej, czyli omówienia i przyjęcia przez Radę Ministrów.

Nadawcom publicznym poświęcamy w projekcie strategii państwa w dziedzinie mediów elektronicznych na lata 2005-2020 bardzo wiele uwagi. Czynimy tak, zarówno ze względów na ich znaczenie w polskiej Radiofonii i Telewizji, w polskiej demokracji, kulturze i życiu społecznym. Przecistawiamy się tym samym, w sposób zdecydowany, pomysłem likwidacji abonamentu radiowo-telewizyjnego, bądź prywatyzowaniu całości lub części spółek publicznej radiofonii i telewizji. Uważamy, że pomysły takie składają się na program radykalnego ograniczenia i w konsekwencji, być może, likwidacji mediów publicznych w Polsce.

Szanowni Państwo, jesteśmy jedynym krajem, gdzie toczą się dziś na ten temat debaty. Wiadomo, że wobec postępu technicznego, dotychczasowa, tradycyjna formuła Radiofonii i Telewizji Publicznej, jest w dłuższym terminie nie do utrzymania. Potrzebna jest więc silna wola polityczna, by przeformułować zasady i formy pełnienia służby publicznej w Radiofonii i Telewizji, w Internecie i na wszystkich nowych platformach rozpowszechniania treści.

Trudno przewidywać, czy w perspektywie 15-20 lat będzie determinacja, by to zrobić. I czy przypadkiem nie będzie łatwiej politykom zgodzić się ze stwierdzeniem nadawców komercyjnych, że media publiczne są już niepotrzebne.

Nasze propozycje zmierzają do tego, żeby zapewnić nadawcom publicznym możliwość bezpiecznego działania w warunkach pewności, zarówno zadań, jakie na nich spoczywają, jak i pewności finansowania odpowiedniego do realizacji tych zadań.

Ogłoszona niedawno nowa, w skali światowej, doktryna mediów publicznych na łamach Gazety Wyborczej, a mianowicie, że w telewizji publicznej musi być mąż, który zarabia, i żona, która wydaje, to oprócz dziwnego seksistowskiego podtekstu, najkrótsza droga do uzasadnienia zamiaru ograniczenia lub likwidacji mediów publicznych w Polsce, o których mówiłam przed chwilą. Jeżeli te słowa czyta kobieta samorządna, niezależna, samofinansująca się, to musi z mieszanymi uczuciami myśleć o tych, którzy dzisiaj programują pewne zadania telewizji publicznej.

Ponieważ, proszę Państwa, nie ma racji bytu nadawca publiczny, którego program nie jest postrzegany jako jakościowo różny od programów komercyjnych. Z porównań międzynarodowych wiadomo, że spośród dużych telewizji publicznych w Europie, relatywnie najmniej od telewizji komercyjnych, odróżnia się telewizja hiszpańska, finansowana głównie z reklamy. Gdy się porówna strukturę gatunkową TVP i telewizji hiszpańskiej, porównanie wcale nie jest korzystne dla polskiej telewizji publicznej.

Uważamy, że zapewnienie nadawcom publicznym zdolności do właściwego wykonywania ich zadań, wymaga przede wszystkim stworzenia systemu bardziej precyzyjnego określenia i rozliczania emisji programowej w postaci licencji programowej. Stworzenia trybu i procedury określenia kontraktu służby publicznej, zreformowania systemu zarządzania, zapewnienia im odpowiedniego i pewnego finansowania ze środków publicznych, przejrzystości gospodarki finansowej oraz zmniejszenia uzależnienia od reklamy.

W naszej strategii, za zadania priorytetowe, uznaliśmy rozpoczęcie procesów wprowadzania cyfrowej telewizji, cyfrowego radia. Krajowa Rada intensywnie uczestniczy w pracach międzyresortowego zespołu ds. prowadzenia telewizji i radiofonii cyfrowej. Efektem tych prac jest dokument przyjęty przez Radę Ministrów 4 maja 2005 roku, „Strategia przejścia z techniki analogowej na cyfrową o zakresie telewizji naziemnej”, taki nosi tytuł.

Obecnie powstaje z naszym udziałem analogiczny dokument poświęcony przejściu do radiofonii cyfrowej. Nie chciałabym teraz szczegółowo przedstawiać całej złożoności warunków prawnych, organizacyjnych i ekonomicznych związanych z prowadzeniem mediów, w tym mediów publicznych, w erę cyfrową.

Wspomnę jedynie, że wszystkie regulacje dotyczące tej kwestii, które pozostają w kompetencji Krajowej Rady podlegają szerokiemu procesowi konsultacji, zarówno z nadawcami, jak i instytucjami, uczestniczącymi w procesie konwersji technologicznej.

Działamy tutaj zgodnie z duchem demokracji, z duchem i literą polityki wspólnotowej, wynikającej z pakietu dyrektyw o komunikacji elektronicznej, postulujących stworzenie systemu poziomej, technologicznie neutralnej regulacji infrastruktury komunikacji elektronicznej, wyzwalającej mechanizmy rynkowe, po to, by przyspieszyć realizację obowiązującej nas strategii lizbońskiej.

W tym kontekście, pragnę jednak zwrócić Państwa uwagę na jeszcze jeden aspekt tej sprawy. Przejście z nadawania analogowego na cyfrowe, z punktu widzenia odbiorcy, to radykalne poszerzenie oferty.

Z punktu widzenia nadawców to biznes, którego wartość się liczy w miliardach złotych. Jeszcze inaczej mówiąc, jest to być albo nie być na rynku telewizyjnym.

Przez długi czas komercyjny podmiot, polski operator telewizyjny, próbował przeciągnąć na swoją stronę TVP. Telewizja Polska to z jednej strony gwarant środków na inwestycje. Pamiętajmy, że mówimy o przychodach TVP ok. 1,7 miliarda złotych rocznie. Z drugiej wiadomo, że o atrakcyjności oferty decydować będzie obecność w danym

multipleksie programów telewizji publicznej.

Prezes TVP, w skierowanym do nas piśmie, opowiedział się za tym, aby telewizja miała własny multipleks. I stwierdził, że jest to rozwiązanie najbardziej naturalne i najpewniej wpisujące się w tendencje europejskie oraz w założenia systemu radiofonii i telewizji w Polsce. Uznać należy, że najlepszy model to model odrębnego multipleksu publicznego. I dalej: jako jeden z argumentów, za takim rozwiązaniem, wymienił ryzykowne przemieszanie środków kapitałowych publicznych i prywatnych.

I tu, proszę Państwa, leży sedno problemów. Sposób finansowania tego komercyjnego przedsięwzięcia zakładał korzystanie z majątku TVP SA. Przyznanie odrębnego multipleksu dla Telewizji Publicznej stanowiłoby przekreślenie tego planu. Teraz dopiero staje się przejrzysty cel publicznych sugestii np. na łamach Gazety Prawnej, głównego inicjatora spółki „Polski Operator Telewizyjny”, aby przenieść kompetencje w sprawie przydziału częstotliwości do zreformowanego po wyborach organu rządowego. Chodzi o Urząd Telekomunikacji i Poczty, jeżeli zachowa swoją nazwę, to umożliwi podjęcie tzw., tu znów cytuję: „słusznej decyzji komu i na jakich warunkach przekazać częstotliwości, pozwolić na tworzenie multipleksu”. Przypominam i gorąco podkreślam, że wciąż chodzi o miliardy złotych.

Nie będę szczegółowo opisywała innych naszych propozycji, bowiem są one dobrze znane każdemu, kto zechce zajrzeć na strony internetowe Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

Myszę, że znajdzie się na nich nowa wersja projektu, ostatecznie przyjęta przez powołany przez Premiera Zespół ds. Strategii Rozwoju Radiofonii i Telewizji. Ministerstwo Kultury przeprowadza konsultację społeczną tego projektu. I wtedy również wszyscy Państwo, zasiadający na tej sali, będą mogli wnieść swoje uwagi.

Mamy nadzieję, mówię w imieniu Krajowej Rady, że jeszcze obecny rząd przyjmie tę strategię i zostanie to uszanowane także przez nową administrację rządową.

Nie sposób, tak nam się wydaje, zlekceważyć opinię wszystkich tych, którzy brali udział w tych konsultacjach. Były to przecież poglądy i opinie, których nie sposób zmieniać w zależności od tego, jaki rząd akurat w Polsce sprawuje władzę. W dużej mierze dotyczy to technologii, a one, bodajże, mają wymiar neutralny.

Szanowni Państwo. Zdajemy sobie wszyscy sprawę, że przyszłość mediów publicznych zależy więc od postawy poszczególnych rządów wobec prywatyzacji sektora publicznego.

Przede wszystkim od uregulowań prawnych, mogących skutecznie ograniczyć pozyskiwanie dochodów z reklamy przez nadawców publicznych, a także barier prawnych tworzenia kanałów tematycznych. Wszystkie te bariery i ograniczenia oznaczają w praktyce zahamowanie rozwoju nadawców publicznych. Przede wszystkim jednak funkcjonowanie nadawców publicznych należy od ich woli, od ich kierownictw, a w tym ich samodzielnej gotowości do wprowadzania przekształceń strukturalnych, ograniczenia zatrudnienia i innych decyzji zapewniających sprawne działanie.

Do szybkiego rozwiązania są zagadnienia finansowania mediów publicznych oraz problemy związane z uszczelnieniem poboru abonamentu. My wszyscy, oczywiście, z zadowoleniem przyjęliśmy uchwalenie ustawy pozwalającej nadal „ściągać” (to nie jest dobre określenie), abonament na utrzymanie mediów publicznych. Ale chcę powiedzieć, że ustawa o opłatach abonamentowych istoty problemu nie rozwiązała. Naprawiła jedynie błąd prawny wskazany przez Trybunał Konstytucyjny, ale nie dotknęła nawet kwestii, jak lepiej zorganizować finansowanie mediów publicznych. Wręcz przeciwnie, ustawa dalej utrzymuje np. monopol Poczty Polskiej, która wielokrotnie wykazywała zbyt

małą aktywność na tym polu w stosunku do rosnącego oczekiwania. W ostatnich dniach pojawiły się nowe kłopoty związane z funkcjonowaniem na linii Poczta Polska – Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji. A przecież, proszę Państwa, będziemy dziś mówić o podmiotach, które są wymiernym materialnie dobrem narodowym.

Majątek mediów publicznych obliczany jest na prawie dwa miliardy złotych. Mam tutaj na myśli majątek trwały i obrotowy. Z tego majątek Telewizji Polskiej na ok. miliard 520 milionów złotych.

Majątek spółek radiowych razem wyceniony jest na ok. 473 miliony złotych. W tym to duże Polskie Radio za 263 miliony, a spółki regionalne razem 210 milionów.

Proszę Państwa, ja nie podaję wartości rynkowych w momencie sprzedawania któregoś z kanałów Telewizji Publicznej. Myślę, że ta suma byłaby zdecydowanie inna liczona razem z tzw. kontentem.

W tym roku abonamentu na rachunek Krajowej Rady wpłynie, według naszych prognoz, 925 milionów złotych. Z tego Telewizja Polska dostanie prawie 545 milionów, Polskie Radio – 210 milionów, a dla spółek radiofonii regionalnych przypadnie 170 milionów złotych.

Niestety, pobór abonamentu spada. W stosunku do prognoz pozyskamy w tym roku mniej ok. 57 milionów złotych. Z westchnieniem o tym Państwa informuję, bo to bardzo duży ubytek. Należy się więc zastanowić, jak zredukować koszty utrzymania mediów publicznych przez społeczeństwo, jeżeli mają one przeżyć.

Proszę Państwa, warto w tym kontekście (choć mamy uroczyste zgromadzenie, ale zdecydowałam się na to) przypomnieć, że media publiczne zatrudniają w naszym kraju 7 tysięcy 856 osób. Z czego Telewizja Polska – 4 tysiące 677. Zakład Główny – ponad 3 tysiące, oddziały terenowe – 1600.

Polskie Radio SA, czyli duże radio, zatrudnia 1576 osób. Spółki regionalne – 1607. I na tym tle kilka innych interesujących danych. Mianowicie, w 2004 roku koszty wynagrodzeń władz spółek Radiofonii i Telewizji Publicznej, podkreślam władz, wyniosły łącznie ponad 13,2 miliona. Dla członków Zarządu, członkowie Zarządu zarobili ponad 10 milionów złotych, z tego Telewizja 11,5 miliona, Radiofonia Publiczna – 8,7 miliona, Polskie Radio SA – niecały milion, 17 spółek regionalnych – 7,8 miliona złotych.

Członkowie rad nadzorczych mediów publicznych – 3 miliony złotych. Z tego Telewizja – 0,2 miliona. Zapewne dyrektor Kuffel, który mi podawał tę sumę, zapomniał dodać koszty respiratora, podtrzymujące go sztucznie w postaci obsługi prawnej, jeden mandat w Radzie Nadzorczej Telewizji Publicznej, który jest znacznie bardziej kosztowny. W Radiofonii rady nadzorcze otrzymały 2,8 miliona złotych..

W 2004 roku koszty poniesione z tytułu diet dla członków rad programowych, wyniosły łącznie 0,7 miliona złotych. Z tego telewizja – 0,3, radiofonia – 0,4. Koszty wynagrodzeń, które podałam wyniosły łącznie w 2004 roku – 13,2 miliona złotych.

Wynagrodzenia pracowników, bo to jest również ważne, już bez członków władz spółek i współpracowników, w 2004 roku wyniosły łącznie 545,6 miliona. To jest 27,8% kosztów rodzajowych ogółem.

Z tych prostych danych, które podałam, a znacznie więcej na ten temat powie zapewne nasz dyrektor Kuffel, zasiadający na tej sali, wynika, że większość pieniędzy abonamentowych przeznaczona jest w mediach publicznych na pobory osób w nich zatrudnionych. Pozostają jeszcze takie drobiazgi jak produkcja, emisja, o innych nie wspomnę.

Myślę, że jest się nad czym zastanawiać, jeżeli chcemy stworzyć realną zaporę w przyszłości prywatyzacji mediom publicznym. Bo wokół mediów publicznych, a niekiedy wewnątrz nich, rozgorzała, proszę Państwa, na nowo walka polityczna. Walka w takim samym stopniu dotyczy niezależnego regulatora, jakim jest Krajowa Rada. Bo jest tak, jak wszyscy wiemy, system naczyń połączonych.

Należy przypuszczać, że zbliżające się wybory zmieniają scenę polityczną. Niemal wszystkie partie biorące udział w kampanii wyborczej zapowiadają przeobrażenia na rynku medialnym. Zgadza się, że zmiany są nieuchronne. Pytanie tylko, czy będą to zmiany wynikające z przemysłów, analizy potrzeb nowoczesnego społeczeństwa informacyjnego, efektów rozwoju nowej technologii, w następstwie czego konieczne będzie m.in. ponowne zdefiniowanie roli nadawców, w ogóle ich społecznych zadań, w tym także miejsca i pozycji nadawców publicznych.

Czy będą to zmiany wyłącznie o charakterze politycznym, wynikające z chęci wprowadzenia tzw. swojego porządku, zwłaszcza personalnego, bez uwzględnienia tego wszystkiego, co trafnie oddaje temat tegorocznej konferencji, bo zawarty ten tytuł został w haśle: „Dobro wspólne – media publiczne”

Obowiązująca od 13 lat ustawa o radiofonii i telewizji oparła model funkcjonowania mediów publicznych za zasadzie powszechnego dostępu, w abonamencie jako źródła finansowania, w zróżnicowaniu programowym tak, aby zadowolić gusta i oczekiwania zróżnicowanych grup odbiorców. Niezależności politycznej, misji kulturalnej i edukacyjnej, a w szczególności troski o najmłodszych odbiorców.

Dzięki tamtym decyzjom media publiczne zachowały w Polsce silną pozycję, jeżeli odniesiemy się do przykładów innych byłych państw socjalistycznych. Stanowiły również punkt odniesienia dla sektora komercyjnego, odcinając je, proszę Państwa, od obowiązku pełnienia tzw. misji. Trudno byłoby mi wskazać drugi taki przykład wśród byłych krajów socjalistycznych, gdzie media publiczne zachowały się w całości, towarzyszyły przemianom ustrojowym, utrzymując na dodatek swą pozycję na rynku.

W tym roku uroczymie obchodziliśmy jubileusz Polskiego Radia, instytucji, która jest fenomenem samym w sobie. 80 lat temu scalała Polki i Polaków słowem, językiem polskim. Dzisiaj zaczynamy na ogół z Jedyneką nasz nowy dzień. Polskie Radio trwa przy nas, tak jak państwo – nocny stróż. Jest przez ludzi uważany za nasze, wspólne, choć różnimy się poglądami i choć wybór wśród stacji jest dziś olbrzymi.

Z całą odpowiedzialnością mogę stwierdzić, że w tej kadencji rad nadzorczych w przypadku radia powiodła się w pełni zasada zrównoważonego zarządzania. Radio jest empatyczne. Szanuje zróżnicowanie poglądowe i światopoglądowe odbiorców. Myślę, że jest wciąż medium o wysokim ilorazie inteligencji. Bo siłą rzeczy oddziałuje na myśl, która sama w sobie jest wartością.

Udział programów Polskiego Radia SA, a w czasie słuchania radia, nie jest już tak jak przed laty dominujący. Powstanie systemu dualnego na początku dekady lat 90-tych i wejście na rynek mediów radiofonii prywatnej spowodowało, zarówno zmniejszenie się audytoriów radiowych nadawców publicznych, jak i konieczność dzielenia się z nadawcami i prywatnymi dochodami z reklam.

Procesy te odbywają się w warunkach konwergencji ekonomicznej mediów, telekomunikacji informatyki. Radiu bowiem przychodzi dzisiaj działać w środowisku teleinformatycznym wyznaczonym w największej mierze bez przewodowości i mobilnością sprzętu.

Polskie Radio SA z powodzeniem przekształca swoją strukturę i zasady działania, by przygotować się do funkcjonowania na niezwykle konkurencyjnym rynku medialnym.

Przemiany w Polskim Radiu trwają zresztą nieprzerwanie od wielu lat. Ich celem jest doskonalenie formy radiowej ekspresji tak, by sprostać wyzwaniom zmieniającego się otoczenia oraz wrażliwości upodobań i zainteresowanie odbiorców. Stanowią one proces nigdy nie zakończony. Bowiem Polskie Radio jest żywą instytucją kultury narodowej, bez której nie sposób wyobrazić sobie krajobraz życia duchowego i intelektualnego kraju.

Od blisko 80-ciu lat Polskie Radio towarzyszy nam. Od wielu lat cieszy się największym, społecznym zaufaniem. Polskie Radio posiada, o czym przekonują pierwsze dni działania nowego systemu organizacji produkcji, zdolność do wewnętrznego przekształcenia się i doskonalenia, zarówno struktur, jak i poszczególnych programów. Dzięki tej umiejętności, powinno móc skutecznie funkcjonować w dynamicznym otoczeniu stacji komercyjnych, nie tracąc nic ze swojego historycznego dorobku, zyskując jednocześnie nowoczesne brzmienie i dysponując w nowych warunkach, dużą siłą oddziaływania. Myślę, że nie pomylę się, jeżeli powiem, że Polskie Radio ma 80 lat i kolosalną przyszłość.

Inaczej może być z telewizją, Szanowni Państwo, która ze względu na obraz ma większą siłę rażenia. Badania wskazują, że polscy odbiorcy spędzają z nią co najmniej 3 godziny dziennie. Stąd m.in. niezależnie od odświętnych haseł i deklaracji, politycy niezmiernie spierają się na ogół o to, kto i w jaki sposób powinien kontrolować TVP. Kto kogo w tym przechrzty? A nie o to, jak zapewnić jej niezależność od formalnych i nieformalnych wpływów politycznych.

W tym sporze pojawiła się ostatnio bardzo niebezpieczna tendencja, zmierzająca do osłabienia publicznego charakteru TVP poprzez komercjalizację jej programów, czyli przez osłabienie wartości nadrzędnych w jej polityce programowej, również namawianie do prywatyzacji przynajmniej jej części.

Wiem, że za chwilę odbędzie się „Stół Okrągły” z udziałem polityków. Z dużą uwagą będę się przysłuchiwała temu, jakie stanowisko zajmie w tej dyskusji Platforma Obywatelska.

W minionym tygodniu byłam na inauguracji Festiwalu Czterech Kultur w Filharmonii Łódzkiej. Proszę Państwa, była tam pełna sala ludzi i jeden człowiek z zasadami. Nie zauważył, że premiera utworu Jana Kaczmarka na tym festiwalu będzie wykonywana przez Polską Orkiestrę Radiową pod dyrekcją pana Rajskego, która jest utrzymywana z abonamentu. Po szynach wokół sceny jeździły kamery Regionalnej Trójki, utrzymywanej również z abonamentu, którą ludzie z zasadami chcą przecież zlikwidować. Już jako przewodnicząca Krajowej Rady wielokrotnie występowałam przeciwko tego rodzaju pomysłom.

Wskazywałam na przykład podczas „Okrągłego Stołu” mediów publicznych w Krakowie w 2003 roku na potrzeby utworzenia porozumienia w sprawie mediów publicznych. To przecież dobro narodowe, polska telewizja i polskie radio wnoszą istotny wkład w rozwój kultury narodowej. Są podstawowym źródłem wiedzy o kraju i świecie dla milionów Polaków, którzy coraz rzadziej czytają książki, a nawet gazety. Wystarczy spojrzeć na sytuację na rynku prasowym, by przekonać się o skutkach dominacji zagranicznego kapitału, dotyczy to zwłaszcza prasy lokalnej. Powinno to być przestroga przed pomysłami prywatyzacji telewizji. A jednak są one konsekwentnie lansowane przez niektóre formacje polityczne.

W tym kontekście stoi na przeszkodzie wciąż Krajowa Rada oraz ustawa o radiofonii i telewizji. Cóż więc w tej sytuacji można zrobić? Zmienić ustawę, tak aby osłabić Krajową Radę, jak powiedział ostatnio na naszym posiedzeniu jeden z bardzo dowcipnych pracowników Krajowej Rady: „Sezon polowania na KRRiT trwa w całej pełni”. A na razie korzystać z tego, co publiczne, do osiągnięcia własnych celów politycznych. Już nawet nie trzeba odwoływać się do wyników specjalistycznych analiz, by stwierdzić, że ci, którzy jako swój cel zakładają prywatyzację mediów publicznych, dzisiaj u progu kampanii wyborczej najszerzej korzystają z możliwości stwarzanych przez media w zakresie dotarcia do opinii publicznej. Upolitycznieniu „inaczej” i tendencjom likwidatorskim w sposób obiektywny i zapewne subiektywny sprzyjają publiczne znane konflikty wewnętrzne, które są w dużej mierze efektem przenoszenia na grunt TVP, czyli dziedziny rządzącej się innymi regułami, mechanizmów charakterystycznych dla czystej polityki. Ten stan rzeczy świadczy, niestety, o niskiej kulturze prawnej, niskiej kulturze politycznej, a czasem zwyczajnie o braku kompetencji.

Według mojej opinii i doświadczenia, ten kto będzie szedł tropem rodem z innej epoki i będzie traktował telewizję jako instrument władzy, a nie służby społecznej, przegra! Innego wyjścia w systemie demokracji nie ma. Doświadczenia ostatnich lat pokazały nam wszystkim, że pycha, nadmierna pewność siebie, gubi nawet najbardziej mocarnych polityków.

Stąd jednym z kierunków zmian w mediach publicznych musi być zmiana systemu zarządzania nimi, zarówno wewnątrz, jak i zewnątrz tych instytucji. Polskie media publiczne cieszą się bardzo wysokim stopniem niezależności. Chodziło przecież kilkanaście lat temu o to, by nikt nie wkraczał w kompetencje Rady Nadzorczej i Zarządu. Jest to zasada słuszna, póki Rada Nadzorcza i Zarząd właściwie wykonują swoje zadania. System ten przestaje spełniać swoje zadania, gdy wewnątrz instytucji panuje długotrwały kryzys, a nikt inny nie ma możliwości działania.

Jak wspominałam, jak wszyscy na tej sali wiedzą, taką sytuację mamy w Telewizji Polskiej. Ustawa wyposaża rady nadzorcze w jedno jedyne zadanie: dać spółkom dobry zarząd. Radzie, która nie może tego zrobić, bo sama jest głęboko, w obecnych warunkach, podzielona. Jeżeli tak jest, zdaniem większości Krajowej Rady, powinna podać się do dymisji. Gdy tego nie robi, przedłuża kryzys i

paraliżuje instytucję. W ten sposób utrwała się pogląd, że media publiczne są nie reformowane i jedyne, co można zrobić, to je właśnie zlikwidować.

Znane są przykłady, proszę Państwa, zarówno ze wschodniej, jak i zachodniej Europy, zarządzania mediami publicznymi przez komisje parlamentarne na przykład. Odwołam się do takiego przykładu nam znanego. W Bułgarii prezes telewizji co czwartek chodził na posiedzenia komisji parlamentarnej, aby zdawać sprawozdanie i otrzymywać instrukcje. Oczywiście, my nie chcemy czegoś takiego. Trzeba jednak pamiętać, że to państwo tworzy media publiczne, określa ich zadania i powinno mieć możliwość wyegzekwowania ich realizacji.

Państwo powinno również mieć możliwości działania, gdy organy spółek nie dają sobie z tym rady. Nie ma tu zamachu na niezależność mediów publicznych, a jedynie potrzeba reakcji na wadliwe działanie samych tych organów.

Dlatego wzywam, w szczególności Radę Nadzorczą TVP SA i zarządy niektórych spółek, do opamiętania się. Nie szkódźcie sobie i instytucjom, którymi kierujecie. Jesteście odpowiedzialni za ich przyszłość. Jest ona już dzisiaj niepewna, a Wasze działania mogą jeszcze bardziej jej zagrozić.

Radą Nadzorczą TVP SA kieruje już w tej kadencji, proszę Państwa, trzeci prezes. Dzięki jej decyzjom mamy zawieszonych dwóch członków Zarządu. Minister Skarbu nie dał tej Radzie Nadzorczej skwitowania. Można więc dziś powiedzieć, że ta głośno robiona rewolucja pożera z dobrym skutkiem własne dzieci.

Pamiętajmy o tym, że zasadnicze dylematy, przed którymi staje dzisiaj cały system polskich mediów publicznych, wiążą się ze zmianami wynikającymi z konieczności przejścia do zdeterminowanego nowymi technologiami, systemu funkcjonalnego, otwartego, który promuje więzi społeczności lokalnej. Myślę, że staje przed nami wszystkimi odpowiedź na następujące pytania:

czy media publiczne ze swoją ofertą programową mają być elementem nowoczesnego społeczeństwa i jego kultury? Forum, gdzie wszyscy tu się czują, jak u siebie w domu, co oznacza również audytorium wspólnego mianownika, czy też składnikiem kulturalnego dostępnego dla mniejszości;

czy media publiczne zachowają zależność, czy staną się zakładnikiem kolejnych rządów lub pieniądza?

Dla nas najważniejsze dzisiaj jest pytanie, jakie, na jakim poziomie treści oraz wartości kulturowych coraz bardziej w skomercjonalizowanym środowisku mediów, przekazywania mają media publiczne.

czy media publiczne powinny koncentrować się na tradycyjnie, ze względu na treść, formę układ programowy pojętym programie? Czy też jak najszerszą zawartość oferty programowej umieszczać możliwie we wszystkich platformach dystrybucyjnych? Myślę, że te pytania nie mogą pozostać bez odpowiedzi.

Na koniec stwierdzam, proszę Państwa i mówię to z wyjątkowym zaangażowaniem, że dla mnie media publiczne są wartością trwałą, ponadpartyjną.

W Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji zasada ta ma sojusznika i przyjaciela. Póki będziemy mogli, będziemy, co zawsze mówiłam i starałam się robić, bronić idei służby publicznej w radiofonii i telewizji.

Jaką odpowiedź na te pytania przyniesie nam przyszłość, wkrótce zobaczymy. I to by było na tyle. Dziękuję za uwagę.

INFORMACJE

3 czerwca 2005 roku

Senat Rzeczypospolitej Polskiej przyjął sprawozdanie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (treść uchwały publikujemy w numerze).

8 lipca 2005 roku

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej przyjął sprawozdanie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (treść uchwały publikujemy w numerze).

1 sierpnia 2005 roku

Postanowieniem z 1 sierpnia 2005 roku Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Aleksander Kwaśniewski powołał Stanisława Jędrzejewskiego na członka Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji na sześcioletnią kadencję.

Weszły w życie następujące rozporządzenia KRRiT:

6 lipca 2005 roku Rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 1 czerwca 2005r. zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu postępowania w zakresie nieodpłatnego przedstawiania w programach ogólnokrajowych telewizyjnych i radiowych przez Państwową Komisję Wyborczą informacji, wyjaśnień komunikatów związanych z zarządzonymi wyborami Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej i obowiązującymi przepisami prawa wyborczego (Dz. U. nr 109, poz. 919).

Rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia **7 czerwca 2005 r.** zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu postępowania w sprawach podziału czasu nieodpłatnego rozpowszechniania audycji wyborczych, sposobu przygotowania i emisji tych audycji oraz sposobu upowszechniania informacji o terminie emisji audycji wyborczych przed wyborami do rad gmin, rad powiatów, sejmików województw (Dz. U. nr 109, poz. 920).

Rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia **7 czerwca 2005 r.** zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu postępowania w zakresie nieodpłatnego przedstawiania w programach ogólnokrajowych telewizyjnych i radiowych informacji, wyjaśnień i komunikatów Państwowej Komisji Wyborczej związanych z zarządzonymi wyborami do Sejmu i do Senatu i obowiązującymi przepisami prawa wyborczego (Dz. U. nr 109, poz. 921).

Rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia **7 czerwca 2005 r.** zmieniające rozporządzenie w sprawie przygotowania i rozpowszechniania audycji wyborczych w wyborach do Sejmu i do Senatu (Dz. U. nr 109, poz. 922).

Rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia **7 czerwca 2005 r.** zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu postępowania w sprawach podziału czasu nieodpłatnego rozpowszechniania audycji wyborczych, sposobu przygotowania i emisji tych audycji oraz sposobu upowszechniania informacji o terminach emisji audycji wyborczych w wyborach na wójtów, burmistrzów i prezydentów miast (Dz. U. nr 109, poz. 923).

Rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia **7 czerwca 2005 r.** zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu postępowania w sprawach podziału czasu rozpowszechniania audycji wyborczych, zakresu rejestracji, sposobu przygotowania i emisji tych audycji w wyborach do Parlamentu Europejskiego (Dz. U. nr 109, poz. 924).

15 sierpnia 2005 roku

Rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia **23 czerwca 2005 r.** w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi (Dz. U. nr 130, poz. 1089) (rozporządzenie publikowane w numerze).

30 sierpnia 2005 roku

Rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia **23 sierpnia 2005 roku** w sprawie czasu przeznaczanego na rozpowszechnianie audycji wyborczych oraz ramowego podziału czasu w programach ogólnokrajowych i regionalnych (Dz.U.Nr 165, poz. 1382).

2 września 2005 roku

Rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia **30 sierpnia 2005 r.** zmieniające rozporządzenie w sprawie czasu przeznaczanego na rozpowszechnianie audycji wyborczych oraz ramowego podziału czasu w programach ogólnokrajowych i regionalnych (Dz. U. nr 168, poz. 1409).

7 września 2005 roku

Rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 23 sierpnia 2005 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wysokości opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych (poz. 1428).

Wyjaśnienie na temat opłat za retransmisję programów TVP

W związku z informacjami na temat domagania się przez Telewizję Polską opłat za retransmisję swoich programów od operatorów kablowych i satelitarnych dyrektor Departamentu Prawnego KRRiT - Robert Kroplewski – wyjaśnia:

„Art. 43 ustawy o radiofonii i telewizji definiuje obowiązek wprowadzania do sieci kablowych programów publicznej radiofonii i telewizji, którymi są Program1, Program2, TV Polonia oraz programy regionalne (TVP3). Oznacza to, że nadawcy kablowi nie mają w praktyce wyboru, czy nadawać programy TVP, ponieważ przepis ten oznacza faktycznie przymus kontraktowania. To z kolei może rodzić wątpliwość, czy żądanie opłat przez TVP nie jest praktyką naruszającą konkurencję. Z tego powodu KRRiT rozważy skierowanie wniosku do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, celem sprawdzenia prawidłowości propozycji TVP”.

Formułując tego typu oferty Telewizja Polska powinna pamiętać, że programy TVP są finansowane w znacznej mierze z abonamentu.

Z kolei kwestia reemisji programów TVP przez platformy satelitarne nie jest szczegółowo uregulowana w ustawie o radiofonii i telewizji. Daje ona operatorom platform satelitarnych prawo wyboru, czy chcą umieścić programy TVP w swojej ofercie. Natomiast sama TVP ma prawo do decydowania, komu udostępnić program do reemisji.

Przy proponowaniu opłat za reemisję programów TVP poprzez platformy satelitarne nie bez znaczenia jest uwzględnienie kwestii pokrycia ponoszonych przez TVP kosztów zakupu praw autorskich i pokrewnych do audycji telewizyjnych. Istotne jest również, iż programy TVP są w części finansowane z abonamentu, a sama Telewizja Polska, z uwagi na misję publiczną, jest związana nakazem zapewnienia powszechnego dostępu programu.

KRRiT podejmowała kilkakrotnie (ostatni raz w maju br.) próby mediacji między TVP a operatorami platform. W efekcie ustalono, że zainteresowane strony złożą swoje umotywowane stanowiska w tej sprawie, celem wypracowania warunków porozumienia. Z tego powodu dziwi fakt, że TVP wystąpiła z ofertą do operatorów platform satelitarnych przed zakończeniem rozmów.

Warto zwrócić uwagę, że sprawa opłat za dostarczanie programów telewizji publicznych została różnie uregulowana w różnych krajach europejskich – są kraje, w których nadawca publiczny płaci za dystrybucję swojego sygnału, są również państwa, w których operator płaci za posiadanie w swojej ofercie programów nadawców publicznych.

Problemem domagania się przez TVP opłat od operatorów kablowych oraz satelitarnych Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji zajmie się podczas najbliższego posiedzenia.

UCHWAŁA
Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej
z dnia 8 lipca 2005 r.

w sprawie sprawozdania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z rocznego okresu działalności

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej przyjmuje sprawozdanie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

Sejm, doceniając ważność prac nad strategią Państwa Polskiego w dziedzinie mediów elektronicznych, zwraca uwagę na konieczność zagwarantowania odpowiedniej pozycji radia i telewizji publicznej.

Jednym z wyróżników Telewizji Polskiej SA są oddziały terenowe, które zakorzenione w lokalnej społeczności skupiają życie kulturalne i odpowiadają na zapotrzebowanie społeczeństwa obywatelskiego.

Sejm wzywa Krajową Radę Radiofonii i Telewizji do przeciwstawiania się wszelkim projektom ograniczającym rolę i samodzielność oddziałów terenowych, a także apeluje o zapewnienie im odpowiednich warunków dla wypełniania ich misji.

Sejm zwraca się do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, by w porozumieniu i we współpracy z Zarządem Telewizji Polskiej SA podjęła działania na rzecz utrwalenia, przypomnienia i upowszechnienia 50-letniego dorobku Telewizji Polskiej.

UCHWAŁA
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej
z dnia 3 czerwca 2005 r.
w sprawie sprawozdania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

Na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 2004 r. Nr 91 i Nr 253, poz. 2531, oraz z 2005 r. Nr 17, poz. 141) uchwała się co następuje:

Art. 1

Senat Rzeczypospolitej Polskiej przyjmuje sprawozdanie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z rocznego okresu działalności (kwiecień 2004 r. – marzec 2005 r.).

Art. 2

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Warszawa, 8 lipca 2005r.

List Otwarty do Posłów i Senatorów

Szanowni Państwo,

Z satysfakcją odnotowałam przyjęcie przez Sejm RP sprawozdania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji za rok 2004. To dla mnie ważny dowód na pozytywną ocenę prac KRRiT, ale także potwierdzenie, że Parlament zauważa zmiany, które zaszły w sposobie działania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (warto przypomnieć, że Senat przyjął nasze sprawozdanie ponad miesiąc temu).

Pod moim kierownictwem KRRiT zmieniła nie tylko wewnętrzne procedury, tak by proces podejmowania

decyzji w tym ważnym konstytucyjnym organie był w pełni transparentny i jawny dla opinii publicznej,

ale stworzyła również ważne ustrojowe podstawy określające wizję rozwoju mediów w Polsce. Dokumenty te

to „Strategia rozwoju radiofonii i telewizji cyfrowej w Polsce” oraz „Strategia rozwoju mediów na lata 2005 – 2020”. Cieszę się, że Parlament docenił ten wkład KRRiT w rozwój mediów elektronicznych w Polsce.

Przyjęcie sprawozdania KRRiT jest dla mnie okazją do podzielenia się refleksją na temat mediów publicznych. Jesteśmy w roku wyborczym, najbliższe miesiące będą czasem gorącej kampanii, w której ścierać się będą

poglądy kandydatów do Sejmu, Senatu i na urząd Prezydenta RP. Po raz pierwszy pojawiają się jednak

w kampanii argumenty, które dotyczą przyszłości mediów publicznych, co więcej, które zagrażają ich istnieniu. Koncepcje prywatyzacji, sprzedaży Telewizji Polskiej napawają mnie niepokojem. Wszystko wskazuje bowiem na to, że nie funkcjonują już one w sferze „luźnych pomysłów”, lecz przybierają coraz bardziej konkretną formę.

Kandydat Platformy Obywatelskiej – Donald Tusk pytany przez „Business Week Polska” (07.07.2005), czy

podpisze ustawę pozwalającą na prywatyzację dwóch z trzech kanałów telewizji publicznej, odpowiada: tak.

Jednocześnie Platforma Obywatelska, która dziś przoduje w sondażach opinii publicznej nie kryje, że będzie chciała doprowadzić do prywatyzacji TVP. Obserwuję tę sytuację z niepokojem, tym bardziej że stoję na straży wykonywania ustawy o radiofonii i telewizji, która w Art. 26.1 stwierdza, że Telewizję Polską tworzą programy I, II, TV Polonia oraz programy regionalne. Jako Przewodnicząca KRRiT wielokrotnie występowałam przeciwko

tego rodzaju pomysłom. Wskazywałam również np. podczas Okrągłego Stołu Mediów Publicznych w Krakowie w 2003 roku, na potrzebę sojuszu – porozumienia w sprawie mediów publicznych. To przecież dobro narodowe, polska telewizja i polskie radio wnoszą istotny wkład w rozwój kultury narodowej, są podstawowym źródłem

wiedzy o kraju i świecie dla milionów Polaków, a co najważniejsze są nadal polskie.

Wystarczy spojrzeć na sytuację na rynku prasowym, by przekonać się o skutkach dominacji zagranicznego

kapitału, dotyczy to zwłaszcza prasy lokalnej. Powinno to być przestrożą przed pomysłami prywatyzacji

telewizji. A jednak są one obecne i to coraz mocniej.

Dlatego dziś, gdy trwa już kampania wyborcza, wzywam kandydatów do Parlamentu i na urząd Prezydenta RP, by zawarli porozumienie w sprawie ochrony mediów publicznych, by stosunek do zachowania publicznego

charakteru tych mediów stał się wyznacznikiem kampanii wyborczych i pozwolił wyborcom na dokonanie świadomej oceny.

Przewodnicząca Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
Danuta Waniek

Forum w Krynicy

10 września 2005 roku zakończyło się XV Forum Ekonomiczne w Krynicy. W panelach dyskusyjnych, konferencjach i debatach udział wzięło ok. 1500 osób z ok. 40 krajów Europy, Azji i Ameryki, w tym prezydenci, premierzy, ministrowie, szefowie banków centralnych, giełd, agend rządowych oraz szeroka reprezentacja przedsiębiorców, organizacji gospodarczych i pozarządowych, a także mediów. Motto tegorocznych obrad Forum brzmiało: „Europejskie wyzwania – model i granice Europy”.

W obradach Forum Ekonomicznego udział wzięła Przewodnicząca Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Szczególnie istotne dla rynku audiowizualnego w Polsce kwestie poruszono 9 września 2005 roku w panelu dyskusyjnym, poświęconym strategiom rozwoju rynku mediów i telekomunikacji w obliczu konwergencji. W dyskusji, poza Przewodniczącą KRRiT, udział wzięli: Kip Meek – partner Zarządzający Ofcom z Wielkiej Brytanii, Thomas Tindemans – Counsel White& Case z Belgii, Marek Sowa – wiceprezes UPC, Aleksander Kutela – prezes HBO Polska, Robert Gaszyński – Telekomunikacja Polska, Igor Ostrowski – wspólnik White & Case.

Dyskutanci zwrócili uwagę, że w ciągu najbliższych dziesięciu lat czeka nas sporo zmian na rynku mediów elektronicznych. W niedalekiej przyszłości każdy będzie mógł skorzystać z oferty programowej dostosowanej do oczekiwań i dostępnej za pośrednictwem nowych, indywidualnie dobieranych technologii. Obraz, dźwięk i tekst przygotowywany przez koncerty medialne docierać będą do nas za pośrednictwem radia, telewizji, Internetu jak i telefonu. Konwergencja niesie nowe wyzwania dla ustawodawcy i regulatora. Zastanawiano się, jak stworzyć bezpieczne ramy funkcjonowania rynku, nie ograniczając jednocześnie niezależności mediów i rozwoju technologii? Zaproszeni goście zapoznali zebranych z doświadczeniami brytyjskimi i belgijskimi. Najciekawszym wątkiem dyskusji okazał się aspekt regulacyjny i strategie dotyczące przyszłości rynku audiowizualnego. Dyskutanci próbowali scharakteryzować nowoczesnego regulatora i zaproponować odpowiednie narzędzia regulacyjne.

WDRAŻANIE TELEWIZJI CYFROWEJ W POLSCE – PROBLEMÓW KILKA

1. Format kompresji

Od swego początku w latach 90-tych telewizja cyfrowa powstała w wielu krajach zgodnie z formatem wówczas znanym: MPEG-2.

MPEG-2 umożliwia równoległe przesyłanie w przedziale częstotliwości odpowiadającym pojedynczemu kanałowi telewizji analogowej w standardzie D1/PAL od 4 do 5 strumieni audiowizualnych o jakości porównywalnej lub wyższej od programów nadawanych w technice analogowej.

Ostatnio standard DVB został poszerzony o nowy algorytm kompresji sygnału telewizyjnego. Jest nim kodowanie MPEG-4-AVC zwane dalej MPEG-4. Nowy format kompresji o znacznie lepszych parametrach został już zatwierdzony na płaszczyźnie międzynarodowej (ITU) i wspólnoty europejskiej (ETSI).

Format MPEG-4 pozwala na rozwój telewizji wysokiej rozdzielczości, telewizji mobilnej i telewizji interaktywnej, czego praktycznie nie jest w stanie zapewnić format MPEG-2.

Kodowanie to wnosi potencjalną możliwość dwukrotnego polepszenia parametrów w stosunku do MPEG-2. Umożliwi to lepsze wykorzystanie widma i zdecydowanie lepszą jakość sygnału. Ustalono już wszystkie elementy normatywne dla produkcji dekodów pozwalających na odbiór telewizji cyfrowej zawartej w MPEG-4, a nadawanej w DVB. Pierwsze tego typu dekodery pojawiły się na rynku europejskim w lipcu br.

Wiele państw nowelizuje swoje strategie wdrażania telewizji cyfrowej pod kątem migracji z MPEG-2 do MPEG-4. Polska jest na początku drogi. Przyjęcie w tym momencie strategii dla Polski opartej wyłącznie na formacie MPEG-2 byłoby błędem. Należy pilnie podjąć prace nad przyjęciem formatu MPEG-4, który pozwoli na nadawanie programu telewizyjnego z dwukrotnie mniejszym strumieniem bitów (dwukrotnie mniejszym cyfrowym pasmem przepustowym). W stosunku do MPEG-2, w przypadku MPEG-4 w tej samej pojemności danych nadawanych np. w multipleksie naziemnym można będzie:

- nadawać dwukrotnie większą ilość kanałów z jakością SD (Standard Definition – telewizja standardowa będąca odpowiednikiem PAL);
- lub przesłać nieco mniejszą liczbę kanałów z jakością HD (High Definition – telewizja wysokiej rozdzielczości);
- lub wprowadzenie elastycznego oprogramowania pozwalającego na błyskawiczną kombinację programów o jakości SD i HD.

Sprawy nadawania z jakością HD w Europie nabrały ostatnio przyspieszenia. Np. BBC planuje do 2010 r. przejść całkowicie na emisję wszystkich swoich programów w HD. Telewizja niemiecka ARD buduje kilkanaście wozów w technice HD dla transmisji z mistrzostw świata w piłce nożnej, które po mistrzostwach produkować będą znaczną ilość programów. Telewizja Polska SA zakupiła linię produkcyjną dla produkcji programów wysokonakładowych oraz planuje zakup wozów transmisyjnych w HD. Wielu zachodnich operatorów kablowych i satelitarnych zapowiada publicznie przejście już na przełomie tego i przyszłego roku na nadawanie z jakością HD przy kodowaniu z kompresją MPEG-4 i będzie zalecać lub dostarczać swoim klientom dekodery multistandardowe. Należy również spokojnie podejść do ceny dekodera multistandardowego. Jak mówią prognozy, cena takiego dekodera na zachodzie Europy wynosić będzie w 2006r. ok. 100 euro. Kilku producentów rozważa ustalenie specjalnej ceny na rynek polski uwzględniając problem skali.

Moim zdaniem, w polskiej strategii wdrażania telewizji cyfrowej należy wyraźnie uwzględnić format MPEG-4, dać nadawcom swobodę wyboru formatu, wprowadzając jednocześnie na rynek dekodery

multystandardowe z funkcjami interaktywnymi, określając wymagania techniczne i eksploatacyjne również dla tych urządzeń.

2. Telewizja interaktywna iTV

Jednym z efektów wdrożenia telewizji cyfrowej będzie z pewnością sfera usług interaktywnych. Dotychczas i TV nie odniosła wielkich sukcesów na rynkach, gdzie już funkcjonuje. Obroty z usług i TV w zachodniej Europie 3 lata temu wyniosły zaledwie 92mln dol. USA Przyczyny tego stanu były m.in. następujące:

- wczesny rozwój, faza promocyjna;
- niedojrzała technologia;
- skomplikowana obsługa serwisów;
- mała i mało atrakcyjna oferta usług.

Według Strategy Analytics (London UK) obroty z usług iTV zwiększą się do poziomu 1,5 miliarda dolarów USA w roku 2008. Ta liczba nie zawiera wpływów z opłat za telewizję płatna, zakupów przez telewizor czy interaktywnej reklamy. Łączne przychody szacuje się na blisko 4 miliardy dolarów USA.

Prognoza tego wzrostu opiera się na następujących przesłankach:

- bardziej świadomy i wymagający telewidz;
- odpowiednio dopracowane technologie np. MHP, GPRS;
- wdrożenie programów e-Urząd, e-Zdrowie, e-Edukacja, itp.;
- nawet najdroższy dekodery z i TV jest o wiele tańszy od komputera PC.

Należy zatem przyjąć, że i TV rozwine się dość szybko również w Polsce. Winno to być uwzględnione po stronie wpływów do budżetu Państwa, szczególnie wtedy gdy jest mowa o wsparciu budżetu Państwa dla wdrożenia telewizji cyfrowej w Polsce.

3. Odbiorniki telewizyjne

To, że w telewizji cyfrowej jest możliwe prezentowanie obrazów lepszej jakości od tej, którą oferuje telewizja analogowa 625-liniowa, świadczy sukces, i to znaczący, DVD.

Powstaje pytanie, czy telewidzowie są gotowi do zakupu nowego, lepszej jakości sprzętu nawet w sytuacji zastąpienia aparatury jeszcze funkcjonującej.

Praktycznie istnieją trzy jakości definicji obrazu (można uwzględnić również czwarty tzw. CIF dla ekranów o małej przekątnej).

Europejskie 625 linii odpowiada formatowi SD(Standard Definition) z 576 liniami i 1024 pikselami w linii(dla obrazu 16:9) bądź 589824 pikselami. Format SD jest stosowany niemal wszędzie w telewizji cyfrowej i jest jedynym który dominuje w europejskich sieciach DVB-T.

Format ten jest aktualnie rozprowadzany na płytach DVD.

Przez telewizję wysokiej jakości należy rozumieć telewizję wysokiej rozdzielczości HD(High Definition). Dla HD istnieją dwa standardy w formacie 16:9:

- HD dla USA, 720 linii i 1280 pikseli w linii bądź 921600 pikseli(tzw. "milion pikseli");
- HD zawierające 1080 linii i 1920 pikseli w linii bądź 2073600 pikseli(tzw."dwa miliony pikseli"). Takich ekranów nie ma jeszcze na rynku.

Powszechne używanie magnetowidów VHS przyzwyczało telewidzów do jakości stosowanej w powszechnym formacie wymiany tzw. CIF, zawierającym 288 linii i 384 pikseli w linii (dla ekranu 4:3) bądź 110952 pikseli.

Transmisja ruchomych obrazów wymaga tzw. „odświeżania”. Obrazy mogą być odświeżane 50 razy na sekundę (tzw. tryb progresywny) albo 25 razy na sekundę, wtedy obraz składa się z dwóch półobrazów, każdy odświeżany co 1/50 sekundy (tzw. tryb międzyliniowy). Tylko ta jedna jedyna częstotliwość odświeżania wewnętrznego powoduje dla telewidza dostrzegalne pogorszenie odbioru.

Dostrzeganie jakości przez telewidza jest subiektywne. Przyjęto, po badaniach, że ludzkie oko nie wyróżnia detali pod kątem mniejszy niż 1 minutę (w mierze łukowej). Dlatego jakość HD nie będzie dostrzegalna dla oka na ekranie o przekątnej mniejszej od 70 cm. Przekątna ekranu 70 cm jest dobrze postrzegana zarówno w standardzie HD jak i SD, niezależnie od kompresji, ponieważ dla oka nie ma to różnicy

Odbiorniki telewizyjne HD z których żaden nie przekroczył rozdzielczości 720x1280 zostały sprzedane np. we Francji w ilości ok. stu tysięcy. Ich cena rynkowa kształtowała się dotychczas na poziomie 3000 euro. Informacje docierające z USA, gdzie rynek HD funkcjonuje i rozwija się pozwalają mieć nadzieję, że ze cena ta zmaleje do poziomu 1000 euro.

Nie należy mylić „ekranu wysokiej rozdzielczości” z „ekranem płaskim”. Produkcja ekranów płaskich w szczególności w technologii LCD obejmuje w zdecydowanej większości ekrany o przekątnej od 51 cm do 59 cm, które nie pozwalają w pełni docenić jakości HD. Zaletą tych ekranów jest ich cena ok. 1000 euro. Dla większych przekątnych, do 90 cm, ekrany LCD są równie drogie jak ekrany plazmowe. Cena ekranów plazmowych wysokiej rozdzielczości kształtuje się od 4000 do 9000 euro.

Przewiduje się, że już w 2007 roku ekrany płaskie będą sprzedawane w większości. Jest presja rynków, aby duże płaskie ekrany były sprzedawane za cenę zbliżoną do ceny psychologicznej 1000 euro.

Należy przewidywać wzrost popytu na ekrany płaskie również w Polsce.

Sądzę, że w związku z wprowadzaniem telewizji cyfrowej w Polsce, są szanse na ulokowanie na terenie naszego kraju produkcji zarówno STB jak i odbiorników telewizyjnych zintegrowanych i to nie tylko dla własnych potrzeb, ale i na eksport. Mamy doświadczenie, kadrę oraz tradycje w zakresie produkcji telewizyjnych urządzeń analogowych.

Na świecie ok. 2 miliardów odbiorników oczekuje na dostosowanie do odbioru cyfrowego. W Europie zachodniej ok. 131 milionów, zaś w Europie wschodniej ok. 124 miliony (wg. IM Research, EIU Research). Warto pokusić się o udział w produkcji tego sprzętu. Przysporzy to miejsc pracy i zwiększy przychody budżetu państwa.

Oprac. Miron Szydłowski

Tryb organizowania naziemnej telewizji cyfrowej - polityka Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w tym zakresie

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji realizując swoje zadania ustawowe bezzwłocznie po przyjęciu przez Radę Ministrów w dniu 4 maja 2005 r. dokumentu pt. Strategia przejścia z techniki analogowej na cyfrową w zakresie telewizji naziemnej przystąpiła do konkretyzacji ustaleń dotyczących procesu konwersji cyfrowej, poczynionych w dokumencie pt. Strategia polityki Państwa w dziedzinie mediów elektronicznych na lata 2005-2020¹.

W wyniku tych prac powstały dwa projekty dokumentów. Jeden pt. Działalność KRRiT w zakresie wprowadzania naziemnej telewizji cyfrowej w Polsce (zwany dalej Działalność KRRiT), będący w założeniu wykładnią polityki KRRiT w zakresie wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej. Drugi w formie rozporządzenia w sprawie trybu ogłaszania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną, precyzujący warunki formalnoprawne związane w wyborem operatora i rezerwacją częstotliwości na cele naziemnej radiofonii i telewizji cyfrowej.

Projekt dokumentu pt. Działalność KRRiT, oprócz wytycznych dla KRRiT, prezentował w skrócie zadania należące do innych instytucji publicznych, ale będące komplementarne wobec zadań KRRiT. Dotyczyło to przede wszystkim kwestii związanych z planem zagospodarowania częstotliwości i harmonogramem udostępniania kolejnych częstotliwości na potrzeby naziemnej telewizji cyfrowej, z procesem wypracowywania wspólnego stanowiska z podmiotami bezpośrednio zaangażowanymi w proces konwersji cyfrowej, z zakresem i formą ewentualnej pomocy publicznej. Zadania KRRiT w głównej mierze koncentrowały się wokół wyboru operatora multipleksu, zasad konstruowania oferty programowej naziemnej telewizji cyfrowej, określenia roli operatora multipleksu, organizacji konkursu na rezerwację częstotliwości, roli nadawcy publicznego w procesie konwersji.

Z racji bardzo ogólnie zarysowanych rozwiązań w Strategii przejścia z techniki analogowej na cyfrową, a dotyczących bezpośrednio dziedziny, którą zgodnie z delegacją ustawową organizuje KRRiT, oraz niejednoznacznych zapisów prawnych, w niektórych miejscach przyjęto otwarty charakter dokumentu, przedstawiając rozwiązania wariantowe. Dotyczyło to przede wszystkim takich zagadnień, jak:

- sposobu rozstrzygnięcia konkursu (decyzja o rezerwacji częstotliwości, czy też koncesja);
- wyboru standardu kompresji;
- zasad obecności programów publicznych w multipleksach.

Projekt rozporządzenia realizuje delegację ustawową wynikającą z art. 121 ustawy Prawo Telekomunikacyjne i określa tryb organizacji wspomnianego konkursu, szczegółowe wymagania związane z treścią ogłoszenia o konkursie, zawartością związanej z nim dokumentacji oraz warunki i tryb jego organizowania, przeprowadzania i zakończenia.

Precedensowy charakter rozporządzenia i komplikacje legislacyjne związane ze złożoną strukturą samej delegacji ustawowej sprawiły, że uzupełniono pojęcie „tryb organizacji konkursu” o regulacje dotyczące postępowania konsultacyjnego i samego ogłaszania konkursu. Projekt rozporządzenia przewidywał dwuetapowe postępowanie przed powołaną przez KRRiT komisją konkursową:

- 1) etap pierwszy - stwierdzenie poprawności oferty pod względem formalnym;
- 2) etap drugi - ocena zdolności do prowadzenia działalności będącej przedmiotem ogłoszenia, w szczególności w zakresie proponowanej oferty programowej, możliwości finansowych, dotychczasowego doświadczenia w działalności telekomunikacyjnej i zachowania warunków konkurencji.

Po zakończeniu konkursu i przyjęciu protokołu przez KRRiT, jej Przewodniczący występuje do Prezesa UOKiK o wydanie opinii w zakresie zachowania warunków konkurencji. Po uzyskaniu opinii następuje rozstrzygnięcie konkursu w formie uchwały KRRiT. Na podstawie tej uchwały Przewodniczący KRRiT wydaje decyzję w sprawie rezerwacji częstotliwości cyfrowych. Warto w tym miejscu wskazać, że niejasne zapisy ustawy Prawo Telekomunikacyjne i ustawy o radiofonii i telewizji rodziły wątpliwości co do formy prawnej rozstrzygnięcia konkursu - przepisy nie precyzują bowiem, czy ma to być decyzja, czy koncesja. Dlatego też projekt rozporządzenia nie rozstrzygał tej wątpliwości w pierwotnej wersji, która została poddana dwuetapowym konsultacjom.

W pierwszym etapie projekty obu dokumentów skonsultowano z Ministerstwem Kultury, Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urzędem Regulacji Telekomunikacji i Poczty oraz Ministerstwem Infrastruktury. Drugi etap, po uwzględnieniu przyjętych uwag ww. resortów, miał formę konsultacji publicznych, w których wzięli udział nadawcy, przedsiębiorcy telekomunikacyjni, Instytut Łączności oraz organizacje gospodarcze skupiające przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Wyniki konsultacji

W uwagach nadsyłanych w ramach konsultacji podniesiono następujące istotne zagadnienia:

1. Formalnoprawne aspekty rozstrzygnięcia konkursu na rezerwację częstotliwości dla operatorów multipleksów (większość opowiedziała się za decyzją o rezerwacji częstotliwości dla operatora multipleksu zamiast koncesji).
2. Zachowanie warunków konkurencji pomiędzy uczestnikami procesu konwersji cyfrowej, ze szczególnym uwzględnieniem pionowych powiązań własnościowych operator multipleksu-operator techniczny i operator multipleksu-nadawcy.
3. Rozstrzygnięcie charakteru operatora multipleksu - pasywny, aktywny, pośredni (podmioty konsultujące opowiedziały się za liberalizacją w czasie modelu operatora multipleksu w stronę modelu aktywnego, w którym operator ma swobodę doboru oferty programowej).
4. Wybór standardu kompresji sygnału cyfrowego (w tym przypadku optowano za swobodą wyboru standardu przez zainteresowane strony, ze wskazaniem na nowsze standardy kompresji niż MPEG-2, np. MPEG-4).
5. Zasady obecności nadawców publicznych w multipleksie (większość głosów poruszających ten problem była za takim samym traktowaniem wszystkich uczestników konwersji cyfrowej, a więc za trybem konkursowym dla nadawców publicznych).
6. Zakres i tryb pomocy finansowej dla uczestników konwersji cyfrowej (KRRiT samodzielnie nie ma uprawnień do podejmowania decyzji w tym zakresie. Decyzje co do formy pomocy publicznej podejmie Międzyresortowy Zespół ds. wprowadzenia telewizji i radiofonii cyfrowej w Polsce² wraz Zespołem ds. strategii rozwoju radiofonii i telewizji³ oraz Ministerstwem Finansów na podstawie stosownych analiz rynku).

Konsultacje ze wspomnianymi resortami i instytucjami projektu rozporządzenia w sprawie konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną pozwoliły na skonkretyzowanie konkluzji rozstrzygnięcia konkursu, które przyjęło kształt decyzji w sprawie rezerwacji częstotliwości, co znajduje uzasadnienie w roli operatora multipleksu jako przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, a nie nadawcy. Jednocześnie konsultacje z zainteresowanymi podmiotami ujawniły pewne rozbieżności w rozumieniu celów, jakie to rozporządzenie ma realizować. Stąd też brak możliwości uwzględnienia większej części z nich, gdyż odnosiły się one albo do całości problematyki związanej z cyfryzacją (nadmierne uwypuklenie roli operatora multipleksu, brak odniesienia się do kwestii tzw. simulcasting), albo do kwestii, które swoją szczegółowością wykraczały poza ramy rozporządzenia (określenie programów wchodzących w skład zespolonego sygnału cyfrowego). Uwzględniono za to uwagi odnoszące się do ewentualnej niemożności zawarcia umowy między operatorem multipleksu a nadawcą. Przyjęto więc zapisy, w myśl których operator byłby zobowiązany do udokumentowania

nabycia praw do rozprowadzania lub rozpowszechniania programów oznaczonych jako audiowizualne składniki programu w terminie dwóch miesięcy od daty doręczenia decyzji rezerwacyjnej. W przypadku braku możliwości zawarcia takich umów (z przyczyn niezależnych od operatora), operator (podmiot, który nabył prawo z rezerwacji częstotliwości) miałby możliwość złożenia wniosku o zmianę wspomnianej decyzji w trybie art. 155 kpa. Na skutek tego wniosku doszłoby do wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie zmiany decyzji rezerwacyjnej. Do udziału w postępowaniu w charakterze strony - z uwagi na interes prawny - zostałby wezwany nadawca, którego program został oznaczony w decyzji rezerwacyjnej. W postępowaniu tym strony mogą zawrzeć ugodę administracyjną, a w razie braku porozumienia Przewodniczący KRRiT, na podstawie uchwały KRRiT, wydaje decyzję w sprawie zmiany decyzji rezerwacyjnej. Uprawniony z rezerwacji będzie musiał wykazać istnienie interesu społecznego lub słusznego interesu strony (operatora) dla zmiany decyzji rezerwacyjnej. Model ten zapewnia z jednej strony trwałość, a z drugiej strony wykonalność decyzji administracyjnej w sprawie rezerwacji.

Polityka KRRiT

W wyniku wspomnianych konsultacji resortowych i publicznych zakończony został wstępny etap przygotowania formalnoprawnych warunków wprowadzenia naziemnej telewizji cyfrowej w Polsce. W dniu 7 września 2005 r. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przyjęła Rozporządzenie w sprawie trybu ogłaszania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną

Poniżej przedstawiamy kluczowe elementy polityki Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w ramach jej zadań ustawowych w odniesieniu do konwersji cyfrowej.

Zgodnie z Strategią przejścia z techniki analogowej na cyfrową w zakresie telewizji naziemnej w pierwszych dwóch multipleksach znajdują się w ofercie bezpłatnej przede wszystkim programy ogólnokrajowe i ponadregionalne obecnie rozpowszechniane drogą naziemną (w sumie 7 programów) oraz wybrane programy satelitarne.

Pozostałe programy, które nie zostaną objęte rezerwacją częstotliwości dokonaną dla operatora multipleksu, będą musiały czekać na swój przydział do czasu ogłoszenia kolejnych konkursów. Jeżeli w wyniku konsultacji przed kolejnymi postępowaniami konkursowymi okaże się, że jest mniej programów niż kanałów w multipleksie, przewiduje się postępowania koncesyjne na „nadawcę cyfrowego” lub zmianę istniejących koncesji.

Wskazanie podmiotu pełniącego rolę operatora multipleksu odbywać się będzie w drodze konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną (dalej zwanego konkursem). Procedura konkursowa stosowana będzie w celu rezerwacji częstotliwości dla wszystkich podmiotów, łącznie z nadawcami publicznymi. Dopuszcza się możliwość odstąpienia od konkursu w trybie art. 118 ustawy Prawo Telekomunikacyjne w przypadku nadawców publicznych, lecz przypadek ten obligatoryjnie musi zostać poprzedzony postępowaniem konsultacyjnym. Podjęcie przez KRRiT uchwały w tym zakresie musi opierać się na szczególnie uzasadnionych racjach wynikających z konstytucji. Warto zauważyć, że w wyniku nowelizacji ustawy Prawo Telekomunikacyjne zerwano z tradycyjnie pojmowaną rolą nadawcy jako podmiotu wyposażonego jednocześnie w rezerwację częstotliwości. Role te zostały formalnie oddzielone i rezerwacja częstotliwości cyfrowych nie jest niezbędna dla nadawcy w celu rozpowszechniania lub rozprowadzania programu. Do rozpowszechniania lub rozprowadzania programu dochodzi w wyniku umieszczenia go w sygnale multipleksu na podstawie rezerwacji częstotliwości przyznanej przedsiębiorcy odpowiedzialnemu za zespolenie sygnału w sposób nienaruszający interesów nadawców programów oznaczonych w decyzji. Częstotliwości cyfrowe stwarzają bowiem możliwość umieszczenia w sygnale więcej niż jednego programu, stąd potrzeba by rolę tę powierzyć wyspecjalizowanym przedsiębiorstwom telekomunikacyjnym.

Nie przewiduje się konkursu na kolejne częstotliwości danego multipleksu na rzecz budowy multipleksu o zasięgu krajowym. Operatorzy multipleksów ogólnokrajowych pierwszą rezerwację częstotliwości otrzymają w drodze konkursu. Jednym z warunków tej rezerwacji - zawartym w

ogłoszeniu o konkursie - będzie zobowiązanie oferenta do rozbudowy sieci multipleksu o kolejne wyspy w oparciu o tzw. pierwszą wyspę w miarę jak będą zwalniane kolejne częstotliwości. Podmiot, który uzyska pierwszą rezerwację i będzie wypełniał jej warunki bez poważnych zarzutów, uzyska rezerwację kolejnych częstotliwości dla multipleksu. W przypadku nie dopełnienia tego warunku pomimo zastrzeżenia oznaczonego w decyzji o rezerwacji częstotliwości, decyzja ta może być uchylona.

Rozporządzenie Przewodniczącego KRRiT w sprawie trybu ogłaszania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną (dalej zwane rozporządzeniem) określa zasady organizacji konkursu, sposób jego przeprowadzenia, warunki jakim winno odpowiadać Ogłoszenie Przewodniczącego o konkursie, warunki ofert, a także sposób zakończenia konkursu.

Przewodniczący KRRiT każdorazowo ogłasza postępowanie konsultacyjne w sprawie konkursu. W ramach konsultacji ocenie może zostać poddany projekt Ogłoszenia Przewodniczącego KRRiT z zaproponowanymi warunkami multipleksu. Zainteresowani będą mogli zgłaszać uwagi, tak co do treści poszczególnych zapisów, jak i wnioski co do zagadnień technicznych i programowych (np. standard kompresji, lista programów zainteresowanych rozpowszechnianiem lub rozprowadzaniem w multipleksie, składniki audiowizualne multipleksu).

W zależności od wyników konsultacji i uchwały KRRiT, w ogłoszeniu Przewodniczącego KRRiT składniki audiowizualne (programy) mogą być wprost indywidualnie oznaczone lub może być wskazana jedynie liczba programów, jaka ma być wprowadzona do multipleksu. W przypadku wskazania jedynie liczby programów, to oferent w ofercie będzie miał obowiązek oznaczyć programy, które zamierza wprowadzić do multipleksu. Pozostawiona mu zostanie w ten sposób swoboda programowa. Możliwy jest też model mieszany: margines swobody programowej przy jednoczesnej konieczności wprowadzenia do multipleksu programów oznaczonych przez KRRiT w ogłoszeniu.

Rozstrzygnięcie konkursu zakończy się decyzją Przewodniczącego KRRiT o rezerwacji częstotliwości cyfrowych. Decyzja ta określa w sposób zupełny konkretne warunki rezerwacji częstotliwości cyfrowych dla oznaczonego w niej podmiotu, m.in. poprzez wymienienie z nazwy programów wchodzących w skład zespółonego sygnału.

Wykonalność decyzji zagwarantowana zostanie poprzez ustalenie innych istotnych warunków rezerwacji. W szczególności dotyczy to zastrzeżenia, że uprawniony z rejestracji winien w oznaczonym w decyzji czasie udokumentować uzyskanie praw do rozpowszechniania lub rozprowadzania danego programu od nadawcy lub innego podmiotu dostarczającego treści audiowizualne. W razie niewykonania tego warunku Przewodniczący KRRiT - stosownie do art. 162 kpa - może podjąć decyzję o wygaśnięciu decyzji o rezerwacji częstotliwości cyfrowych z uwagi na niedopełnieniu warunku. Zapisane zostaną również mechanizmy chroniące operatora poprzez możliwość zmiany niektórych warunków decyzji, jeżeli uprawniony z rezerwacji częstotliwości cyfrowych - nie ze swojej winy - nie może porozumieć się z uprawnionym do treści audiowizualnych.

W konkursie może startować każdy, kto spełnia warunki określone w ogłoszeniu i dokumentacji konkursowej. Nie ma ustawowych, podmiotowych ograniczeń co do oferentów. Biorąc jednak pod uwagę ustawowy wymóg konkurencyjności, KRRiT we współpracy z UOKiK sprawdzać będzie, czy wybór określonego podmiotu na operatora multipleksu nie naruszy zasad konkurencji (dotyczy to zarówno powiązań poziomych, jak i pionowych).

Operator będzie samodzielnie kształtować i oferować usługi dodatkowe w ramach ustalonego w decyzji o rezerwacji częstotliwości udziału usług dodatkowych w całkowitej przepływności multipleksu.

W przypadku, gdy nadawcy publiczni bądź spółka z ich udziałem nie zostanie operatorem multipleksu, rozważa się zastosowanie zasady must carry bądź określenie w ogłoszeniu o konkursie oznaczonych programów nadawców publicznych, jako obowiązkowego składnika audiowizualnego multipleksu.

Należy podkreślić, że przedstawione powyżej rozwiązania - poza wynikającymi wprost z Rozporządzenia KRRiT z dnia 7.09.2005 r. - nie mają jeszcze charakteru rozwiązań ostatecznych i mogą ulec zmianie w toku prac zarówno Międzyresortowego Zespołu ds. wprowadzenia telewizji i

radiofonii cyfrowej w Polsce, Zespołu ds. strategii rozwoju radiofonii i telewizji, jak w wyniku decyzji i stanowisk podejmowanych przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji.

Opracował Departament Strategii i Analiz

¹ Dokument przyjęty przez KRRiT w dniu 5 maja 2005 r.

² Powołany na mocy Zarządzenia nr 5 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 stycznia 2004 r.

³ Powołany na mocy Zarządzenia nr 105 Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 listopada 2004 r.

Rozporządzenie w sprawie cyfryzacji mediów

Podczas posiedzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji 7 września 2005 roku członkowie KRRiT przyjęli rozporządzenie „w sprawie trybu ogłaszania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną”. Rozporządzenie określa tryb ogłaszania konkursu oraz szczegółowe wymagania, warunki i tryb prowadzenia konkursu. Przyjęte przez KRRiT rozporządzenie otwiera drogę do wyboru operatorów multipleksów i rozwoju telewizji i radiofonii cyfrowej w Polsce. Poniżej przedstawiamy przyjęte przez KRRiT rozporządzenie.

ROZPORZĄDZENIE Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 7 września 2005 r.

w sprawie trybu ogłaszania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną

Na podstawie art. 121 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 i Dz.U. Nr 273, poz. 2703) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) tryb ogłaszania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną, zwanym dalej „konkuresem”;
- 2) szczegółowe wymagania, co do treści ogłoszenia o konkursie oraz co do zawartości dokumentacji dotyczącej konkursu;
- 3) warunki i tryb organizowania, przeprowadzania i zakończenia konkursu.

§ 2. 1. Konkurs rozpoczyna się w dniu opublikowania ogłoszenia Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii Telewizji (zwanym dalej Przewodniczącym KRRiT) o konkursie. Opublikowanie ogłoszenia w prasie codziennej następuje w terminie nie dłuższym niż 14 dni od daty dokonania porozumienia z Prezesem Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty (zwanym dalej Prezesem URTiP), po uprzednim przeprowadzeniu postępowania konsultacyjnego w sprawie konkursu.

2. Postępowanie konsultacyjne, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się wobec projektu postanowień ogłoszenia i dokumentacji konkursu w zakresie danych, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, § 3 ust. 1 pkt 2 lit. d i § 3 ust. 3 pkt 1., a także wobec istotnych warunków oferty bądź rezerwacji częstotliwości. Postępowanie konsultacyjne przeprowadza się również w przypadku zamiaru podjęcia przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, (zwaną dalej KRRiT) uchwały o odstąpieniu od konkursu.

3. Postępowanie konsultacyjne może również obejmować:

- 1) zgłaszanie przez podmioty zainteresowane uzyskaniem lub dokonaniem zmiany koncesji w trybie uregulowanym właściwymi przepisami, zamiaru umieszczenia w sygnale multipleksu własnego programu;
- 2) zgłaszanie przez podmioty zainteresowane uzyskaniem rezerwacji częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozszewczą naziemną, propozycji umieszczenia w sygnale multipleksu wskazanych przez te podmioty programów;

3) ustalenie dla celów konkursu lub rezerwacji częstotliwości, listy programów mogących stanowić zasób składników audiowizualnych sygnału multipleksu.

4. Postępowanie konsultacyjne ogłasza Przewodniczący KRRiT. Postępowanie konsultacyjne trwa nie dłużej niż 30 dni od daty jego ogłoszenia i kończy się przedstawieniem jego wyników oraz przyjętych i odrzuconych wniosków wraz z uzasadnieniem, poprzez wywieszenie w siedzibie KRRiT oraz poprzez zamieszczenie na stronie internetowej KRRiT.

§ 3. 1. W ogłoszeniu o konkursie określa się:

1) przedmiot i zakres konkursu, poprzez wskazanie:

a) rodzaju działalności objętej konkursem, czyli rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną,

b) częstotliwości objętych konkursem, z ich przyporządkowaniem do poszczególnych multipleksów zgodnie z planem zagospodarowania częstotliwości,

c) lokalizacji każdej stacji nadawczej lub obszaru, na którym będzie rozpowszechniany lub rozprowadzany sygnał multipleksu,

d) maksymalnej mocy promieniowanej,

e) programów radiofonicznych lub telewizyjnych, tworzących sygnał multipleksu, rozpowszechniany lub rozprowadzany za pomocą rezerwowanej częstotliwości – wraz z ich uporządkowaniem w sygnale multipleksu lub poprzez wskazanie wyłącznie liczby tych programów,

f) udziału audiowizualnych składników sygnału multipleksu w przepływności całkowitej tego sygnału,

g) udziału usług dodatkowych w przepływności całkowitej sygnału multipleksu,

h) okresu wykorzystywania częstotliwości,

i) harmonogramu uruchomienia poszczególnych stacji nadawczych,

j) inne istotne warunki rezerwacji częstotliwości.

2) warunki uczestnictwa, poprzez:

a) określenie daty udostępnienia dokumentacji, wskazanie adresu i godzin, w jakich można zapoznać się z dokumentacją w wersji papierowej lub pobrać taką dokumentację,

b) podanie adresu:

- strony internetowej na której zamieszczona zostanie dokumentacja w wersji elektronicznej,

- na jaki należy przysyłać oferty lub poprzez wskazanie miejsca i godzin, w jakich można składać oferty osobiście lub przez pełnomocnika,

c) podanie terminu do składania ofert, przy zachowaniu warunku, że termin ten nie może być krótszy niż 30 dni od podanej w Ogłoszeniu opublikowanym w prasie codziennej daty udostępnienia dokumentacji oraz z zastrzeżeniem, że oferty złożone po terminie określonym w ogłoszeniu Przewodniczący KRRiT zwraca bez otwierania.

d) określenie wymagań, jakim powinna odpowiadać oferta, w tym określenie, że dokonanie jakichkolwiek zmian oferty w trakcie trwania postępowania spowoduje odmowę dokonania rezerwacji częstotliwości, 3) kryteria oceny ofert, w tym:

a) zachowanie warunków konkurencji,

b) zakres, w jakim planowana oferta programowa sprzyja kultywowaniu pozaekonomicznych interesów narodowych dotyczących kultury, języka i pluralizmu mediów (proponowany udział programów o zróżnicowanym charakterze i zaspokajających różne potrzeby odbiorców, proponowany udział nadawców, którzy nie są ekonomicznie powiązani z operatorem multipleksu, planowane usługi dodatkowe takie jak usługi publiczne, usługi medyczne, nauczanie na odległość, proponowany udział dodatkowych usług bezpłatnych, rodzaj i zakres pozostałych usług dodatkowych),

c) zdolność do sfinansowania uruchomienia i prowadzenia działalności (źródła finansowania, dane o sytuacji obecnej i informacje o przewidywanej sytuacji finansowej),

d) proponowany harmonogram rozpoczęcia nadawania sygnału multipleksu,

e) proponowane działania oferenta w zakresie promocji lub wsparcia nabywania przez odbiorców urządzeń umożliwiających odbiór programów i usług proponowanych przez oferenta w obszarze zasięgu sygnału multipleksu,

f) interaktywność usług,

g) posiadaną wiedzę i umiejętności (know-how) w działalności polegającej na świadczeniu usług łączności elektronicznej, a także doświadczenie zdobyte samodzielnie przez oferenta lub posiadane przez osoby, z którymi oferent zamierza współpracować (udziałowcy bądź akcjonariusze, podmioty uczestniczące w organizacji oferenta, pracownicy, podmioty współpracujące z oferentem na podstawie umów bądź porozumień innego rodzaju),

h) możliwość dysponowania sprzętem niezbędnym do prowadzenia działalności, wynikającą z prawa własności, posiadania, ograniczonych praw rzeczowych służących oferentowi bądź z innych umów cywilno-prawnych albo prawnie doniosłych porozumień różnego rodzaju i typu.

2. Poza wymaganiami, o których mowa w ust. 1. pkt 2, jako warunki uczestnictwa w konkursie określa się również:

1) złożenie oferty w miejscu, formie oraz terminie określonym w ogłoszeniu o konkursie wraz z kompletem dokumentacji dotyczącej konkursu oraz obowiązek zachowania zgodności oferty z wymaganiami określonymi w ogłoszeniu;

2) złożenie oświadczenia o zapoznaniu się z treścią ogłoszenia;

3) podanie adresu właściwego do doręczeń.

3. Dokumentacja dotycząca konkursu zawierać będzie:

1) określenie trybu transmisji (standardu kompresji i rodzaju modulacji) sygnału multipleksu;

2) wykaz dokumentów jakie oferent winien nadesłać wraz z ofertą, w tym wykaz dokumentów pozwalających dokonać oceny zachowania warunków konkurencji;

3) szczegółowy opis sposobu oceny ofert w zakresie każdego z kryteriów oceny ofert, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 3;

4) liczbę punktów, jaką może uzyskać oferta w zakresie każdego z kryterium oceny ofert, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 3.

§ 4. 1. Do oferty powinny zostać dołączone następujące dokumenty:

1) potwierdzające formę organizacyjno-prawną oferenta;

2) potwierdzające wiarygodność finansową oferenta w zakresie, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 3 lit. c);

- 3) zawierające oświadczenie oferenta o zapoznaniu się z treścią ogłoszenia i dokumentacji dotyczącej konkursu oraz zobowiązanie się do stosowania się do ich postanowień;
- 4) zawierające studium ekonomiczno-finansowe przedmiotu oferty, w tym plan inwestycyjny;
- 5) zawierające opis rozwiązań technicznych w zakresie świadczenia usługi bądź usług wymienionych w ofercie;
- 6) zawierające proponowany harmonogram rozpoczęcia nadawania sygnału multipleksu;
- 7) zawierające proponowane działania oferenta w zakresie promocji lub wsparcia nabywania przez odbiorców urządzeń umożliwiających odbiór programów i usług proponowanych przez oferenta w obszarze zasięgu sygnału multipleksu;
- 8) zawierające wykaz planowanych usług interaktywnych wraz z ich charakterystyką;
- 9) potwierdzające posiadanie wiedzy i umiejętności (know how) a także doświadczenia oferenta w zakresie, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 3 lit. g);

2. Dokumenty, o których mowa w ust 1, powinny być sporządzone przez oferenta zgodnie z wymaganiami określonymi w dokumentacji dotyczącej konkursu.

§ 5. 1. Do przeprowadzenia konkursu KRRiT powołuje komisję konkursową, zwaną dalej „komisją”.

2. Komisja składa się z 7 do 9 osób, w tym przewodniczącego, wyznaczonych przez KRRiT spośród osób posiadających wiedzę i doświadczenie niezbędne do przeprowadzenia konkursu.

3. Członkowie Komisji są obowiązani do ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa, jak również do zachowania poufności wszystkich informacji, o których powzięli wiadomość w związku z konkursem.

4. Informacje powzięte w toku konkursu, niezależnie od formy (w szczególności oferty), nie mogą być ujawnione bez pisemnej zgody podmiotu, którego dotyczą. Informacje te nie mogą być wykorzystane w innych postępowaniach prowadzonych na podstawie odrębnych przepisów.

5. Wymogu ust. 3 i 4 nie stosuje się do informacji powszechnie dostępnych, informacji o ogłoszeniu konkursu, informacji o wynikach konkursu oraz informacji o decyzji dla zwycięzcy konkursu.

§ 6. 1. Komisja podejmuje uchwały w głosowaniu jawnym, zwykłą większością głosów, w obecności co najmniej dwóch trzecich składu komisji, w tym przewodniczącego. W przypadku równej liczby głosów o wyniku głosowania decyduje głos przewodniczącego komisji.

2. Komisja działa na podstawie uchwalonego przez nią regulaminu, zatwierdzonego przez KRRiT w drodze uchwały.

3. Zatwierdzony regulamin pracy komisji Przewodniczący KRRiT ogłasza najpóźniej w terminie, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 2. lit. c), poprzez wywieszenie go w siedzibie KRRiT oraz zamieszczenie na stronie internetowej KRRiT.

§ 7. 1. Komisja na swoim posiedzeniu otwiera oferty i sporządza listę podmiotów, które złożyły oferty w terminie oraz przekazuje ją KRRiT.

2. Niezwłocznie po sporządzeniu listy, o której mowa w ust. 1, członkowie komisji składają KRRiT pisemne oświadczenia, że:

- 1) nie pozostają w związku małżeńskim albo w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa w linii prostej, pokrewieństwa lub powinowactwa w linii bocznej do drugiego stopnia oraz nie są związani z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli z żadnym oferentem, jego zastępcą prawnym lub członkami władz osób prawnych będących oferentami; 2) przed upływem roku od daty rozpoczęcia postępowania konkursowego nie pozostawały w stosunku pracy lub zlecenia z żadnym oferentem lub

nie były członkami władz osób prawnych będących oferentami lub nie są udziałowcami bądź akcjonariuszami żadnego z oferentów;

3) nie pozostają z żadnym oferentem, jego zastępcą prawnym lub członkiem władz osób prawnych będących oferentami w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości, co do ich bezstronności.

3. Niezwłocznie po otrzymaniu listy, o której mowa w ust. 1, Przewodniczący KRRiT ogłasza tę listę poprzez wywieszenie w siedzibie KRRiT oraz zamieszczenie na stronie internetowej KRRiT.

§ 8. 1. KRRiT niezwłocznie odwołuje członka komisji, jeżeli nie złożył on pisemnego oświadczenia, o którym mowa w § 7 ust. 2, albo zostanie ujawnione, że nie spełnia on wymagań określonych w § 7 ust. 2 pkt 1 – 3.

2. Poza przypadkami, o których mowa w ust. 1 KRRiT odwołuje członka komisji wyłącznie w przypadku choroby uniemożliwiającej udział w pracach komisji.

3. W przypadku śmierci członka komisji, jego mandat wygasa.

4. Jeżeli w wyniku odwołania lub wygaśnięcia mandatu liczba członków komisji jest mniejsza niż 7, KRRiT niezwłocznie wyznacza kolejnych członków komisji, zgodnie z § 5 ust. 2. Do kolejnych członków komisji stosuje się przepis § 7 ust. 2.

§ 9. 1. Postępowanie konkursowe przed komisją przebiega w dwu etapach.

2. Etap pierwszy obejmuje sprawdzenie przez komisję nadesłanych ofert w zakresie:

1) złożenia oferty w miejscu, formie oraz terminie określonych w ogłoszeniu o konkursie;

2) zachowania zgodności złożonej oferty z wymaganiami określonymi w ogłoszeniu w zakresie kompletności oferty oraz jej prawidłowości pod względem formalnym.

3. Warunkiem zakwalifikowania oferty do oceny w drugim etapie konkursu jest spełnienie wymagań sprawdzanych w etapie pierwszym konkursu.

4. Etap drugi konkursu obejmuje ocenę zdolności do prowadzenia działalności będącej przedmiotem ogłoszenia, przy zastosowaniu kryteriów oceny ofert wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 3.

5. W drugim etapie konkursu komisja ocenia zakwalifikowane oferty, o których mowa w ust. 3, przyznając punkty, osobno za każde kryterium określone w § 3 ust. 1 pkt 3.

6. Ocenę oferty stanowi suma punktów uzyskanych w etapie drugim konkursu.

§ 10. 1. Z przebiegu prac komisja sporządza protokół, który zawiera:

1) oznaczenie czasu i miejsca przeprowadzenia każdego etapu badania ofert;

2) imiona i nazwiska członków komisji, ze wskazaniem czynności, w których brali udział;

3) wykaz ofert zwróconych bez otwierania;

4) wykaz ofert poddanych sprawdzeniu w etapie pierwszym konkursu;

5) wykaz ofert zakwalifikowanych oraz niezakwalifikowanych do etapu drugiego konkursu;

6) liczbę punktów przyznanych każdej ofercie w etapie drugim, osobno dla każdego kryterium;

7) kolejność ofert wraz z ich oceną albo informację o braku ofert spełniających wymagania określone w ogłoszeniu;

8) szczegółowy opis ustaleń oraz uzasadnienie ocen dokonywanych przez komisję w konkursie;

9) podpisy przynajmniej dwóch trzecich członków składu komisji, w tym przewodniczącego oraz – w przypadku braku podpisu – wzmiankę o jego przyczynie.

2. Komisja niezwłocznie przekazuje KRRiT protokół, wraz z wszelkimi dokumentami związanymi z konkursem.

3. Postępowanie przed komisją powinno trwać nie dłużej niż 30 dni od daty otwarcia ofert.

§ 11. 1. Po przyjęciu przez KRRiT protokołu z przebiegu konkursu Przewodniczący KRRiT występuje do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o wydanie opinii w zakresie zachowania warunków konkurencji, przesyłając protokół z przebiegu prac komisji oraz całość dokumentacji ofert zakwalifikowanych do drugiego etapu konkursu.

2. Z dniem przyjęcia protokołu przez KRRiT komisja kończy działalność.

§ 12. 1. Po uzyskaniu opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz na podstawie protokołu komisji KRRiT podejmuje niezwłocznie uchwałę w sprawie rozstrzygnięcia konkursu. Na podstawie uchwały Przewodniczący KRRiT występuje do Prezesa URTiP o dokonanie uzgodnień technicznych warunków rezerwacji częstotliwości.

2. KRRiT ogłasza wyniki konkursu poprzez wywieszenie w siedzibie KRRiT, a także poprzez zamieszczenie na stronie internetowej KRRiT. Ogłoszenie wyników konkursu kończy postępowanie konkursowe.

§ 13. 1. Na podstawie uchwały KRRiT, o której mowa w § 12 ust.1 Przewodniczący KRRiT wydaje decyzję w sprawie dokonania rezerwacji częstotliwości w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od daty dokonania uzgodnienia warunków technicznych rezerwacji częstotliwości przez Prezesa URTiP.

2. Poza określeniem danych i warunków wynikających z przepisów prawa, decyzja, o której mowa w ust. 1 może zawierać:

1) warunek udokumentowania przez podmiot, który uzyskał rezerwację częstotliwości, w terminie dwu miesięcy od daty doręczenia tej decyzji, nabycia praw do umieszczenia w sygnale multipleksu programów oznaczonych w tej decyzji jako składniki audiowizualne sygnału multipleksu, a na wypadek bezskutecznego upływu tego terminu,

2) warunek złożenia w ciągu jednego miesiąca wniosku o zmianę decyzji, o której mowa w ust. 1, z załączeniem dokumentacji potwierdzającej uzyskanie praw do umieszczenia w sygnale multipleksu innego programu niż określony w decyzji i poświadczającej, iż uzyskanie praw do programu określonego w decyzji napotyka na trudności niezawinione przez podmiot, który uzyskał rezerwację częstotliwości, a zmiana decyzji leży w interesie społecznym lub w słusznym interesie strony,

3) inne istotne warunki rezerwacji częstotliwości zawarte w Ogłoszeniu Przewodniczącego KRRiT, dokumentacji konkursu lub ofercie zwycięzcy konkursu.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Uzasadnienie

Rozporządzenie niniejsze zostanie wydane w celu wykonania delegacji ustawowej wynikającej z art. 121 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. _ Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 i Dz.U. Nr 273, poz.2703), upoważniającej Krajową Radę Radiofonii i Telewizji do określenia:

- 1) trybu ogłaszania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy, zwanego dalej „konkuresem”;
- 2) szczegółowych wymagań, co do treści ogłoszenia o konkursie oraz co do zawartości dokumentacji dotyczącej konkursu;
- 3) warunków i trybu organizowania, przeprowadzania i zakończenia konkursu.

Projekt rozporządzenia wskazuje ponadto na możliwość odstąpienia od konkursu, zgodnie z dyspozycją przepisu art. 118 ust. 1 przywołanej powyżej ustawy.

KRRiT zwraca uwagę na precedensowy charakter regulacji, co przy jednoczesnej skomplikowanej strukturze samej delegacji ustawowej (zawartej faktycznie w kilku jednostkach redakcyjnych ustawy Prawo telekomunikacyjne: art. 115, 118 ust 2, 5 i 6 oraz art. 121) powoduje liczne komplikacje natury legislacyjnej, dotyczące również stosunku do przepisów ustawy o radiofonii i telewizji.

Regulacja warunków rezerwacji częstotliwości „cyfrowych” jest czterostopniowa.

1. Ustawa – Prawo telekomunikacyjne: art. 114, 115, 117, 118 i 121 – ustalająca ustawowe zasady i warunki rezerwacji częstotliwości oraz delegację dla KRRiT do wydania rozporządzenia w sprawie organizacji konkursu na częstotliwości cyfrowe.
2. Rozporządzenie w sprawie konkursu – ustalające zasady organizacji konkursu, sposób jego przeprowadzenia, warunki jakim winno odpowiadać Ogłoszenie Przewodniczącego o konkursie, warunki ofert, a także sposób zakończenia konkursu.
3. Ogłoszenie Przewodniczącego – określa warunki rezerwacji częstotliwości cyfrowej w sposób zupełny lub otwarty – w zależności od uchwały KRRiT; jest ono skierowane do nieoznaczonego adresata.
4. Decyzja o rezerwacji częstotliwości cyfrowych – określa w sposób zupełny konkretne warunki rezerwacji częstotliwości cyfrowych dla oznaczonego w niej podmiotu.

Normy ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz rozporządzenia w sprawie konkursu są przepisami o charakterze generalno-abstrakcyjnym i nie przesądzają jeszcze ostatecznego kształtu i warunków konkretnej rezerwacji częstotliwości. Konkretyzacja warunków rezerwacji częstotliwości następuje poprzez Ogłoszenie Przewodniczącego KRRiT, a ostatecznie w decyzji o rezerwacji częstotliwości. Przy czym w przypadku, gdy Ogłoszenie Przewodniczącego KRRiT ma otwartą w całości lub w części formułę w zakresie audiowizualnych składników sygnału multipleksu, w samej decyzji rezerwacyjnej musi nastąpić ostateczna konkretyzacja tych składników.

W związku z treścią delegacji ustawowej za zasadne i niezbędne uznano zawarcie w rozporządzeniu regulacji dotyczących postępowania konsultacyjnego i samego ogłaszania konkursu – jako czynności mieszczących się w pojęciu trybu organizacji konkursu. Warto w tym miejscu podkreślić, że postępowanie konsultacyjne jest obligatoryjne w sprawie konkursu oraz w przypadku zamiaru odstąpienia przez KRRiT. W rozporządzeniu przewidziano także możliwość uzupełnienia postępowania konsultacyjnego o kwestie dotyczące ustalenia składników audiowizualnych multipleksu mogących stanowić podstawę Ogłoszenia Przewodniczącego KRRiT.

Zgodnie z projektem rozporządzeniem przedmiotem konsultacji będzie ogłoszenie o konkursie między innymi w zakresie pozycji składników audiowizualnych multipleksu. W ogłoszeniu bowiem składniki te mogą być wprost indywidualnie oznaczone lub może być wskazana jedynie liczba programów, jakie mają być wprowadzone do multipleksu. W przypadku wskazania jedynie liczby programów, to oferent będzie miał obowiązek oznaczyć programy, które zamierza wprowadzać do multipleksu. Zainteresowany rezerwacją częstotliwości cyfrowej czynić to będzie w oparciu o prowadzoną przez KRRiT listę zasobów składników audiowizualnych multipleksu oczekujących na przypisanie do danego multipleksu. W tym zakresie pozostawiona zostanie zainteresowanemu swoboda programowa. Możliwy jest też model mieszany: margines swobody programowej przy

jednoczesnej konieczności wprowadzania do multipleksu programów oznaczonych przez KRRiT w ogłoszeniu. W każdym jednak razie ostatecznie indywidualizacja programów musi nastąpić w decyzji rezerwacyjnej. Istotne jest także, że w procesie konsultacji przed ogłoszeniem konkursu zainteresowane podmioty – tak przyszli oferenci jak i nadawcy – będą mieli prawo do zgłaszania swych propozycji, co do umieszczenia oczekiwanych przez nich składników audiowizualnych multipleksu. W ten sposób będą mogli również wpłynąć na treść ogłoszenia Przewodniczącego KRRiT, np. w sytuacji gdy KRRiT zdecydowałaby się w całości oznaczyć indywidualnie programy.

W przypadku gdy liczba oferowanych programów przekracza będzie pojemność multipleksu, KRRiT dokona wyboru programów i uporządkuje te programy w sygnale multipleksu – zgodnie z przepisami art. 115 cyt. ustawy. Dopuszcza się przy tym możliwość ustalenia tej listy w taki sposób, by w największym możliwym stopniu uwzględnić preferencje oferenta. Służyć temu mogą konsultacje przed ogłoszeniem konkursu oraz otwarta bądź częściowo otwarta formuła Ogłoszenia. Sytuacja ta w istocie nabierze większego znaczenia w przypadku technologii MPEG-4. Programy, które nie zostaną objęte rezerwacją częstotliwości dokonaną dla operatora multipleksu, będą musiały czekać na swój przebieg do czasu ogłoszenia częstotliwości dla kolejnych multipleksów.

W wyniku konsultacji może się także okazać, że jest mniej programów niż kanałów w multipleksie, w takim razie niezbędne będzie poprzedzenie ogłoszenia o konkursie postępowaniem koncesyjnym na „nadawcę cyfrowego” lub zmiana obowiązujących koncesji.

W projekcie rozporządzenia przyjęto – zgodnie z art. 118 ust 5 cyt. Ustawy – że warunki uczestnictwa, warunki jakim powinna odpowiadać oferta oraz kryteria oceny ofert określone zostaną w dokumentacji dotyczącej konkursu. W wyniku dokonanej analizy przyjęto, że całość dokumentacji dotyczącej konkursu stanowiłaby bardzo obszerny dokument, którego zamieszczanie w ogłoszeniu prasowym byłoby nieracjonalne i nieuzasadnione ekonomicznie. W jej skład bowiem winny wejść między innymi dokumenty określające politykę Państwa Polskiego w zakresie telewizji cyfrowej i mediów elektronicznych oraz dokumenty o działalności KRRiT w tym zakresie – jako istotnie wpływające na zakres i treść praw i obowiązków operatora multipleksu. Dla zapewnienia przejrzystości i obiektywności postępowania uznano za konieczne i wystarczające, aby z chwilą opublikowania ogłoszenia (w sposób wskazany w ustawie), dokumentacja ta była dostępna w miejscu wskazanym w ogłoszeniu. Tym samym przyjęto, że dokumenty dotyczące konkursu składać się będą z ogłoszenia Przewodniczącego KRRiT oraz z dokumentacji, o której mowa w § 3 ust. 1 pkt projektu rozporządzenia. Dokumentacja ta będzie stanowić immanentny element ogłoszenia, dostępny dla wszystkich zainteresowanych podmiotów. Przystępując do prac nad projektem rozporządzenia KRRiT zważyła, że materia objęta delegacją przepisu art. 121 cytowanej ustawy nie była dotychczas przedmiotem regulacji w prawie polskim. W trakcie prac legislacyjnych nad cytowaną ustawą stwierdzono możliwość uzupełniania się kompetencji organów regulacyjnych w zakresie usług łączności elektronicznej wynikającą z zachodzących dynamicznie procesów konwergencji technologicznej oraz związaną z tym koniecznością przyjęcia regulacji zapewniającej rozdzielenie zakresu kompetencji – przy jednoczesnym właściwym uregulowaniu i nałożeniu obowiązku współpracy Prezesa URTiP i Przewodniczącego KRRiT. W ramach tej współpracy możliwe jest wykorzystanie doświadczeń z dotychczasowej praktyki obydwu organów. Wobec tego, że niniejszy projekt rozporządzenia dotyczy współzależnych rynków w rozumieniu pakietu dyrektyw WE z 2002 roku dotyczących usług łączności elektronicznej oraz wobec możliwego udziału w konkursie tych samych podmiotów (przedsiębiorców telekomunikacyjnych), które uczestniczyły w przetargach lub konkursach organizowanych przez Prezesa URTiP, wykorzystanie doświadczeń URTiP w zakresie organizacji konkursu znajduje swe dodatkowe uzasadnienie.

Wobec tego, jak również dla wykonania postulatu zapewnienia obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących żadnego uczestnika warunków konkursu przyjęto, że KRRiT przeprowadzi konkurs przy pomocy komisji konkursowej. W celu zagwarantowania prawidłowego przeprowadzenia konkursu i właściwego wyboru oferenta przyjęto, że w skład Komisji powinny wchodzić osoby posiadające wiedzę specjalistyczną z zakresu telekomunikacji, mediów, ekonomii i prawa oraz doświadczenie niezbędne do przeprowadzenia konkursu.

Ponadto, aby zachować obiektywność postępowania konkursowego przyjęto, że członkowie Komisji muszą spełniać następujące kryteria:

1) nie pozostają w związku małżeńskim albo w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa w linii prostej, pokrewieństwa lub powinowactwa w linii bocznej do drugiego stopnia oraz nie są związani z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli z żadnym oferentem, jego zastępcą prawnym lub członkami władz osób prawnych będących oferentami;

2) przed upływem roku od daty rozpoczęcia postępowania konkursowego nie pozostawały w stosunku pracy lub zlecenia z żadnym oferentem lub nie były członkami władz osób prawnych będących oferentami lub nie są udziałowcami bądź akcjonariuszami żadnego z oferentów;

3) nie pozostają z żadnym oferentem, jego zastępcą prawnym lub członkiem władz osób prawnych będących oferentami w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości, co do ich bezstronności.

W celu zagwarantowania przejrzystości postępowania konkursowego przyjęto ponadto następujące rozwiązania:

1) KRRiT ogłasza zatwierdzony regulamin pracy Komisji konkursowej poprzez wywieszenie w siedzibie KRRiT oraz poprzez zamieszczenie na stronie internetowej KRRiT,

2) KRRiT ogłasza listę oferentów poprzez wywieszenie w siedzibie KRRiT oraz poprzez zamieszczenie na stronie internetowej KRRiT,

3) KRRiT ogłasza wyniki konkursu poprzez wywieszenie ich w siedzibie KRRiT oraz poprzez zamieszczenie na stronie internetowej KRRiT.

Istotny jest także dla ostatecznego wyniku konkursu wynik opinii Prezesa UOKiK o zachowaniu warunków konkurencji. Niezbędna w tym względzie będzie ścisła współpraca KRRiT i Prezesa UOKiK, a także wykorzystanie stosowanych przez Prezesa UOKiK dokumentów mogących posłużyć do ustalenia czy spełnione zostały warunki konkurencji.

W decyzji o rezerwacji częstotliwości określone zostaną konkretne składniki audiowizualne multipleksu oraz udział usług dodatkowych. Jednakże dla wykonalności samej decyzji niezbędne jest ustalenie innych istotnych warunków. W szczególności dotyczy to zastrzeżenia, że uprawniony z rejestracji winien w oznaczonym w decyzji czasie udokumentować uzyskanie praw do rozpowszechniania lub rozprowadzania danego programu od nadawcy lub innego podmiotu dostarczającego treści audiowizualne. W razie nie wykonania tego warunku Przewodniczący KRRiT stosownie do art. 162 KPA może podjąć decyzję o wygaśnięciu decyzji o rezerwacji częstotliwości cyfrowych z uwagi na niedopełnieniu warunku.

Na wypadek gdyby uprawniony z rezerwacji częstotliwości cyfrowych (oferent który nabył prawo z rezerwacji częstotliwości cyfrowych) nie mógł porozumieć się z uprawnionym do treści audiowizualnych, decyzja o rezerwacji częstotliwości będzie zawierać zastrzeżenie obowiązku złożenia wniosku o zmianę decyzji w zakresie składników audiowizualnych z obowiązkiem wykazania, że brak osiągnięcia porozumienia nie jest zawiniony przez uprawnionego z rezerwacji cyfrowej oraz z obowiązkiem wskazania innego programu, który uprawniony z rejestracji zamierza wprowadzić do sygnału multipleksu. W tym przypadku niezbędne jest udokumentowanie, że w wypadku pozytywnej decyzji o zmianie decyzji o rezerwacji częstotliwości cyfrowych nadawca uzyskuje prawo do rozpowszechniania lub rozprowadzenia programu lub innych treści audiowizualnych. Niezbędne jest też, aby w postępowaniu o zmianę decyzji uprawniony z rezerwacji wykazał, iż zmiana ta jest konieczna z uwagi na interes społeczny lub istotny interes strony. W razie złożenia wniosku o zmianę decyzji Przewodniczący KRRiT wezwie uprawnionego do programu wskazanego w decyzji o rezerwacji częstotliwości do udziału w charakterze strony z uwagi na interes prawy jaki podmiot ten posiada w umieszczeniu go w sygnale multipleksu. W przypadku jeśli strony nie dojdą do ugody, Przewodniczący wyda decyzję w sprawie zmiany decyzji o rezerwacji częstotliwości cyfrowych.

W celu zapewnienia trwałości rozstrzygnięcia konkursu oraz z zachowaniem praw stron wynikających z zasady swobody umów przyjęto rozwiązanie co do sposobu zakończenia konkursu. W decyzji rezerwacyjnej byłyby oznaczane szczegółowo programy nadawców mające być rozprowadzane lub rozpowszechniane w multipleksie, a operator byłby zobowiązany w ciągu 2 miesięcy od otrzymania decyzji rezerwacyjnej do przedstawienia KRRiT umów z oznaczonymi

nadawcami z zastrzeżeniem warunku, że jeśli tego nie dokona decyzja ta wygasa. Na wypadek gdyby operator nie mógł dojść do porozumienia z nadawcą wskazanym decyzji rezerwacyjnej, będzie on mógł złożyć wniosek o zmianę jej treści w trybie art. 155 KPA i przedstawić innego nadawcę, którego program miałby być rozpowszechniany w multipleksie. Umożliwia to podjęcie postępowania ugodowego w ramach postępowania administracyjnego o zmianę decyzji o rezerwacji częstotliwości.

Projekt rozporządzenia był poddany dwuetapowemu procesowi konsultacyjnemu. W pierwszym etapie projekt konsultowany był z: Ministerstwem Kultury, Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urzędem Regulacji Telekomunikacji i Poczty, Ministerstwem Infrastruktury.

W drugim etapie projekt – zawierający poprawki wynikające z przyjętych uwag ww. resortów, był konsultowany z nadawcami, przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi i organizacjami gospodarczymi skupiającymi przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz z Instytutem Łączności.

KRRiT wyraża podziękowanie za to, że zaprezentowane przez te podmioty poglądy i opinie zawierały materiał stanowiący istotny merytoryczny wkład w proces przygotowania projektu.

Odpowiedź

do wyjaśnień UOKiK z dnia 09.09.2005r. w związku z artykułem

„Cyfrowe zwanie KRRiT i POT”(Gazeta Wyborcza z dnia 09.09.2005r.)

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji zdecydowanie oświadcza, iż publiczne wyjaśnienia UOKiK oraz publikacje prasowe na temat przyjętego przez KRRiT rozporządzenia w sprawie trybu ogłaszania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną mijają się z prawdą i wynikają z nieuważnej lektury treści rozporządzenia w jego wersji, przyjętej 7 września 2005 roku. Wyjaśniam zatem co następuje:

1. Pierwsza wersja projektu rozporządzenia była konsultowana w trybie uzgodnień międzyresortowych z Prezesem UOKiK, a także Prezesem URTiP, Ministerstwem Kultury i Ministerstwem Infrastruktury.

2. W pierwotnym tekście projektu rozporządzenia ustalono kryteria oceny ofert, oznaczone m.in. oznaczone w § 3 ust. 1 pkt.3 lit g, h, i):

g) posiadane doświadczenie w działalności telekomunikacyjnej, w tym samodzielne prowadzenie działalności w zakresie multipleksowania sygnałów cyfrowych,

h) dysponowanie sprzętem niezbędnym do prowadzenia działalności,

i) forma organizacyjno-prawna uczestnika,

3. W nadesłanym w ramach konsultacji piśmie z 13 lipca 2005 r. UOKiK zasugerował, aby kryteria te poddać powtórnej analizie tak, aby z punktu widzenia zachowania warunków konkurencji nie czynić barier do udziału w konkursie dla „podmiotów nowo utworzonych lub posiadających ogromny potencjał finansowy, a nie dysponujących odpowiednim sprzętem”.

4. KRRiT po dokonaniu powtórnej analizy uwzględniła tę uwagę w całości i nadała tym kryteriom w przyjętym ostatecznie rozporządzeniu, nowe brzmienie (§ 3 ust. 1 pkt.3) lit g i h):

g) posiadana wiedza i umiejętności (know-how) w działalności polegającej na świadczeniu usług łączności elektronicznej, a także doświadczenie zdobyte samodzielnie przez oferenta lub posiadane przez osoby, z którymi oferent zamierza współpracować (udziałowcy bądź akcjonariusze, podmioty

uczestniczące w organizacji oferenta, pracownicy, podmioty współpracujące z oferentem na podstawie umów bądź porozumień innego rodzaju),

h) możliwość dysponowania sprzętem niezbędnym do prowadzenia działalności, wynikającą z prawa własności, posiadania, ograniczonych praw rzeczowych służących oferentowi bądź z innych umów cywilnoprawnych albo prawnie doniosłych porozumień różnego rodzaju i typu.

5. Należy dodać, że zgodnie z § 3 ust. 1 pkt. 3 lit. a, pierwszym kryterium oceny ofert jest „zachowanie warunków konkurencji”. Wszystkie pozostałe kryteria muszą być z nim zgodne.

6. Aby zatem nie ograniczać konkurencji, zrezygnowano z zawężających kryteriów, w tym kryterium prowadzenia samodzielnej działalności w zakresie multipleksowania. Rynek multipleksowania telewizji cyfrowej naziemnej jest rynkiem nowopowstającym i należy przyjąć, że doświadczenie w tym zakresie jest jeszcze nieukształtowane.

7. Przyjęte kryteria dają możliwość udziału w konkursie wszystkim podmiotom, które mogą wykazać się posiadaniem doświadczenia z różnych dziedzin komunikacji elektronicznej, nie tylko z zakresu usług transmisji sygnału, ale także nadawania, prowadzenia satelitarnych platform cyfrowych, platform teleinformatycznych. Przy czym istotne jest to, że, oferent nie musi wykazywać się własnym doświadczeniem; wystarczy, jeżeli stosowną wiedzą i umiejętnościami mogą wykazać się jego pracownicy, członkowie organów lub osoby współpracujące z nim na podstawie porozumień.

8. Jeśli chodzi o kryterium dotyczące sprzętu, to wystarczy wykazanie możliwości dysponowania sprzętem, wynikającej nie tylko z prawa własności tego sprzętu, ale np. z porozumień obejmujących korzystanie lub świadczenie usług w oparciu o infrastrukturę posiadaną przez inne osoby.

9. Powyższe wskazuje, że treść przyjętego rozporządzenia nie pozostawia wątpliwości, że w konkursie mogą wziąć udział także podmioty nowo utworzone, które w oparciu o posiadane przez siebie środki finansowe tak zorganizują swą przyszłą działalność, że mogą być w stanie wykazać się co najmniej spisany know-how, posiadaniem doświadczeniem osób współpracujących, umowami dotyczącymi korzystania lub świadczenia usług w oparciu o infrastrukturę innych podmiotów. Są to niezbędne warunki minimalne zapewnienia trwałości i wykonalności decyzji rezerwacyjnej.

10. Przyjęte przepisy rozporządzenia gwarantują równe traktowanie wszystkich podmiotów, które zdecydują się na udział w konkursie i nikogo nie stawiają w uprzywilejowanej sytuacji ani też nikogo nie dyskryminują.

11. Stopień spełnienia przez oferentów kryteriów będzie podlegał ocenie powołanej przez KRRiT komisji, w oparciu o skalę ocen podawaną każdorazowo w dokumentacji ogłoszenia o konkursie.

12. KRRiT podkreśla, że specjalnie dla celów konkursu powołana komisja będzie oceniała spełnienie wszystkich kryteriów przez oferentów. Wykazanie się doświadczeniem lub możliwością dysponowania sprzętem są tylko jednymi z kryteriów, które wcale nie muszą okazać się decydujące. Ważnym kryterium jest pluralizm programowy i różnorodność usług, a także – jak wspomniano - zachowanie warunków konkurencji.

Na podstawie tych wyjaśnień KRRiT ponownie stwierdza, że zarzuty, jakoby warunki konkursu zostały określone, by faworyzować jednych potencjalnych oferentów, natomiast dyskryminować innych, są całkowicie bezpodstawne.

DZIAŁALNOŚĆ MIĘDZYNARODOWA KRRIT
ZAPOWIEDŹ ZMIAN W DYREKTYWIE „O TELEWIZJI BEZ GRANIC”

Poniżej przytaczamy wypowiedź p. Viviane Reding, Członka Komisji Europejskiej, odpowiedzialnej za dział Społeczeństwo Informacyjne i Media, w sprawie rewizji dyrektywy „O telewizji bez granic”, wygłoszoną podczas seminarium zorganizowanego przez Prezydencję Luksemburską w dniach 30-31 maja 2005 r.

W swoim wystąpieniu komisarz nakreśliła przewidywane kierunki zmian dyrektywy „O telewizji bez granic”. Przedstawione propozycje rozwiązań nawiązują do konsultacji w sprawie wskazanych przez Komisję grup problematycznych analizowanych w procesie rewizji dyrektywy oraz do prac grup eksperckich — tzw. „grup fokusowych”. Powołane w procesie nowelizacji dyrektywy cztery grupy fokusowe analizowały zagadnienia: zakresu nowej dyrektywy i właściwości jurysdykcyjnej państw członkowskich, reklamy telewizyjnej, prawa do krótkich sprawozdań oraz wspierania produkcji europejskiej i niezależnej.

Pani komisarz Reding przedstawiła również kalendarz dalszych prac nad nowelizacją dyrektywy: na przełomie czerwca i lipca mają być przedstawione do konsultacji tzw. issue papers (dokumenty problemowe), a we wrześniu ma nastąpić podsumowanie konsultacji przez Komisję Europejską, co ma zaowocować przedstawieniem pod koniec 2005 r. projektu nowej dyrektywy.

Viviane Reding

Członek Komisji Europejskiej odpowiedzialny za Społeczeństwo Informacyjne i Media

Szanowny Panie Ministrze, Szanowni Państwo!

Rzadko która część prawa wspólnotowego była przedmiotem tak wnikliwych analiz i konsultacji jak Dyrektywa o Telewizji bez Granic. Zbliżamy się do końcowych etapów tego procesu, jako że sytuacja dojrzała do podjęcia decyzji.

Kolejnymi etapami analizy były:

- konsultacje publiczne w 2003 r.,
- Komunikat Komisji w sprawie przyszłości europejskiej audiowizualnej polityki regulacyjnej¹⁴, który zawierał wnioski wyciągnięte z konsultacji publicznych
- oraz praca Grup Fokusowych, które zebrały się w zeszłym i bieżącym roku

Ponadto moje służby zleciły szereg badań, które razem pomogły nam lepiej zrozumieć wpływ regulacji na branżę rozpowszechniania treści.

- Wyniki badania oddziaływania art. 4 i 5 (wspieranie twórczości europejskiej) zostały właśnie podane do wiadomości publicznej,
- Mamy już wstępne wyniki badania wpływu regulacji reklamy; analiza powinna zostać zakończona w nadchodzących tygodniach, a także
- Został ostatnio ukończony przejściowy raport z analizy środków współregulacyjnych w sektorze mediów.

Moim obowiązkiem będzie przedstawienie Komisji jeszcze w tym roku nowych ram regulacyjnych dostarczania treści audiowizualnych. Nowoczesne zasady na szczeblu Wspólnoty powinny bazować na koncepcji, która wytrzyma próbę czasu oraz, moim zdaniem, będzie neutralna z punktu widzenia

platform. Umożliwi to dostawcom treści prowadzenie zdrowej konkurencji, zapewni spójność regulacyjną oraz wzmocni bezpieczeństwo prawne.

Dzięki temu spotkaniu po raz pierwszy mam możliwość przekazania państwom członkowskim moich wstępnych wniosków wyciągniętych po przeprowadzeniu różnych konsultacji, dotyczących pięciu najważniejszych zagadnień:

- zakres przyszłej regulacji dotyczącej treści audiowizualnych,
- określenie jurysdykcji,
- regulacja reklamy,
- prawo do informacji,
- wspieranie treści europejskich i produkcji niezależnej.

1. ZAKRES PRZYSZŁYCH REGULACJI

Komunikat z 2003 stwierdził, że Dyrektywa o Telewizji bez Granic zawiera fundamentalne zasady, które można postrzegać jako cele polityczne dotyczące każdej formy dostarczania usług audiowizualnych: na przykład zasady dotyczące ochrony małoletnich czy wyraźnego oznaczania reklam. Z drugiej strony niektóre szczegółowe zasady określone w Dyrektywie koncentrują się szczególnie na tradycyjnych „linearnych” audycjach telewizyjnych, na przykład przepisy o czasie trwania i zasadach umieszczania reklam i komunikatów teledzięków.

Dlatego, po pierwsze, musimy najpierw zdefiniować te usługi, wobec których powinny obowiązywać cele polityczne wskazane jako ważne dla wszystkich form dostarczania treści audiowizualnych. Po drugie, musimy przełożyć te ogólne zasady na szczegółowe reguły dostosowane do nowych usług.

Od samego początku Komisja wskazywała dwie główne opcje polityki. Jedną z możliwości była ograniczona nowelizacja obowiązującej Dyrektywy, która uelastyczyłaby ją w zakresie reklamy i dzięki aktualizacji definicji, tak aby stało się jasne, że wszystkie „linearne” usługi telewizyjne, bez względu na platformę przekazu, zostały już włączone do obowiązującego zakresu Dyrektywy. Drugą opcją było stworzenie całościowych ram dla wszystkich form elektronicznego przekazu treści audiowizualnych, czyli włączenie takich treści, także gdy są one rozpowszechniane w sposób „nieliniowy”. Większość ekspertów uczestniczących w konsultacjach opowiada się za podejściem całościowym – co odpowiada informacji przekazanej przez Przewodniczącego Barroso przy powołaniu Komisarza ds. Społeczeństwa Informacyjnego i Mediów – poprzez określenie dwóch poziomów obowiązków:

i) podstawowy poziom obowiązków (w szczególności ochrona małoletnich i godności ludzkiej) dotyczyłby wszystkich usług przekazu treści audiowizualnych, a

ii) podzbiór tych usług, „linearne” usługi audiowizualne, w oparciu o zaplanowane programy, podlegałyby drugiemu poziomowi obowiązków, podobnych do tych, które określa obecna Dyrektywa, lecz uproszczonych i zmienionych.

Najważniejsza różnica między usługami „linearnymi” a „nieliniowymi” polega na tym, że w przypadku tych drugich widzowie mogą oglądać to, co chcą i kiedy chcą. Nakazuje to luźniejsze uregulowanie.

Obowiązywałyby następujące elementy definicji „usług treści audiowizualnych”:

- usługi określone Traktatem (art. 49),
- dostarczania ruchomych obrazów połączonych z dźwiękiem,
- społeczeństwu,

- za pomocą sieci elektronicznych.

Z tej definicji, poprzez sformułowanie „usługi określone Traktatem”, byłyby wyłączone wszystkie formy komunikacji niekomercyjnej. Poprzez sformułowanie „społeczeństwu” zostałyby również wyłączone wszystkie formy komunikacji indywidualnej.

W grupach fokusowych panowała powszechna zgoda, że podstawowy poziom obowiązków, dotyczących wszystkich usług treści audiowizualnych, powinien obejmować następujące aspekty:

- ochrona małoletnich i godności ludzkiej,
- oznaczanie treści komercyjnych i minimalne wymogi jakościowe,
- prawo do odpowiedzi,
- podstawowe wymogi dotyczące identyfikacji / tytułów.
- Ochrona małoletnich i godności ludzkiej:

Dyrektywa mogłaby stanowić, że państwa członkowskie powinny wdrożyć odpowiednie środki, tak aby małoletni nie mogli normalnie oglądać treści, które mogą zaszkodzić ich rozwojowi: filtry, maskowanie itp.

- Oznaczenie treści komercyjnych i minimalne wymogi jakościowe:

W dyrektywie o handlu elektronicznym informację handlową określa się jako komunikat mający na celu promowanie produktu, usług lub marki. Dlatego obejmuje ona wszystkie formy reklamy i sponsoringu wiążące się z korzyściami finansowymi. Widzom należy umożliwić rozpoznanie treści tego typu. Wymogi jakościowe dotyczące alkoholu, tytoniu i reklam dla małoletnich są odpowiednie. Równowaga osiągnięta w obowiązującej Dyrektywie o Telewizji bez Granic wydaje mi się zadowalająca i wystarczająca.

- Prawo do odpowiedzi:

Jako uzupełnienie prawa do wyrażania poglądów, a tym samym samo będące prawem fundamentalnym, prawo do odpowiedzi powinno być uznane i zagwarantowane z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych rodzajów mediów.

- Podstawowe wymogi dotyczące identyfikacji / tytułów:

Dostawcy usług treści audiowizualnych powinni udostępniać łatwo-, bezpośrednio i stale dostępne informacje o swojej tożsamości, aby umożliwić zainteresowanym podmiotom korzystanie z przysługujących im praw. Ostatnie przypadki pokazują, że jest to ważne nie tylko w odniesieniu do usług „nieliniowych”, lecz także w odniesieniu do tradycyjnych nadawców „liniowych”.

2. OKREŚLENIE JURYSDYKCJI

Jeśli chodzi o kompetencję terytorialną, eksperci podzielili pogląd Komisji, iż zasada regulacji przez kraj pochodzenia ma kluczowe znaczenie dla usług treści audiowizualnych, a także przeanalizowali kwestię możliwości obejścia krajowych regulacji dotyczących nadawców. Ponadto omówili oni możliwe zmiany kryteriów art. 2 Dyrektywy o Telewizji bez Granic w celu zagwarantowania jej efektywnego i prawidłowego wdrożenia.

W dokumentach do dyskusji przygotowanych do debat w grupach fokusowych Komisja powołała orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym państwo członkowskie może stosować swoje przepisy dotyczące nadawania wobec nadawców ustanowionych w innym państwie członkowskim, jeśli:

1. nadawane treści są kierowane do pierwszego państwa członkowskiego, oraz
2. jeśli umiejscowienie nadawcy wybrano wyłącznie w celu uniknięcia podporządkowania się przepisom pierwszego państwa członkowskiego⁵.

Ponadto moje służby przedstawiły kilka propozycji w celu usprawnienia obowiązujących zasad oraz zagwarantowania efektywnego i prawidłowego wdrożenia dyrektywy, przy jednoczesnym uwzględnieniu problemów zgłoszonych przez niektóre państwa członkowskie.

- Poparto pomysł doprecyzowania obowiązujących kryteriów, takich jak „istotna część pracowników”. Różne problemy dotyczące określenia właściwego państwa członkowskiego, w tym problemy dotyczące domniemanego obejścia przepisów odbierającego państwa członkowskiego, wynikają w znacznej mierze z różnych interpretacji kryteriów zastosowanych w Dyrektywie.

- Jeśli chodzi o kryteria techniczne – sprawa Al Manar ujawniła ostatnio ich słabość – eksperci poparli koncepcję odwrócenia kolejności kryteriów w art. 2 par. 4 Dyrektywy o Telewizji bez Granic – a mianowicie „łącza satelitarne” i „naziemno-satelitarnej stacji nadawczej”. Dzięki tej zmianie może poprawić się skuteczność stosowania Dyrektywy, a odpowiedzialność za zapewnienie zgodności z prawem Wspólnoty byłaby bardziej równo podzielona między państwa członkowskie. Ponadto eksperci uważali, że obecną Dyrektywę należy dostosować do nowych możliwości technicznych, a tym samym uwzględnić rolę „operatorów multipleksów”, którzy łączą programy różnych nadawców w jednym pakiecie cyfrowym kierowanym do satelity.

W Komitecie Kontaktowym odbyła się równoległa dyskusja z państwami członkowskimi. Będzie ona kontynuowana w tym kształcie. Oczywiście jest, że ta kwestia wymaga pogłębionych dyskusji. To seminarium da nam jeszcze jedną okazję ku temu, a inne możliwości pojawią się wkrótce, w szczególności w czasie Konferencji w Liverpoolu.

3. REKLAMA

Spotkania Grupy Fokusowej 2 ds. reklamy potwierdziły, że Dyrektywa o Telewizji bez Granic dotknęła kwestii delikatnej równowagi między interesami różnych podmiotów. Dyskusje o przyszłym kształcie regulacji potwierdziły sprzeczne interesy różnych grup w zakresie reklamy telewizyjnej, lecz nie doprowadziły do rozwiązań, które byłyby zadowalające dla wszystkich.

W moim odczuciu nadawcy potrzebują większej elastyczności, aby móc finansować swoją działalność oraz sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z nowymi technologiami, a także ze zróżnicowaniem usług i kanałów. Sądzę również, że posiadacze praw i widzowie powinni w dalszym ciągu korzystać z pewnej ochrony swoich uzasadnionych interesów w środowisku telewizji tradycyjnej oraz z minimalnej ochrony w środowisku treści audiowizualnych on-line.

Na obecnym etapie doszłam do wniosku, że zasady jakościowe dotyczące na przykład reklamy alkoholu, produktów farmaceutycznych czy produktów i usług dla małoletnich są odpowiednie. Z drugiej strony powinniśmy uprościć i unowocześnić ograniczenia ilościowe. Możemy na przykład znieść dzienne limity reklam, utrzymując jednocześnie limit 12 minut na godzinę.

Uważam, że szczególna ochrona, lecz w uproszczonej formie, jest w dalszym ciągu konieczna w odniesieniu do utworów kinematograficznych oraz programów dla dzieci.

4. PRAWO DO INFORMACJI

W czasie konsultacji publicznych w 2003 r. otrzymaliśmy sprzeczne odpowiedzi od ekspertów z grupy fokusowej zajmującej się celowością wprowadzenia prawa do krótkich raportów w prawie Wspólnoty. Organizatorzy imprez opowiedzieli się za samoregulacją, podobnie jak nadawcy, którzy chcą zachować swoje prawa wyłączności. Z drugiej strony agencje informacyjne poprosiły o dostęp do

krótkich raportów w świetle prawa do informacji, w szczególności w zakresie udostępniania wiadomości mniejszym nadawcom, których samych nie stać na kupno tych praw.

Nie neguję, że mogłoby się okazać konieczne określenie minimalnych zasad dla krótkich raportów w prawie Wspólnoty. W każdym razie musimy zapewnić w prawie Wspólnoty, że prawo do krótkich raportów powinno być stosowane w sposób wolny od dyskryminacji.

5. WSPIERANIE PRODUKCJI EUROPEJSKIEJ I NIEZALEŻNEJ

Po zakrojonych na szeroką skalę konsultacjach w 2003 r., dotyczących nowelizacji Dyrektywy, Komisja zauważyła, że panuje dość powszechna zgoda na utrzymanie w Dyrektywie zasad wspierania produkcji europejskiej i niezależnej: producenci, scenarzyści i związki zawodowe zaproponowali zwiększenie udziału większościowego utworów europejskich, podczas gdy nadawcy prywatni i niektóre państwa członkowskie uznali limity podziału czasu antenowego za nadmierną ingerencję w swobodę ustalania programów przez nadawców. Większość państw członkowskich opowiedziała się za utrzymaniem status quo.

Czwarta grupa ekspertów, do spraw różnorodności kulturowej, spotkała się w zeszłym tygodniu w Brukseli. Wstępne wnioski, które wyciągnęłam z tych dyskusji można podsumować następująco:

Obecnie nie trzeba ani podwyższać, ani obniżyć większościowego udziału utworów europejskich, określonego w art. 4, ani też minimalnego udziału produkcji niezależnej, określonego w art. 5. Otrzymane dane pokazują, że liczba nadawanych utworów europejskich stale rośnie. Stwierdzono również, że oprócz pozytywnego wpływu na nadawanie utworów europejskich art. 4 i 5 przyczyniają się do realizacji celów kulturowych. Ogólnie art. 4 i 5 przyczyniły się do wzmocnienia europejskiej branży audiowizualnej.

Eksperti dyskutowali również o poprawie monitoringu stosowania art. 4 i 5 przez państwa członkowskie; można to osiągnąć środkami podobnymi do zastosowanych dla innych przepisów Dyrektywy o Telewizji bez Granic.

KONKLUDUJĄC:

Są to – jak już powiedziałam – moje wstępne wnioski z dyskusji toczonych w grupach fokusowych oraz z innych otrzymanych materiałów. To seminarium ma służyć kontynuacji dyskusji z wami, przedstawicielami państw członkowskich. Moje służby rozpoczną teraz prace nad dokumentami problemowymi, które zostaną ogłoszone do lata tego roku.

Dokumenty problemowe wskażą wyraźnie kierunki rozwoju polityki, które będą podstawą przyszłych aktów prawnych regulujących usługi treści audiowizualnych oraz zostaną poddane konsultacjom publicznym latem podczas przygotowań do dużej konferencji audiowizualnej, współorganizowanej z Prezydencją brytyjską. Konferencja odbędzie się w dniach 20 -22 września 2005 w Liverpoolu.

Mam nadzieję, że Komisja przyjmie projekt nowej dyrektywy pod koniec 2005 r.

Szanowni Państwo! Konwergencja to tworzenie możliwości rozwoju usług treściowych i informacyjnych z maksymalnym wykorzystaniem technologii informatycznych i komunikacji (ICT). Jest to również szansa zwiększenia konkurencyjności europejskiej branży treści. Chcę stworzyć odpowiednie warunki, które spełnią oczekiwania zarówno biznesu, jak i konsumentów, a jednocześnie wesprą europejską branżę treści oraz technologii informatycznych i komunikacji. Wymaga to konkurencyjnego otoczenia, przejrzystych przepisów i większego bezpieczeństwa prawnego. Te zasady będą kierować moimi przyszłymi działaniami.

⁴ COM (2003)784

⁵ Sprawa C-23/93 TV 10 SA przeciwko Commissariaat voor de Media, par. 21

Rynek mediów w Wielkiej Brytanii

The British Broadcasting Corporation (BBC)

BBC jeszcze pod nazwą *British Broadcasting Company* została założona w 1922 roku a następnie przekształcona w przedsiębiorstwo publiczne w 1927 r. Jej misję oraz strukturę po raz pierwszy zdefiniowała tzw. Karta Królewska wydana w 1927 roku, która potem była wielokrotnie nowelizowana.

BBC utrzymywała pozycję monopolisty na brytyjskim rynku telewizyjnym do 1955 roku zaś na rynku radiowym aż do 1973 r. Od początku finansowana była ze środków publicznych przy jednoczesnym zakazie emitowania spotów reklamowych. Z czasem stała się symbolem europejskich niezależnych mediów publicznych.

W chwili obecnej status BBC określa Krata Królewska wraz z tzw. porozumieniem podkreślającym niezależność BBC od rządu. Oba dokumenty zostały wydane w 1996 roku i obowiązują przez okres 10 lat.

Nad właściwym wypełnianiem misji publicznej przez BBC oraz wydawaniem publicznych pieniędzy czuwa dwunastu tzw. *Governors*, którzy reprezentują interesy abonentów. Nominowani są oni przez Królową na wniosek ministra. Do głównych zadań tego gremium należy przede wszystkim wyznaczanie głównych celów BBC, monitorowanie działalności BBC i publikowanie rocznych sprawozdań z działalności firmy a także wybieranie dyrektora generalnego i innych członków zarządu. To ostatnie gremium, składające się z dziewięciu członków, odpowiedzialne jest za opracowywanie strategii BBC zgodnie z wyznaczonymi celami a także za wykonywanie jej.

W grudniu 2003 roku rozpoczął się trwający obecnie proces rewizji Karty Królewskiej, która ma zacząć obowiązywać od 2007 przez okres kolejnych dziesięciu lat. Pierwszy raz w historii BBC w procesie tym mogą uczestniczyć wszyscy zainteresowani abonenci, którzy otrzymali możliwość nadsyłania swoich uwag i sugestii dotyczących przyszłego kształtu nadawcy. Proces ten jest nadzorowany przez Departament ds. Kultury, Mediów i Sportu (DCMS) a jego przebieg może być śledzony przez wszystkich zainteresowanych dzięki stronie internetowej (<http://www.bbccharterreview.org.uk/>). Swoje zdanie w kwestii rewizji Karty Królewskiej przedstawił również regulator rynku mediów OFCOM a także wiele innych podmiotów i niezależnych ekspertów w ramach procedury konsultacyjnej.

Wyniki konsultacji publicznych (ponad 5000 odpowiedzi) były przedstawiane i omawiane podczas seminariów. W styczniu 2005 roku niezależna grupa ekspertów powołanych przez DCMS wydała dokument na temat przyszłości BBC. W marcu 2005 DCMS wydał tzw. Zieloną Księgą zawierającą propozycje rozwiązań i reform BBC. Rekomenduje się w niej między innym pozostawienie systemu abonamentowego jako najlepszego, chociaż nie pozbawionego wad, sposobu finansowania mediów publicznych. Dokument ponadto proponuje doprecyzowanie misji BBC poprzez wyznaczenie nadawcy następujących celów:

- Podtrzymywanie więzi obywatelskich i społeczeństwa obywatelskiego
- Promowanie edukacji i uczenia się
- Stymulowanie kreatywności i wysokiej kultury
- Reprezentowanie Wielkiej Brytanii, jej narodów, regionów i społeczności
- Przybliżenie Wielkiej Brytanii światu i świata Wielkiej Brytanii
- Zbudowanie „cyfrowej Wielkiej Brytanii”

Zasygnalizowano także potrzebę zmiany sposobu zarządzania BBC poprzez zastąpienie dotychczasowego gremium (*Board of Governors*) i ustanowienie dwóch nowych ciał: nadzorczego (*BBC Trust*) i zarządu (*Executive Board*).

Zgodnie z wydaną ostatnio odpowiedzią OFCOM na „Zieloną Księgę”, wydaje się iż najważniejsze kierunki zmian zaproponowane przez DCMS w tym dokumencie zyskują aprobatę ciała regulacyjnego. Na jesieni 2005 spodziewane jest opublikowanie tzw. „Białej Księgi”, która po uwzględnieniu uwag i sugestii podmiotów uczestniczących w konsultacjach ma zawierać konkretne propozycje zmian. Cały proces rewizji Karty Królewskiej ma zostać zakończony w połowie 2006r.

Brytyjski rynek telewizyjny

Rynek telewizyjny Wielkiej Brytanii jest zaliczany do grupy dużych rynków gdzie około 97% gospodarstw domowych wyposażonych jest przynajmniej w jeden odbiornik telewizyjny. Podobnie jak w większości państw europejskich, również rynek brytyjski odpowiada swoim kształtem tzw. modelowi mieszanemu, w którym rynek telewizyjny jest finansowany w podobnych proporcjach ze środków publicznych jak i prywatnych. To co wyraźnie wyróżnia jednak Wielką Brytanię na tle innych państw europejskich, to względnie równomierny rozwój różnych konkurujących ze sobą sposobów dystrybucji sygnału. Co prawda z telewizji naziemnej wciąż korzysta około 50% gospodarstw domowych, jednak o pozostałą część rynku silnie z sobą rywalizują operatorzy kablowi jak np. NTL i Telewest oraz operatorzy satelitarni z platformą BskyB na czele. Inną cechą wyróżniającą rynek brytyjski jest zasada rozłożenia obowiązków misji publicznej na wiele podmiotów rynkowych. Głównym podmiotem pozostaje BBC, która jest finansowana ze środków publicznych i której cała działalność jest podporządkowana misji publicznej. Oprócz niej także inni nadawcy naziemni: Channel 3 (ITV) Channel 4 (C4) oraz Channel 5 (C5) mają postawione przed sobą określone zadania związane z misją publiczną. Zakres tych zadań precyzują przepisy koncesyjne.

W 1954 przyjęty został Akt o Telewizji, na mocy którego powstał niezależny regulator rynku telewizji – *Independent Television Authority*, którego zadaniem miało być koncesjonowanie niezależnych, regionalnych nadawców. We wrześniu 1955 roku uruchomiono w Londynie pierwszy program ITV. W następnym roku inne podmioty regionalne zaczęły nadawać w Wielkiej Brytanii w ramach sieci ITV. W chwili obecnej sieć ITV obejmuje obszar całej Wielkiej Brytanii. Głównym zadaniem tego pierwszego komercyjnego nadawcy jest nadawanie programów informacyjnych i publicystycznych o charakterze regionalnym. Ponadto nadawca ten jest zobligowany między innymi do korzystania z usług firm producenckich ulokowanych poza Londynem. Głównymi właścicielami sieci ITV są brytyjskie firmy Granada i Carlton, które obecnie przygotowują się do fuzji.

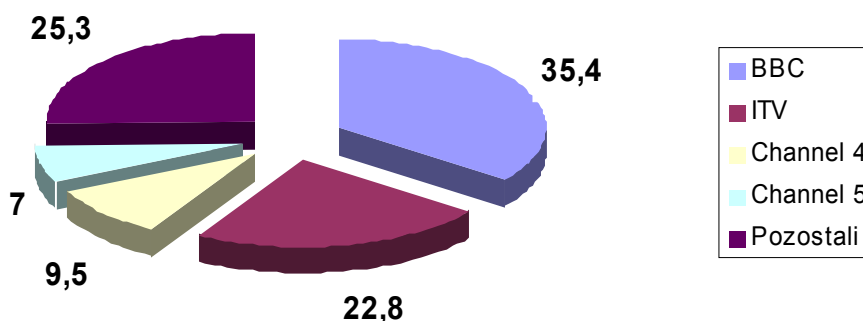
Kolejnym nadawcą publicznym finansowanym ze środków komercyjnych jest Channel 4 utworzony w 1982 roku. Mimo iż nadawca ten jest finansowany z dochodu z reklam to jego działalność ma charakter non-profit. Nadawca ten nie produkuje własnych programów lecz kupuje je od blisko 300 niezależnych producentów telewizyjnych wspierając w ten sposób ten sektor gospodarki. Głównym zadaniem Channel 4 jest wspieranie produkcji nowej i eksperymentalnej. Ponadto jest on zobowiązany do emitowania programów o charakterze edukacyjnym, religijnym lub produkowanych z myślą o ludziach niepełnosprawnych. Dodatkowo nadawca jest zobligowany do inwestowania w produkcję filmową wspierając twórców niezależnych oraz szczególnie w produkcje powstające poza Londynem. Channel 4 jest firmą publiczną, której władze są nominowane przez regulatora rynku OFCOM.

Trzecim nadawcą finansowanym ze środków komercyjnych jest Channel 5, który otrzymał koncesję w 1997 roku. Jest on obciążony stosunkowo niewielkimi wymogami programowymi w stosunku do wcześniej scharakteryzowanych nadawców. Jego współwłaścicielem jest grupa RTL należąca do niemieckiego koncernu Bertelsmann.

Warto również wspomnieć, iż równoległe do dyskusji poświęconej przyszłości BBC, odbywa się w Wielkiej Brytanii debata na temat przyszłości i kształtu wszystkich nadawców wypełniających misję publiczną tzw. *Public Service Broadcasters* (PBS). Tłem dla tej dyskusji jest proces cyfryzacji oraz rozwoju nowych technologii jak również zwiększająca się komercjalizacja programów.

Oprócz głównych nadawców naziemnych wspomnieć należy także o największej satelitarnej platformie cyfrowej BskyB, której właścicielem jest koncern News Corporation. Ten nadawca cieszy się na wyspach dużą popularnością przede wszystkim dzięki wyłącznym prawom do meczów piłkarskich ligi angielskiej. Oprócz własnych programów jak Sky News czy Sky Sports platforma oferuje kilkaset innych kanałów telewizyjnych oraz liczne usługi interaktywne. Poniżej prezentujemy wyniki oglądalności w Wielkiej Brytanii z marca 2004.

Rynek telewizyjny w Wielkiej Brytanii (marzec 2004)

Przeciwdziałanie tzw. koncentracji mediów

Wraz z przyjęciem Communications Act w 2003 roku zmieniono dotychczasową politykę w zakresie ochrony pluralizmu w mediach. Podjęto decyzję o zrezygnowaniu z wielu dotychczasowych przepisów prawnych mających na celu ograniczenie koncentracji kapitału w mediach. W stosunku do rynku telewizyjnego zrezygnowano z zakazu posiadania przez podmioty spoza Europejskiego Obszaru Gospodarczego naziemnych kanałów telewizyjnych. Zrezygnowano także z określenia limitu udziału w rynku oglądalności, który był dotychczas górną granicą rozwoju firm telewizyjnych. Pozostawiono natomiast niektóre restrykcje związane z możliwością kontrolowania firm sieci ITV.

Nowe prawo medialne zliberalizowało także rynek radiowy znosząc między innymi zakaz posiadania większej ilości niż jednej ogólnokrajowej analogowej koncesji. Podobnie postąpiono z przepisem zabraniającym przekraczania przez jeden podmiot limitu 15% udziału w rynku słuchalności. Pozostawiono jednak ogólną zasadę odnoszącą się do rynku lokalnego mówiącą, iż w przypadku każdego rynku lokalnego musi istnieć przynajmniej dwóch różnych właścicieli komercyjnych rozgłośni oraz BBC. Zdecydowano się także pozostawić przepisy dotyczące tzw. koncentracji krzyżowej odnoszące się do wzajemnego przenikania się rynków mediów elektronicznych oraz prasy zarówno na poziomie ogólnokrajowym jak i regionalnym. Przepisy te określane są mianem „zasady 20%”, gdyż zabraniają między innymi podmiotom kontrolującym więcej niż 20% rynku prasy posiadania koncesji ITV oraz posiadania więcej niż 20% udziałów w jednym z podmiotów posiadających koncesję ITV. Na poziomie regionalnym natomiast podmiot posiadający koncesję ITV nie może posiadać więcej niż 20% udziałów w lokalnym/regionalnym rynku prasy.

Głównym jednak narzędziem polityki na rzecz ochrony pluralizmu w mediach pozostaje tzw. test interesu publicznego. Oznacza on badania poszczególnych przypadków planowanych fuzji i przejęć, co do których istnieje podejrzenie, iż mogą zagrażać publicznemu interesowi. Tego typu interwencja dotyczy sektora prasy, sektora mediów elektronicznych (radio i telewizja) oraz koncentracji krzyżowej obejmującej rynek prasy i mediów elektronicznych. Sekretarz Stanu stojący na czele DCMS może podjąć decyzję o przeprowadzeniu testu interesu publicznego w następujących dwóch przypadkach:

- Kiedy dwa lub więcej przedsiębiorstw zamierza dokonać fuzji i wartość obrotu generowanego w Wielkiej Brytanii przez przedsiębiorstwo przejmowane przekracza 70 milionów funtów oraz/lub gdy ewentualna fuzja skutkowałaby uzyskaniem bądź zwiększeniem udziału w rynku prasy lub mediów elektronicznych do co najmniej 25% na terenie Wielkiej Brytanii lub na jej znacznym obszarze.
- Kiedy dwa lub więcej przedsiębiorstw zamierza dokonać fuzji i jeden z podmiotów posiada 25 lub więcej procent rynku prasy lub mediów elektronicznych w Wielkiej Brytanii lub na jej znacznym obszarze.

Jeżeli Sekretarz Stanu po uprzednim otrzymaniu właściwych informacji z Urzędu ds. Uczciwego Handlu, zdecyduje się na interwencję, wówczas regulator rynku jest zobligowany do opracowania w określonym czasie raportu na temat skutków ewentualnej fuzji. Zdanie OFCOM nie jest wiążące dla DCMS. Jeśli wystąpią takie przesłanki Sekretarz Stanu może przekazać daną sprawę do rozpatrzenia Komisji ds. Konkurencji.

Rozwój telewizji cyfrowej

Wielka Brytania jest europejskim liderem w kwestii wdrażania naziemnej telewizji cyfrowej. W październiku 1996 roku zostały ogłoszone warunki przyznania koncesji na multiplexy. Na sześć dostępnych koncesji, dwie zostały zarezerwowane dla istniejących nadawców. Pierwsza dla BBC, druga dla ITV/C4. W czerwcu 1997 roku przyznano pierwsze koncesje na trzy multiplexy – tzw. B, C i D spółce British Digital Broadcasting, później znanej pod nazwą Ondigital a następnie ITV Digital. Natomiast w maju 1998 roku przyznano koncesję na multiplex A spółce SDN Ltd.

Niestety w wyniku ostrej walki konkurencyjnej pomiędzy ITV Digital a Sky Digital (satelitarna platforma cyfrowa należąca do BSKyB) i NTL (największy operator kablowy) w maju 2002 roku ITV Digital ogłosił upadłość. Drugim ubocznym skutkiem wspomnianej walki był brak możliwości odbioru za pomocą jednego set-top boxu sygnału naziemnego, satelitarnego i kablowego. W wyniku ponownie ogłoszonego przetargu sieć ta została przejęta przez konsorcjum (platforma naziemnej telewizji cyfrowej - Freeview) składające się z BBC, Crown Castel i BSKyB.

Według wstępnych planów Ministerstwo Kultury, Mediów i Sportu zakładało przejście z nadawania sygnału analogowego na cyfrowy na lata 2006 – 2010. Jednak, żeby można było rozpocząć ten proces muszą zostać spełnione trzy podstawowe warunki: niski koszt dekodera, pokrycie zasięgiem naziemnej telewizji cyfrowej 95% populacji i penetracja na poziomie 70%. Według danych OFCOM-u na koniec 2004 roku penetracja naziemnej telewizji cyfrowej była na poziomie 60%.

W opublikowanym w maju 2005 roku Komunikacie Komisji Europejskiej w sprawie naziemnej telewizji cyfrowej Wielka Brytania zapowiedziała zakończenie emisji analogowej do roku 2012 lub wcześniej.

Office of Communications (OFCOM)

W roku 2000 rozpoczęto prace nad stworzeniem nowego, pojedynczego i zintegrowanego regulatora. Powstały w ten sposób Office of Communications (OFCOM) połączył w jednym niezależnym urzędzie funkcje istniejących dotychczas pięciu ciał regulacyjnych: Independent Television Commission (ITC), Office of Telecommunication (OfTel), Broadcasting Standards Commission (BSC), Radio Authority (RAu) i Radiocommunications Agency (RA).

Cały system nowej regulacji zbudowany wokół OFCOM-u charakteryzuje się, zarówno wobec mediów publicznych jak i komercyjnych, minimalną ingerencją regulatora oraz naciskiem na samokontrolę nadawców. OFCOM ma jednocześnie dbać o przestrzeganie standardów jakości i przyzwoitości w mediach, standardów technicznych, jak też zapewniać wysoki poziom konkurencyjności i dobrą kondycję ekonomiczną sektora mediów elektronicznych i telekomunikacji.

Zadania ogólne OFCOM-u wynikają z Office of Communications Act 2002, który przewiduje:

- Ochronę interesów konsumentów;
- Zapewnienie optymalnego wykorzystania zakresu częstotliwości radiowych;
- Zapewnienie istnienia na rynku Wielkiej Brytanii szerokiej gamy usług telewizyjnych i radiowych;
- Ochronę odbiorców przed agresywnymi czy potencjalnie szkodliwymi efektami działania mediów, ochronę osób fizycznych i prawnych przed ich nieuczciwym potraktowaniem w programach telewizyjnych i radiowych.

Te ogólne wytyczne przekładają się na działania szczegółowe, takie jak efektywne zaspokojenie potrzeb odbiorców, zintegrowane podejście do regulacji, kreowanie klarownej i spójnej polityki, zdolność do elastycznego reagowania, utrzymanie różnorodnej oferty i jakości usług sektora komunikacyjnego, szybsza reakcja na skargi odbiorców, usprawnienie procesu koncesyjnego i decyzji w zakresie polityki medialnej.

Struktura OFCOM-u jest bardzo złożona. Jest to połączenie modelu charakterystycznego dla firm komercyjnych ze strukturami występującymi w administracji. Głównymi organami tej zintegrowanej instytucji są: Rada, Zarząd oraz komitety i podkomitety doradcze. Rada OFCOM-u składa się z 9 członków, z których 6-ciu wybieranych jest na okres od 3 do 5 lat przez Sekretarzy Stanu z Ministerstwa Handlu, Ministerstwa Przemysłu i Ministerstwa Kultury, Mediów i Sportu. Pozostałe 3 osoby (z których jedna pełni funkcję Dyrektora Wykonawczego) wybiera wspomniana, do tej pory sześciuosobowa, Rada spośród członków Zarządu. Rada OFCOM-u, która spotyka się 2-4 razy w miesiącu, jest czymś w rodzaju Rady Nadzorczej, ale poza zadaniami związanymi z wyznaczaniem strategicznych celów i wytycznych, przedstawia wykładnię Communications Act 2003 oraz wydaje koncesje i zarządza częstotliwościami. Natomiast Zarząd głównie zajmuje się sprawami organizacyjno-administracyjnymi, finansowymi i monitoringiem.

Jednym z argumentów za utworzeniem jednolitego urzędu regulującego brytyjski rynek medialny była obniżka kosztów administracyjnych poprzez zintegrowanie obsługi biurowo-administracyjnej oraz wyeliminowanie komórek powielających podobne funkcje u pięciu „starych” regulatorów. Ci ostatni pod koniec roku 2002 zatrudniali łącznie 1111 pracowników. W podziale na poszczególne instytucje, zatrudnienie to przedstawiało się następująco:

Organizacja	Pełne etaty
Radiocommunications Agency (RA)	623
OFTEL	241
Independent Television Commission (ITC)	172
Radio Authority (Rau)	47
Broadcasting Standards Commission (BSC)	20
Łącznie 5 „starych” regulatorów	1 111
OFCOM	ok. 950

Połączenie istniejących urzędów dało w sumie oszczędności rzędu jednej piątej etatów. Nie była to przyczyna podstawowa, ale tym niemniej przynosząca oszczędności, tworząc korzyści ze skali

zintegrowanego działania. Bardziej istotnym argumentem było jednak stworzenie jednego silnego urzędu będącego przeciwwagą dla BskyB, BBC i British Telecom.

Władze BBC nie były zachwycone pojawieniem się OFCOM-u i propozycją przekazania temu regulatorowi części uprawnień do sprawowania kontroli nad radiofonią i telewizją publiczną w Wielkiej Brytanii. Kontrola ta od lat była w wyłącznej gestii gubernatorów BBC i Sekretarza Stanu w Ministerstwie Kultury, Mediów i Sportu. W sprawach dotyczących standardów przyzwoitości i dobrego smaku w mediach, kwot produkcji niezależnej i regionalnej oraz regulacji ekonomicznej związanych z handlem i polityką konkurencyjności BBC regulowana jest przez OFCOM na takich samych zasadach jak każdy inny nadawca. Jedynie specyficzne dla BBC obowiązki nadawców publicznych są wolne od ingerencji OFCOM-u i pozostają w wyłącznej dyspozycji jego gubernatorów. Drugim wyróżnikiem jest, że instancją odwoławczą mogącą reagować na wykroczenia i nakładać sankcje w przypadku nadawców komercyjnych jest OFCOM, natomiast w przypadku BBC jest to Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury, Mediów i Sportu.

Charakterystyczne dla filozofii działania OFCOM-u jest zintegrowanie w jednym ciele myślenia w kategoriach dobra publicznego (polityka audiowizualna, interesy konsumentów) i ekonomicznego (troska o kondycję rynku mediów elektronicznych i telekomunikacji). Zadaniem OFCOM-u jest też strategiczne myślenie o sektorze telekomunikacyjnym i tworzenie odpowiedniej polityki. Obszar ten odpowiada za politykę w zakresie regulacji sieci, usług i zakresu częstotliwości. Obejmuje on politykę dostępu do sieci i usług (szerokopasmowych i wąskopasmowych), planowania częstotliwości, ich sprzedaży (np. w formie aukcji) i współpracy międzynarodowej. OFCOM odpowiada też za koncesjonowanie częstotliwości na potrzeby usług telekomunikacyjnych, radiowych i telewizyjnych. Dodatkowo, jednostka ta odpowiada za politykę przyznawania numerów telefonicznych.

OFCOM jest regulatorem „lekkim”, polegającym w dużej mierze na wypracowywaniu standardów i kodów dobrego postępowania, które służą jako wzorce do samo-regulacji przez media. Jest on jednak też regulatorem, który nie tylko kontroluje (w tym także media publiczne), ale i dba o kondycję sektora medialnego w Wielkiej Brytanii. Dbałość ta dotyczy odbiorców mediów (standardy przyzwoitości, różnorodność oferty programowej, zapobieganie praktykom monopolistycznym) jak też i nadawców (polityka konkurencyjności). W strukturze OFCOM-u charakterystyczne jest istnienie panelu konsumentów, który doradza zarówno Radzie, Dyrektorowi Wykonawczemu oraz jednostce odpowiedzialnej za badania i wypracowanie strategii. OFCOM swoje koszty pokrywa z opłat wnoszonych przez media (przydział i wykorzystanie częstotliwości, koncesjonowanie), tak więc kondycja sektora medialnego przekłada się na ekonomiczny byt regulatora.

Opracowanie przygotowali:
Paweł Stęпка
Albert Woźniak

Opracowanie przygotowano na podstawie:

- Communications Act, 2003
- OFCOM, Ofcom guidance for the public interest test for media mergers
- OFCOM, Ofcom review of public service television broadcasting
- DCMS, Review of the BBC's Royal Charter A strong BBC, independent of government
- "A Guide to Digital Television and Digital Switchover", DCMS, 1.10.2004 r.
- A. Grünwald, Regulation of Media Ownership in the EU 1990 – 2004, Workshop on EU Television Regulation Vilnius, May 13/14, 2004.
- B. Jung, T. Kowalski „Zintegrowane modele regulacji mediów: Austria, Szwajcaria, Wielka Brytania”, Warszawa 2003;
- D. Ward, A mapping study of media concentration and ownership in ten European Countries, 2004.
- www.bbc.co.uk
- www.channel4.com
- www.culture.gov.uk/default.htm
- www.five.tv
- www.itv.com
- www.ofcom.org.uk

PRZEGLĄD WYDARZEŃ MIĘDZYNARODOWYCH

Unia Europejska

UE

➤ **Komunikat Komisji Europejskiej w sprawie naziemnej telewizji cyfrowej**

24 maja br. Komisja Europejska opublikowała komunikat adresowany do Rady Europejskiej, w którym zachęca państwa członkowskie UE do przyspieszenia prac nad naziemną telewizją cyfrową. W komunikacie tym Komisja podkreśliła, że nadawanie cyfrowe daje lepszą jakość obrazu, dźwięku, lepszą jakość odbioru stacjonarnego i mobilnego, większą liczbę kanałów radiowych i telewizyjnych oraz rozbudowane usługi informatyczne. Komisja oczekuje, że w 2010 roku rozwój telewizji cyfrowej będzie na poziomie umożliwiającym wyłączenie nadajników analogowych w 2012 roku. Zwolnione w ten sposób częstotliwości ci mogłyby być wykorzystane do rozwoju usług internetowych i telefonii komórkowej.

Zakończenie emisji analogowej do 2010 roku lub wcześniej zapowiedziało siedem krajów UE: Austria, Niemcy, Hiszpania, Finlandia, Włochy, Malta i Szwecja. Do 2012 roku lub wcześniej mają to zrealizować: Belgia (Flandria), Grecja, Słowenia, Słowacja, Wielka Brytania i Węgry.

Źródło: Komisja Europejska, Press releases, 24.05.2005 (IP/05/595)
<http://europa.eu.int/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/05/595&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en>
http://europa.eu.int/information_society/topics/ecomm/doc/useful_information/library/communic_reports/switchover/com_2005_0204_f_en_acte.pdf

➤ **Zgoda Komisji na finansowanie francuskiego kanału telewizyjnego CFII**

Komisja Europejska wyraziła zgodę na zaproponowany model finansowania francuskiego kanału telewizyjnego CFII, którego program informacyjny ma być skierowany do obcokrajowców. Zgodnie z opinią Komisji, mimo i projekt zakłada pewien poziom pomocy publicznej, to można go zakwalifikować jako usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym. Komisja ponadto uznała, że projekt zawiera wystarczające gwarancje nienaruszania konkurencji poprzez na przykład nieuprawnione transfery środków publicznych do głównych udziałowców CFII Telewizji Francuskiej i TF1. Główną misją CFII jest przedstawianie wydarzeń międzynarodowych zgodnie z francuskim punktem widzenia.

Źródło: European Commission, Press Releases, 07.06.2005.
<http://europa.eu.int/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/05/689&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en>

Hiszpania

ES

Po czterech miesiącach prac Kongres (izba niższa hiszpańskiego parlamentu) uchwalił kontrowersyjną ustawę o rozwoju telewizji cyfrowej, liberalizacji telewizji kablowej oraz rozwoju pluralizmu. Kontrowersje wynikają z faktu, że pomimo wskazania celu, jakim jest przyspieszenie

rozwoju telewizji cyfrowej, ustawa pozwala jednocześnie na zwiększenie liczby kanałów analogowych (dotychczas obowiązujące prawo ustanawiało limit trzech koncesji ogólnokrajowych). Ten zapis stał się najbardziej dyskutowanym punktem projektu i obiektem zażartych dyskusji pomiędzy posłami rządzącej PSOE a opozycyjną PP. Partido Popular w Senacie (Izbie Wyższej) próbowała zawetować tę ustawę w całości, jednakże ta propozycja została odrzucona.

Zarówno telewizja publiczna TVE jak i część nadawców prywatnych zaczęła rozpowszechniać swoje programy w wersji cyfrowej w roku 2002, nie rezygnując z emisji analogowej.

Źródło: El Mundo, 2.06.2005 r.
www.elmundo.es/elmundo/2005/06/02/comunicacion/1117714095.html

Wielka Brytania

GB

➤ **Odpowiedź OFCOM na Zieloną Księgę w sprawie rewizji Karty Królewskiej BBC**

Regulator rynku mediów elektronicznych i rynku telekomunikacyjnego OFCOM odpowiedział na zaprezentowaną przez Ministerstwo Kultury „Zieloną Księgę” dotyczącą Rewizji Karty Królewskiej BBC. Stanowisko OFCOM jest w większości przypadków zbieżne z propozycjami zawartymi w „Zielonej Księdze”. W szczególności podkreśla się konieczność utrzymania dotychczasowego modelu finansowania BBC, odgrywania przez BBC głównej roli w procesie cyfryzacji czy konieczność reform systemu zarządzania BBC. Mimo tej generalnej zgody OFCOM zwraca uwagę, iż „Zielona Księga” nie zajmuje się BBC w szerszym kontekście pomijając dyskusję na temat innych nadawców, którzy także pełnią misję publiczną, np. Channel 4. „Zielona Księga”, zdaniem OFCOM, nie odpowiada na zasadnicze pytanie, czy w przyszłości misją publiczną ma pełnić jedynie BBC czy też uda się utrzymać dotychczasowy pluralistyczny system, w którym wymogi te są rozłożone na kilka podmiotów. Zdaniem OFCOM należy dołożyć starań aby BBC nie była jedynym medium publicznym, lecz aby oprócz niej funkcjonowały nowe podmioty tzw. Wydawcy Publiczni (PSP), gwarantujący odpowiedni poziom misji publicznej w dobie konwergencji i pełnej cyfryzacji. Według OFCOM powinno się także zwrócić większą uwagę na działalność BBC w kontekście wpływu tego nadawcy na funkcjonowanie rynku, ustanawiając w tym celu odpowiedni mechanizm monitoringu.

Źródło: OFCOM, News Releases, 08.06.2005
http://www.ofcom.org.uk/media/news/2005/06/nr_20050608

➤ **OFCOM publikuje Kodeks nadawczy**

Zgodnie z postanowieniami nowego aktu prawnego w zakresie komunikacji (Sekcja 319 Communications Act) regulator rynku mediów elektronicznych i telekomunikacji OFCOM został zobowiązany do opracowania spójnego i odpowiadającego współczesnym wyzwaniom kodeksu nadawczego (Broadcasting Code). Dokument ten odnosi się do standardów, jakim powinny podlegać programy zarówno telewizyjne jak i radiowe rozpowszechniane przez nadawców koncesjonowanych i stanowi uzupełnienie obowiązujących przepisów prawa.

Część wymogów odnosi się także do nadawcy publicznego BBC, który oprócz tego posiada szereg własnych wewnętrznych uregulowań.

Nowy dokument nawiązuje do podobnych kodeksów opracowanych przez poprzednie ciała regulujące, unifikując i modernizując zawarte w nich zapisy. Ponadto opiera się on na licznych

badaniach i analizach przeprowadzonych przez OFCOM oraz na wynikach publicznych konsultacji, w których uczestniczyły podmioty rynkowe a także przedstawiciele słuchaczy i widzów.

W dokumencie tym zdefiniowano główne zasady, wyjaśniono kluczowe pojęcia, sprecyzowano konkretne reguły i wreszcie opracowano zbiór praktyk tak, aby nadawcy nie mieli wątpliwości, w jaki sposób realizować jego postanowienia. To właśnie bowiem nadawcy są zobowiązani do przestrzegania zapisów kodeksowych. Powinni oni również służyć radą producentom telewizyjnym w razie jakichkolwiek wątpliwości odnoszących się do postanowień kodeksu.

Wspomniany dokument, którego postanowienia wejdą w życie 25 lipca 2005 r., składa się z dziesięciu następujących części:

- ochrona dzieci i młodzieży poniżej 18 roku życia,
- szkodliwa i obraźliwa treść,
- treści dotyczące przestępstw,
- programy religijne,
- zasady bezstronności i rzetelności oraz kwestia nadmiernego ekspozowania poglądów i opinii,
- wybory i referenda,
- uczciwe przedstawianie w mediach osób i organizacji,
- zasada prywatności,
- sponsoring programów,
- odniesienia do reklam i pozostałe kwestie.

Źródło: OFCOM, Broadcasting Code
<http://www.ofcom.org.uk/tv/ifi/codes/bcode/ofcom-broadcasting-code.pdf>

Unia Europejska

UE

12 lipca 2005 Komisja Europejska opublikowała wstępne wyniki konsultacji dotyczących przyszłych przepisów UE w sprawie treści audiowizualnych. Te nowe przepisy będą odnosić się do usług audiowizualnych zarówno linearnych jak i nielinearnych niezależnie od sposobu odbioru (radio, telewizja, internet szerokopasmowy, telefonia komórkowa trzeciej generacji).

Podstawowym celem stawianym przez Komisję jest wprowadzenie w Europie elastycznej podstawy prawnej dla usług audiowizualnych, która nadążałaby za zmianami technologicznymi oraz stymulowała rozwój konkurencji. Komisja Europejska na stronie internetowej (http://europa.eu.int/comm/avpolicies/revision-tv2005/consult_en.htm) opublikowała dokumenty podsumowujące rezultaty dotychczasowych dyskusji na temat nowych przepisów UE. Powyższe dokumenty skupiają się na następujących zagadnieniach:

- Ochrona nieletnich i godności ludzkiej, prawo do odpowiedzi;
- Różnorodność kulturowa;
- Prawo do informacji;
- Działalność komercyjna nadawców;
- Nowe przepisy dotyczące treści audiowizualnych (jurysdykcja).

Zainteresowane strony mogą przysyłać swoje komentarze do 5 września br. Na zakończenie tych konsultacji Komisja Europejska przedstawi propozycje nowych przepisów EU, które zastąpią Dyrektywę o Telewizji Bez Granic.

Źródło: Komisja Europejska, Press releases, 12.07.2005 (IP/05/908)

<http://europa.eu.int/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/05/908&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en>

Czechy

CZ

29 czerwca 2005 r. czeski parlament przegłosował ustawę o opłatach radiowo-telewizyjnych.

Ustawa ta przewiduje, że wraz ze stopniowym wzrostem opłat abonamentowych ograniczany będzie – docelowo do zera – czas reklamowy w telewizji publicznej. Obecnie za abonament telewizyjny płaci się w Czechach miesięcznie 75 koron, tj. ok. 11,25 PLN. W roku 2006 abonament ma wzrosnąć do 100 koron (ok. 15 PLN), w roku 2007 – do 120 koron, a w roku 2008 do 135 koron (ok. 20,25 PLN). Bloki reklamowe w telewizji publicznej znikną od roku 2009. Jedynym wyjątkiem będą transmisje z wydarzeń kulturalnych i transmisje sportowe, w przypadku których zakup praw do transmisji uzależniony jest od kupna bloku reklamowego. Ponadto ustawa wprowadza obowiązek płacenia abonamentu przez wszystkich odbiorców energii elektrycznej. Z opłat abonamentowych zwolnione będą m.in. szkoły, osoby niedowidzące, osoby o niskich dochodach oraz osoby, które złożyły specjalne oświadczenie, że nie są posiadaczami odbiornika telewizyjnego.

Ustawa wejdzie w życie po jej podpisaniu przez Prezydenta.

http://www.ct24.cz/index_view.php?id=129996

<http://lidovky.centrum.cz/archiv/n/archiv/n.phtml?id=371212&sec=8&d=30&m=6&y=2005&dat=20050630#clanek>

Unia Europejska

UE

➤ Oświadczenie Komisji Europejskiej w sprawie pomocy publicznej dla nadawców we Francji, Hiszpanii i Włoszech

W komunikacie prasowym z 20 kwietnia 2005 r. Komisja Europejska poinformowała o zamknięciu postępowania dotyczącego stosowania wspólnotowych reguł pomocy publicznej do finansowania publicznych nadawców we Francji, Hiszpanii i Włoszech.

O zakończeniu procedur wszczętych w 2003 r. na podstawie art. 88 ust. 1 Traktatu zdecydowało zaakceptowanie i wprowadzenie przez wymienione państwa proponowanych przez KE środków mających na celu zwiększenie przejrzystości finansowania i zapobieganie dotowaniu działalności niezwiązanej z pełnieniem misji publicznej.

W komunikacie prasowym zaznaczono, iż finansowanie nadawców publicznych nie powinno przekraczać ścisłego minimum niezbędnego dla zapewnienia odpowiedniego wykonywania misji publicznej, ani też nadmiernie wspomagać działalności komercyjnej oraz powinno być przejrzyste. Zaproponowane przez KE środki mające gwarantować uczciwą konkurencję pomiędzy nadawcami publicznymi a komercyjnymi zostały wprowadzone w 2004 r. we Włoszech, a Francja zobowiązała je wprowadzić w ciągu dwóch lat.

KE wskazała również na zobowiązanie Hiszpanii do rezygnacji do końca tego roku z praktyki udzielania nieograniczonych gwarancji na rzecz publicznego nadawcy - RTVE, co powodowało, iż państwo przejmowało odpowiedzialność za długi tej instytucji.

Źródło: Komisja Europejska, Press releases, 20.04.2005 (IP/05/458)
<http://europa.eu.int/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/05/458>

➤ **Komunikat Komisji Europejskiej w sprawie naziemnej telewizji cyfrowej**

24 maja br. Komisja Europejska opublikowała komunikat adresowany do Rady Europejskiej, w którym zachęca państwa członkowskie UE do przyspieszenia prac nad naziemną telewizją cyfrową. W komunikacie tym Komisja podkreśliła, że nadawanie cyfrowe daje lepszą jakość obrazu, dźwięku, lepszą jakość odbioru stacjonarnego i mobilnego, większą liczbę kanałów radiowych i telewizyjnych oraz rozbudowane usługi informatyczne. Komisja oczekuje, że w 2010 roku rozwój telewizji cyfrowej będzie na poziomie umożliwiającym wyłączenie nadajników analogowych w 2012 roku. Zwolnione w ten sposób częstotliwości mogłyby być wykorzystane do rozwoju usług internetowych i telefonii komórkowej.

Zakończenie emisji analogowej do 2010 roku lub wcześniej zapowiedziało siedem krajów UE: Austria, Niemcy, Hiszpania, Finlandia, Włochy, Malta i Szwecja. Do 2012 roku lub wcześniej mają to zrealizować: Belgia (Flandria), Grecja, Słowenia, Słowacja, Wielka Brytania i Węgry.

Źródło: Komisja Europejska, Press releases, 24.05.2005 (IP/05/595)
<http://europa.eu.int/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/05/595&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en>
http://europa.eu.int/information_society/topics/ecommm/doc/useful_information/library/communic_reports/switchover/com_2005_0204_f_en_acte.pdf

➤ **Komisja Europejska rozpoczyna ostateczne konsultacje na temat przyszłych przepisów UE dotyczących treści audiowizualnych**

12 lipca 2005 Komisja Europejska opublikowała wstępne wyniki konsultacji dotyczących przyszłych przepisów UE w sprawie treści audiowizualnych. Te nowe przepisy będą odnosić się do usług audiowizualnych, zarówno linearnych jak i nielinearnych, niezależnie od sposobu odbioru (radio, telewizja, internet szerokopasmowy, telefonia komórkowa trzeciej generacji). Podstawowym celem stawianym przez Komisję jest wprowadzenie w Europie elastycznej podstawy prawnej dla usług audiowizualnych, która nadążałaby za zmianami technologicznymi oraz stymulowała rozwój konkurencji. Komisja Europejska na stronie internetowej (http://europa.eu.int/comm/avpolicy/revision-tvwf2005/consult_en.htm) opublikowała dokumenty podsumowujące rezultaty dotychczasowych dyskusji na temat nowych przepisów UE. Powyższe dokumenty skupiają się na następujących zagadnieniach:

- Ochrona nieletnich i godności ludzkiej, prawo do odpowiedzi;
- Różnorodność kulturowa;
- Prawo do informacji;
- Działalność komercyjna nadawców;
- Nowe przepisy dotyczące treści audiowizualnych (jurysdykcja).

Zainteresowane strony mogą przysyłać swoje komentarze do 5 września br. Na zakończenie tych konsultacji Komisja Europejska przedstawi propozycje nowych przepisów EU, które zastąpią Dyrektywę o Telewizji Bez Granic.

Źródło: Komisja Europejska, Press releases, 12.07.2005 (IP/05/908)

<http://europa.eu.int/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/05/908&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en>

Hiszpania

ES

Po raz pierwszy od 25 lat rząd Królestwa Hiszpanii zajął się reformą ustawy o publicznej radiofonii i telewizji. Projekt, który obecnie oczekuje na aprobatę rządową, ma zastąpić obowiązujące od 1980 roku przepisy. Jednostka państwowa, jaką jest w tej chwili publiczne radio i telewizja, przekształci się w Corporacion RTVE, spółkę akcyjną, w której 100% akcji posiadać będzie państwo, niezależną od rządu i poddaną kontroli parlamentu oraz nowo powstającej Rady Audiowizualnej.

Zgodnie z projektem, dyrektor generalny RTVE będzie wybierany przez Radę Administracyjną Spółki. RTVE zachowa mieszany model finansowania (subwencje oraz wpływy z nadawania reklamy) i uzyska stabilizację finansową na podstawie umowy - programu, gwarantowanej przez państwo, która będzie podlegała renegocjacji co upływie kolejnych trzyletnich okresów.

Publiczne radio i telewizja będzie nadal emitować reklamy, jednakże jej udział w rynku reklam zostanie zmniejszony. Dzienny czas emisji reklam będzie mniejszy w porównaniu do norm obowiązujących nadawców komercyjnych, i zgodnie z propozycją komitetu mędrców ma wynosić maksymalnie 9 minut w ciągu godziny.

Utworzenie Rady Audiowizualnej, działającej w absolutnej niezależności od istniejących władz, nie pociągnie za sobą likwidacji obecnie funkcjonujących organów regulacyjnych w prowincjach autonomicznych. W obecnej chwili Hiszpania jest w zasadzie jedynym państwem - członkiem Unii Europejskiej, które nie posiada audiowizualnego organu regulacyjnego o charakterze ogólnokrajowym. Unia wielokrotnie wydawała w tej sprawie rezolucje zalecające utworzenie w Hiszpanii takiego ciała.

Zgodnie z projektami, Rada Audiowizualna ma liczyć siedmiu członków, wybieranych na sześcioletnią kadencję przez Kongres większością kwalifikowaną dwóch trzecich głosów. Spośród jej zadań wymienia się między innymi:

- sporządzanie ogłoszeń i prowadzenie postępowań zakończonych wydaniem koncesji dla nadawców ogólnokrajowych,
- kontrola wykonywania przez nadawców prawa, w szczególności Dyrektywy o Telewizji Bez Granic, Konwencji o Telewizji Ponadgranicznej oraz prawa krajowego,
- kontrola wykonywania działalności nadawczej z uwzględnieniem możliwości cofania koncesji w przypadku łamania prawa przez nadawcę,
- wydawanie aktów prawa powszechnie obowiązującego, publikowanych w Boletín Oficial del Estado (odpowiednik Dziennika Ustaw),
- kontrola wypełniania misji publicznej przez RTVE,
- możliwość prowadzenia arbitrażu i mediacji.

Źródło: EL PAIS, Edición Europa, 24.06.2005

➤ **OFCOM publikuje Kodeks nadawczy**

Zgodnie z postanowieniami nowego aktu prawnego w zakresie komunikacji (Sekcja 319 Communications Act) regulator rynku, mediów elektronicznych i telekomunikacji OFCOM został zobowiązany do opracowania spójnego i odpowiadającego współczesnym wyzwaniom kodeksu nadawczego (Broadcasting Code). Dokument ten odnosi się do standardów, jakim powinny podlegać programy zarówno telewizyjne jak i radiowe rozpowszechniane przez nadawców koncesjonowanych i stanowi uzupełnienie obowiązujących przepisów prawa. Część wymogów odnosi się także do nadawcy publicznego BBC, który oprócz tego posiada szereg własnych wewnętrznych uregulowań.

Nowy dokument nawiązuje do podobnych kodeksów opracowanych przez poprzednie ciała regulujące, unifikując i modernizując zawarte w nich zapisy. Ponadto opiera się on na licznych badaniach i analizach przeprowadzonych przez OFCOM oraz na wynikach publicznych konsultacji, w których uczestniczyły podmioty rynkowe, a także przedstawiciele słuchaczy i widzów.

W dokumencie tym zdefiniowano główne zasady, wyjaśniono kluczowe pojęcia, sprecyzowano konkretne reguły i wreszcie opracowano zbiór praktyk tak, aby nadawcy nie mieli wątpliwości, w jaki sposób realizować jego postanowienia. To właśnie bowiem nadawcy są zobowiązani do przestrzegania zapisów kodeksowych. Powinni oni również służyć radą producentom telewizyjnym w razie jakichkolwiek wątpliwości odnoszących się do postanowień kodeksu.

Wspomniany dokument, którego postanowienia wejdą w życie 25 lipca 2005 r., składa się z dziesięciu następujących części:

- ochrona dzieci i młodzieży poniżej 18 roku życia,
- szkodliwa i obraźliwa treść,
- treści dotyczące przestępstw,
- programy religijne,
- zasady bezstronności i rzetelności oraz kwestia nadmiernego eksponowania poglądów i opinii,
- wybory i referenda,
- uczciwe przedstawianie w mediach osób i organizacji,
- zasada prywatności,
- sponsoring programów,
- odniesienia do reklam i pozostałe kwestie.

Źródło: OFCOM, Broadcasting Code

<http://www.ofcom.org.uk/tv/ifi/codes/bcode/ofcom-broadcasting-code.pdf>

Zebrali i opracowali:

Paweł Stępka

Albert Woźniak

Marcin Karolak (Departament Prawny), informacje na temat Hiszpanii

**Informacja o czasie obecności przedstawicieli
rządu, prezydenta, partii koalicji i opozycji parlamentarnej w programach
Polskiego Radia (programy: 1, 2, 3, Radio Bis i Radio Polonia)**

czerwiec - lipiec 2005 r.

W czerwcu 2005 roku wystąpienia przedstawicieli rządu, prezydenta, partii koalicji parlamentarnej¹ zajęły łącznie 13 godzin 25 minut. W lipcu natomiast czas ten był krótszy i wyniósł 12 godzin. Różnica ta związana jest ze znacznie krótszym czasem wystąpień prezydenta i przedstawicieli jego kancelarii. W czerwcu wyniósł on 3 godziny 16 minut, a w lipcu 1 godzinę 53 minuty – czyli był krótszy o ponad godzinę.

Czas obecności na antenach PR SA przedstawicieli rządu (premiera, wicepremierów, ministrów, wiceministrów, przedstawicieli kancelarii premiera) i przedstawicieli koalicji parlamentarnej był w obu miesiącach zbliżony. Na rząd przypadło w czerwcu 5 godzin 21 minut; w lipcu 5 godzin 19 minut, a na wypowiedzi przedstawicieli koalicji parlamentarnej 4 godziny 44 minut w czerwcu i 4 godziny 48 minut w lipcu. Spośród partii tworzących koalicję parlamentarną dłużej wypowiadali się politycy SLD, znacznie krócej UP. W czerwcu przedstawiciele SLD obecni byli w programach PR SA przez 4 godziny 7 minut; przedstawiciele UP przez 37 minut. W lipcu proporcja była podobna: 4 godziny 10 minut – SLD i 38 minut - UP.

Zestawienie czasu wystąpień przedstawicieli rządu, prezydenta, koalicji i opozycji parlamentarnej w programach PR SA w czerwcu i lipcu 2005 r. przedstawia tabela 1.

Tabela 1

Rząd		Prezydent		Koalicja parlamentarna		Opozycja parlamentarna	
czerwiec	lipiec	czerwiec	lipiec	czerwiec	lipiec	czerwiec	lipiec
5 g 21'	5 g 19'	3 g 16'	1 g 53'	4 g 44'	4 g 48'	11 g 36	10 g

Wystąpienia przedstawicieli opozycji parlamentarnej zajęły łącznie w czerwcu w programach PR SA 11 godzin i 36 minut. W lipcu czas ten był krótszy i wyniósł 10 godzin.

W czerwcu najdłużej wypowiadali się przedstawiciele PO 3 godziny 45 minut i PiS 3 godziny 32 minuty. Następne w kolejności były PSL - 1 godzina 30 minut, LPR - 1 godzina 21 minut, Samoobrona -1 godzina 8 minut i Ruch Katolicko–Narodowy - 18 minut.

Natomiast w lipcu najdłużej wypowiadali się przedstawiciele PiS - 3 godziny 6 minut i PO - 2 godziny 51 minut. Trzeci w kolejności był PSL 1 godzina 36 minut, potem następne: LPR - 1 godzina 17 minut, Samoobrona - 1 godz. i RKN - 16 minut.

W lipcu w programach Polskiego Radia SA wypowiadali się również polscy posłowie zasiadający w Parlamencie Europejskim. Łączny czas ich wystąpień wyniósł 1 godzinę 54 minuty.

¹ Koalicja parlamentarna: SLD, UP

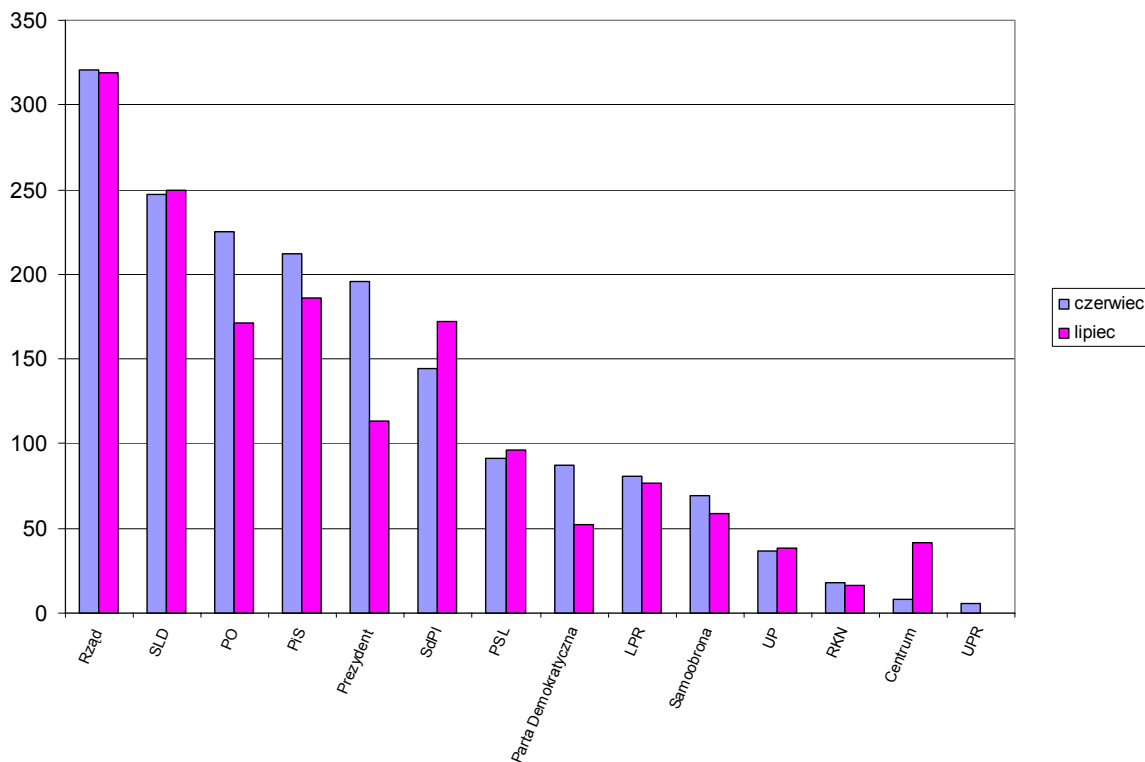
Podsumowanie

1. W czerwcu 2005 roku w programach PR SA przedstawiciele obozu rządzącego (rządu, prezydenta i koalicji parlamentarnej) wypowiadali się dłużej o prawie dwie 2 godziny, niż przedstawiciele opozycji parlamentarnej. Podobna tendencja występowała w lipcu.
2. W obu miesiącach czas wystąpień przedstawicieli koalicji parlamentarnej był o ponad połowę krótszy niż przedstawicieli opozycji parlamentarnej.
3. Spośród partii tworzących koalicję parlamentarną (SLD i UP) dłużej wypowiadali się zarówno w czerwcu jak i lipcu przedstawiciele SLD.
4. Spośród partii opozycyjnych najdłużej wypowiadali się w obu miesiącach przedstawiciele Platformy Obywatelskiej i Prawa i Sprawiedliwości. W czerwcu dłużej wypowiadała się PO, w lipcu natomiast PiS.

Oprac. Anna Bugowska
Departament Programowy

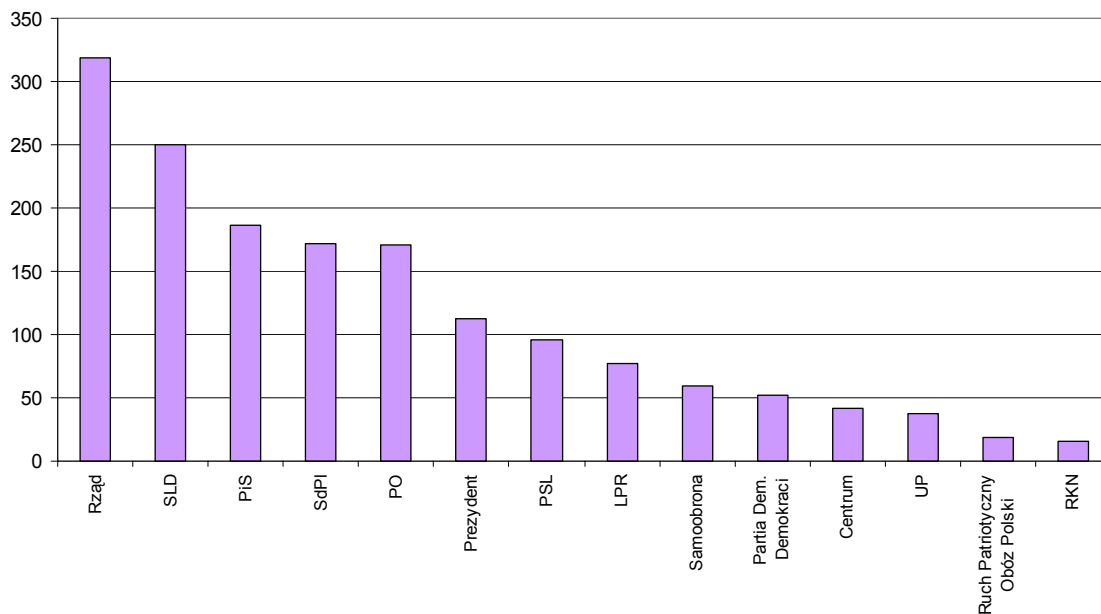
Zestawienie czasu obecności przedstawicieli rządu, prezydenta, partii koalicji i opozycji parlamentarnej oraz partii pozaparlamentarnych w programach PR SA w miesiącach czerwiec-lipiec 2005 rok

czas w minutach

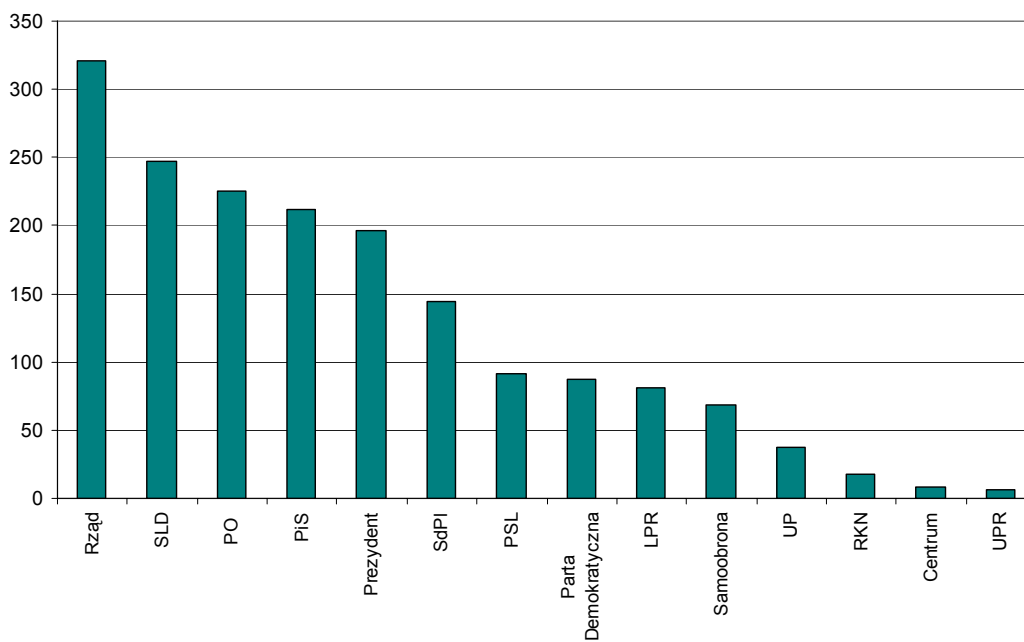
Zestawienie czasu obecności przedstawicieli rządu, prezydenta, partii koalicji i opozycji parlamentarnej oraz partii pozaparlamentarnych w programach PR SA lipiec 2005 rok

czas w minutach

**Zestawienie czasu obecności przedstawicieli rządu, prezydenta, partii koalicji i opozycji parlamentarnej oraz partii pozaparlamentarnych w programach PR SA
czerwiec 2005 rok**

czas w minutach

Informacja o czasie obecności przedstawicieli rządu, prezydenta, partii koalicji i opozycji parlamentarnej w programach Telewizji Polskiej (programy: TVP1 i TVP 2)

czerwiec - lipiec 2005r.

W czerwcu 2005 roku wystąpienia przedstawicieli rządu, prezydenta, partii koalicji parlamentarnej² zajęły łącznie 7 godzin 20 minut. Natomiast w lipcu czas ten był o prawie godzinę krótszy i wynosił 6 godzin 24 minuty, co związane było z krótszym czasem wystąpień przedstawicieli koalicji parlamentarnej (w czerwcu politycy koalicji wypowiadali się przez 4 godziny 21 minut, natomiast w lipcu 3 godziny 24 minuty). Spośród partii tworzących koalicję parlamentarną dłużej wypowiadali się politycy SLD, znacznie krócej UP. W czerwcu przedstawiciele SLD obecni byli w programach TVP SA przez 3 godz. 44 minuty; przedstawiciele UP przez 37 minut. W lipcu przedstawiciele SLD wypowiadali się 3 godz. 30 minut.³

Czas wystąpień przedstawicieli rządu (premiera, wicepremierów, ministrów, wiceministrów, przedstawicieli kancelarii premiera) oraz prezydenta i przedstawicieli jego kancelarii w czerwcu i lipcu były podobne. Na rząd w czerwcu przypadło łącznie 2 godziny 27 minut (w lipcu 2 godziny 32 minuty), na prezydenta i jego kancelarię 32 minuty (w lipcu 28 minut).

Zestawienie czasu wystąpień przedstawicieli rządu, prezydenta, koalicji i opozycji parlamentarnej w programach ogólnokrajowych Telewizji Polskiej w czerwcu i lipcu 2005 r. przedstawia tabela poniżej.

Tabela 1

Rząd		Prezydent		Koalicja Parlamentarna		Opozycja Parlamentarna	
Czerwiec	Lipiec	Czerwiec	Lipiec	Czerwiec	Lipiec	Czerwiec	Lipiec
2 g. 27'	2 g. 32'	32'	28'	4 g. 21'	3 g. 24'	7 g. 38'	5 g. 13'

Wystąpienia przedstawicieli opozycji parlamentarnej zajęły łącznie w czerwcu w programach TVP SA 7 godzin 38 minut. W lipcu czas ten był krótszy i wyniósł 5 godzin 13 minut.

W czerwcu najdłużej wypowiadali się przedstawiciele PiS - 2 godziny 30 minut i PO - 1 godzina 41 minut. Następne w kolejności były: LPR - 1 godzina 40 minut, Samoobrona - 51 minut, PSL - 29 minut, Ruch Katolicko-Narodowy - 19 minut i Senat 2001 - 8 minut.

Natomiast w lipcu najdłużej wypowiadali się przedstawiciele PiS - 2 godziny 1 minuta i PO - 1 godzina 10 minut. Trzecia była Samoobrona - 46 minut, a następnie LPR - 43 minuty, PSL - 31 minut, Senat 2001 - 1 minuta.

TVP SA nie prowadzi rejestracji czasu wystąpień przedstawicieli zasiadających w Parlamencie Europejskim.

Podsumowanie

- W czerwcu 2005 roku czas wypowiedzi w programach TVP SA przedstawicieli obozu rządzącego (rządu, prezydenta i koalicji parlamentarnej) był zbliżony do czasu przedstawicieli opozycji parlamentarnej. Natomiast w lipcu przedstawiciele obozu rządzącego wypowiadali się o ponad godzinę dłużej.

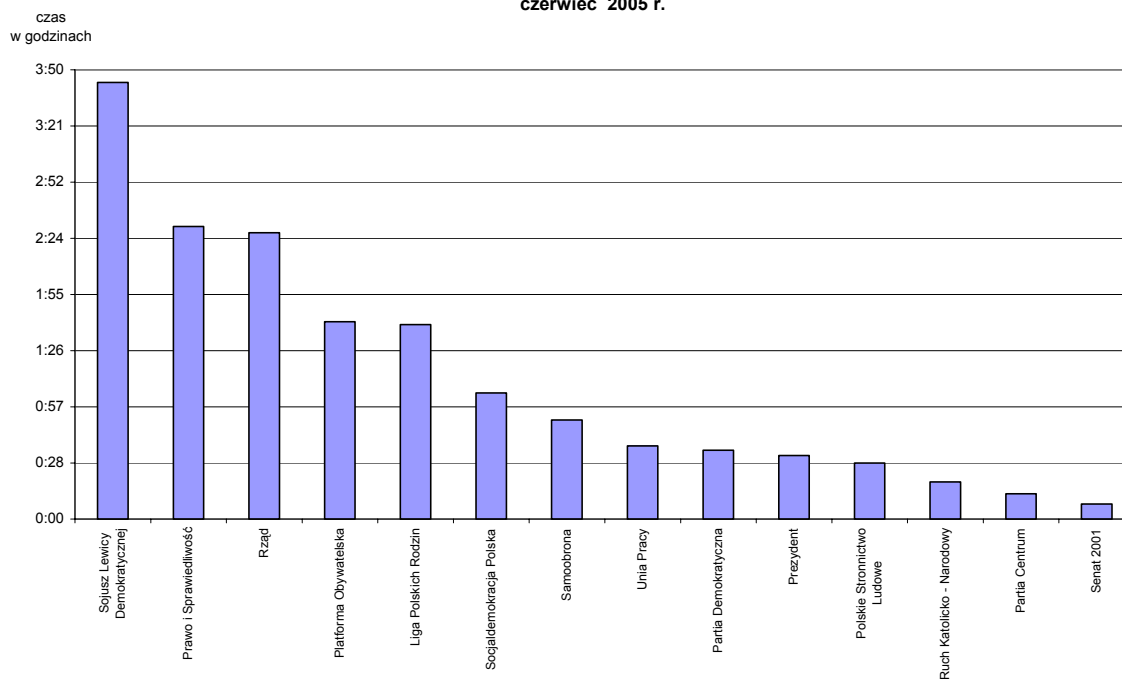
² Koalicja parlamentarna: SLD, UP

³ W danych za lipiec br. przesyłanych przez TVP SA brak jest informacji na temat czasu wystąpień przedstawicieli UP. Istnieje jedynie kategoria łączna dla SDPI, UP i Zieloni 2004, której przypada czas 2 godz. 18 minut.

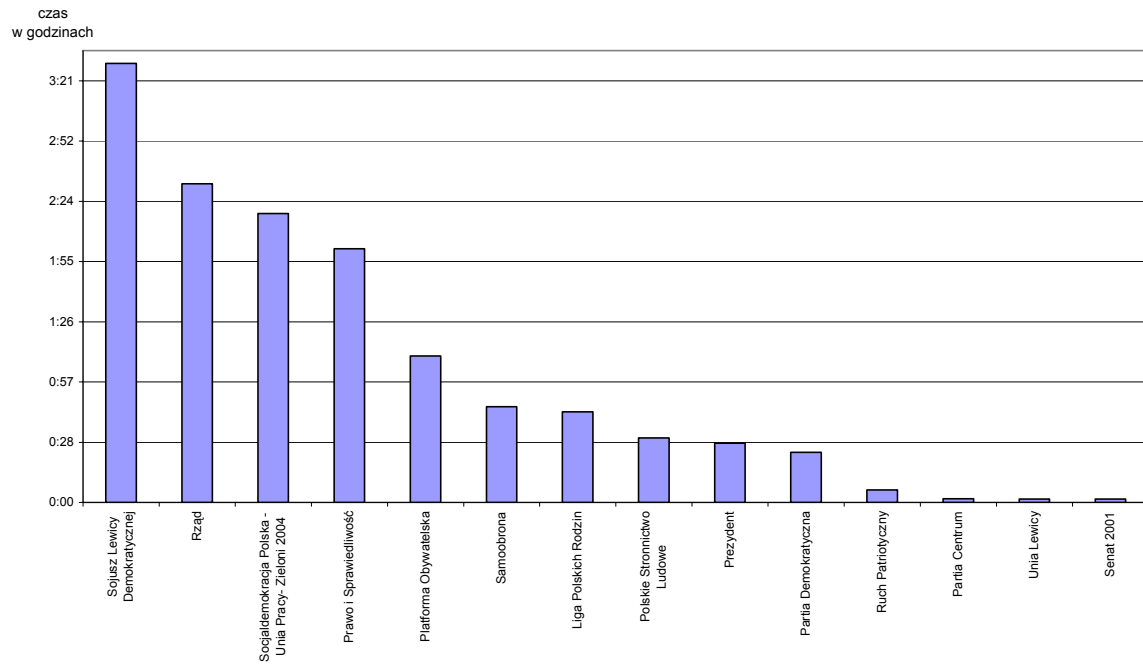
6. W obu miesiącach czas wystąpień przedstawicieli koalicji parlamentarnej był znacznie krótszy niż przedstawicieli opozycji parlamentarnej.
7. Spośród partii tworzących koalicję parlamentarną tj. SLD i UP dłużej wypowiadali się zarówno w czerwcu jak i lipcu przedstawiciele SLD.
8. Spośród partii opozycyjnych najdłużej wypowiadali się w obu miesiącach przedstawiciele Prawa i Sprawiedliwości i Platformy Obywatelskiej. Porównując czas wystąpień przedstawicieli tych partii, częściej w programach TVP SA występował PiS (czerwiec - 2 godziny 30 minut; lipiec - 2 godziny 1 minuta) niż PO (czerwiec - 1 godzina 41 minut; lipiec - 1 godzina 10 minut).

Oprac. Justyna Reisner
Departament Programowy

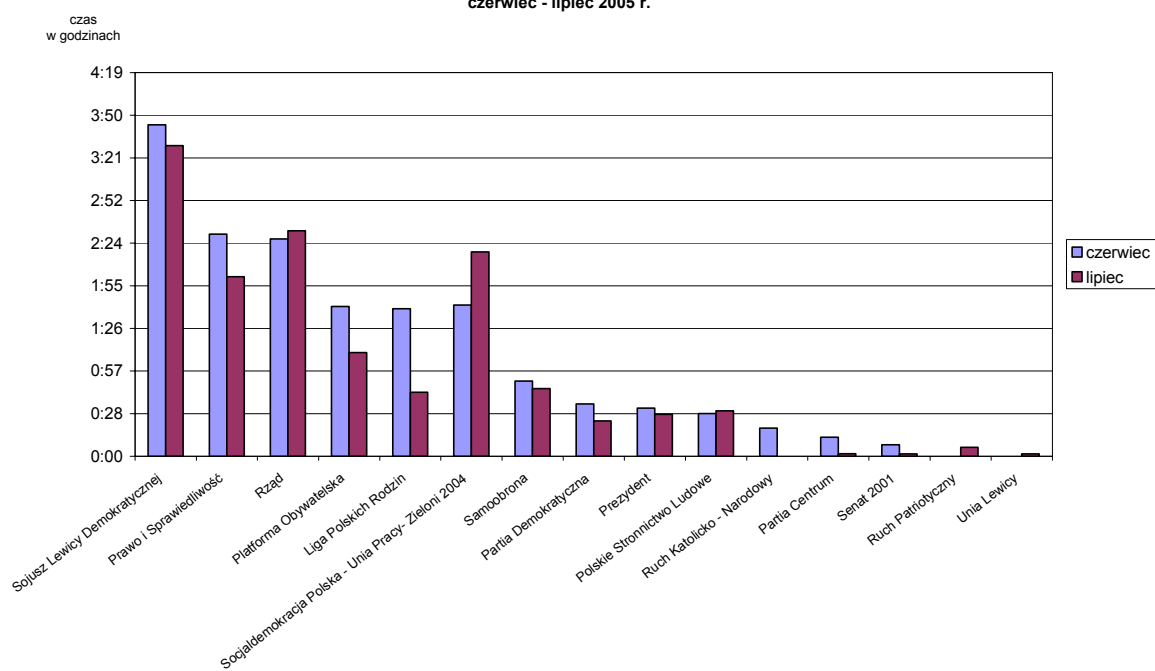
Zestawienie czasu obecności przedstawicieli rządu, prezydenta, partii koalicji i opozycji parlamentarnej oraz partii pozaparlamentarnych w programach TVP SA czerwiec 2005 r.

**Zestawienie czasu obecności przedstawicieli rządu, prezydenta, partii koalicji i opozycji parlamentarnej oraz partii pozaparlamentarnych w programach TVP SA
lipiec 2005 r.**

Zestawienie czasów obecności przedstawicieli rządu, prezydenta, partii koalicji i opozycji parlamentarnej oraz partii pozaparlamentarnych w TVP SA w miesiącach czerwiec - lipiec 2005 r.

Apel Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z 19 lipca 2005 roku

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, popierając apel Państwowej Komisji Wyborczej, skierowany do komitetów wyborczych, mając na uwadze ogłoszony kalendarz wyborczy, w którym zarządzone na dzień 9 października 2005 roku wybory Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, i uwzględniając fakt, że na dzień 25 września 2005 roku, zgodnie z kalendarzem wyborczym, zarządzone wybory do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, zwraca się z apelem do komitetów wyborczych oraz publicznych i niepublicznych nadawców radiowych i telewizyjnych, aby zrezygnowali z rozpowszechniania odpłatnych audycji wyborczych, o których mowa w art. 83a ust. 1 ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, od godziny 24.00 dnia 23 września 2005 roku do godziny 20.00 dnia 25 września 2005 roku celem poszanowania ciszy wyborczej w wyborach do Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z kalendarzem wyborczym w wyborach parlamentarnych cisza wyborcza trwa od godziny 24.00 23 września 2005 roku do dnia 25 września 2005 roku do godziny 20.00. Apel KRRiT uzasadniony jest także tym, że w wyborach do Sejmu i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej uczestniczyć mogą komitety wyborcze, związane z partiami politycznymi, które mogą popierać kandydatów także w wyborach Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

W tych okolicznościach uwzględnienie apelu KRRiT będzie z jednej strony sprzyjało realizacji przestrzegania zasady ciszy wyborczej, jako wartości nadrzędnej ustalonej dla każdej z kampanii wyborczych, i nie będzie naruszało zasad demokratycznego państwa prawnego, z drugiej zaś strony zapewni prawidłowe przeprowadzenie wyborów parlamentarnych.

Zastępca Przewodniczącego
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
Aleksander Łuczak

Nowe rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

15 sierpnia 2005 roku weszło w życie rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 23 czerwca 2005 roku w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi (Dz. U. nr 130, poz. 1089).

Jego podstawą była nowelizację ustawy o radiofonii i telewizji, którą uchwalił Sejm RP 2 kwietnia 2004 roku. Zobowiązuje ona KRRiT do wydania rozporządzenia określającego szczegółowe warunki oznaczania audycji lub innych przekazów przez nadawców odpowiednim symbolem graficznym przez cały czas ich emisji telewizyjnej uwzględniając stopień szkodliwości danej audycji lub przekazu dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych (ust. 5b). Ta zmiana prawa wynikała z zaleceń dla polityki medialnej obowiązujących w krajach Unii Europejskiej, realizowanych już w wielu krajach.

Wprowadzony obecnie system likwiduje możliwość nadużyć jednoznacznie stwierdzając, że programy zakwalifikowane jako przeznaczone „tylko dla dorosłych” (kółko czerwone) mogą być emitowane wyłącznie w czasie, kiedy widzowie małoletni nie są już objęci ustawową ochroną (tzn. od godz. 23 do 6). Zmiany te zmierzają do dostarczenia rodzicom i wychowawcom rzeczowej podstawy do podejmowania decyzji, czy ich dziecko – zależnie od wieku i stopnia rozwoju – może daną audycję bezpiecznie oglądać, czy też nie, w postaci informacji dla jakiej grupy wiekowej (bez ograniczeń, od lat 7, od lat 12 i od lat 16) dana audycja została zakwalifikowana zgodnie z kryteriami wypracowanymi przez specjalistów z zakresu psychologii rozwojowej i odbioru mediów.

Poniżej przedstawiamy tekst rozporządzenia oraz stanowiska KRRiT wobec zapytań nadawców odnoszących się do praktycznych stron jego wdrażania.

ROZPORZĄDZENIE KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI z dnia 23 czerwca 2005 r.

w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi

Na podstawie art. 18 ust. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531 oraz z 2005 r. Nr 17, poz. 141) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

1) cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania, rozpowszechniania i sposób zapowiadania audycji lub innych przekazów, o których mowa w art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531 oraz z 2005 r. Nr 17, poz. 141), zwanej dalej „ustawą”;

2) podział małoletnich na kategorie wiekowe oraz szczegółowe warunki kwalifikowania i rozpowszechniania audycji lub innych przekazów, o których mowa w art. 18 ust. 5b ustawy, z uwzględnieniem godzin nadawania audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej;

3) wzory symboli graficznych i formuł zapowiedzi, o których mowa w art. 18 ust. 5a i 5b ustawy, oraz sposób ich prezentacji.

§ 2. Audycje lub inne przekazy zakwalifikowane, zgodnie z załącznikiem nr 3 pkt I do rozporządzenia, jako zawierające sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich – mogą być rozpowszechniane wyłącznie w godzinach od 23.00 do 6.00.

§ 3.1. Nadawcy programów radiowych są zobowiązani poprzedzać audycje lub inne przekazy, o których mowa w § 2, zapowiedzią słowną informującą o zakwalifikowaniu ich zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia.

2. Nadawcy programów telewizyjnych są zobowiązani oznaczać audycje lub inne przekazy, o których mowa w § 2 symbolem graficznym przez cały czas trwania emisji, według wzoru określonego w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 4. Zapowiedzi, przez które rozumie się zwiastuny audycji lub innych przekazów, o których mowa w § 2, połączone z prezentacją ich treści, rozpowszechniane są wyłącznie w czasie, w którym dozwolone jest rozpowszechnianie tych audycji lub innych przekazów i:

1) w programach radiowych – poprzedzone są zapowiedzią słowną informującą o zakwalifikowaniu ich zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia;

2) w programach telewizyjnych – oznaczone są symbolem graficznym przez cały czas trwania zapowiedzi, według wzoru określonego w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 5.1. Nadawcy radiowi przy kwalifikowaniu audycji lub innych przekazów do emisji w godzinach od 6.00 do 23.00 zobowiązani są zaopatrzyć je w zapowiedź słowną według wzoru określonego w załączniku nr 2 do rozporządzenia, wskazującą na przeznaczenie dla danej kategorii wiekowej małoletnich.

2. Nadawcy telewizyjni przy kwalifikowaniu audycji lub innych przekazów do emisji w godzinach od 6.00 do 23.00 zobowiązani są oznaczyć je symbolem graficznym, według wzoru określonego w załączniku nr 2 do rozporządzenia, wskazującym na przeznaczenie dla danej kategorii wiekowej małoletnich.

3. Nadawca kwalifikuje audycje lub inne przekazy, o których mowa w ust. 1 i 2, zgodnie z kryteriami kwalifikowania audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej zawartymi w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

4. Ustala się następujące kategorie wiekowe małoletnich, z uwzględnieniem godzin nadawania audycji lub innych przekazów:

1) I kategoria – emisja bez ograniczeń wiekowych i czasowych;

2) II kategoria od lat 7 – emisja bez ograniczeń czasowych;

3) III kategoria od lat 12 – emisja bez ograniczeń czasowych;

4) IV kategoria od lat 16 – emisja po godzinie 20.00.

§ 6. Symbole graficzne zamieszczane są w czasie trwania całej emisji telewizyjnej, a ich wysokość i długość nie może być mniejsza niż 2 cm umieszczonego w górnym lewym rogu ekranu o przekątnej 21 cali.

§ 7. Zapowiedzi, przez które rozumie się zwiastuny audycji lub innych przekazów, o których mowa w § 5, połączone z prezentacją ich treści, rozpowszechniane są wyłącznie w czasie, w którym dozwolone jest rozpowszechnianie tych audycji lub innych przekazów i:

1) w programach radiowych – poprzedzone są zapowiedzią słowną informującą o zakwalifikowaniu ich zgodnie z załącznikiem nr 2 do rozporządzenia;

2) w programach telewizyjnych – oznaczone są symbolem graficznym przez cały czas trwania zapowiedzi, według wzoru określonego w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

§ 8. Nadawcy radiowi i telewizyjni przekazując informacje do środków masowego przekazu o bieżącym programie są zobowiązani dołączyć symbol graficzny wskazujący na kwalifikację audycji lub innego przekazu z punktu widzenia ich przeznaczenia dla danej kategorii wiekowej, według wzoru określonego w załącznikach nr 1 i 2 do rozporządzenia.

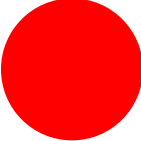
§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.1

Przewodnicząca Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
Danuta Waniek

Niniejsze rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 20 listopada 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad kwalifikacji, rozpowszechniania i sposobu zapowiadania audycji lub innych przekazów, które mogą zagrażać fizycznemu, psychicznemu i moralnemu rozwojowi niepełnoletnich (Dz. U. Nr 152, poz. 1744)

Wzór symbolu graficznego dla nadawców telewizyjnych oraz wzór formuły zapowiedzi dla nadawców radiowych wskazujący na przeznaczenie audycji lub innych przekazów, o których mowa w § 2 rozporządzenia

Załącznik nr 1

Nazwa kategorii oraz wzór formuły zapowiedzi	Oznakowanie	Opis oznakowania
Dozwolone od lat 18		Koło czerwone

Wzory symboli graficznych dla nadawców telewizyjnych oraz wzory formuł zapowiedzi dla nadawców radiowych wskazujące na przeznaczenie audycji lub innych przekazów, o których mowa w § 5 rozporządzenia

Załącznik nr 2

Nr kategorii	Nazwa kategorii oraz wzór formuł zapowiedzi	Oznakowanie	Opis oznakowania
I	Bez ograniczeń wiekowych		Koło zielone
II	Dla małoletnich od lat 7		Trójkąt żółty z liczbą 7 w środku
III	Dla małoletnich od lat 12		Trójkąt żółty z liczbą 12 w środku
IV	Dla małoletnich od lat 16		Trójkąt żółty z liczbą 16 w środku

Załącznik nr 3

Załącznik nr 3 do rozporządzenia charakteryzuje poszczególne kategorie wiekowe i opisuje audycje lub inne przekazy z punktu widzenia czterech elementów, ważnych dla rozwoju małoletnich:

1. prezentowanej wizji świata;
2. ocen moralnych;
3. wywoływanych emocji;
4. wzorów zachowań.

I. Cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania audycji lub innych przekazów zawierających sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, o których mowa w § 2 rozporządzenia.

U małoletnich od 16 do 18 roku życia następuje stopniowa integracja funkcji psychicznych, kształtuje się większa samodzielność, tendencje do poznania siebie i projektowanie swojego dorosłego życia. Jednakże małoletnich w tym wieku nadal cechuje duża wrażliwość i labilność emocjonalna, tendencja do przeceniania poziomu własnej dojrzałości, do podejmowania ważnych życiowo decyzji bez zrozumienia ich następstw i konsekwencji oraz do uproszczonego rozstrzygnięcia skomplikowanych spraw egzystencjalnych.

Małoletni poniżej lat 18 nie powinni oglądać audycji lub innych przekazów zawierających sceny lub treści:

/1/ pokazujące jednostronnie przywileje życia dorosłych przy równoczesnym pomijaniu obowiązków, pracy, zobowiązań, i ważnych życiowo decyzji przy pomijaniu ich konsekwencji, zawierające społeczne usprawiedliwienie agresji, wulgarności, uprzedzeń i negatywnych stereotypów społecznych, pokazywanie seksu, agresji i łamania norm moralnych jako źródła sukcesu życiowego;

/2/ prezentujące wadliwy obraz natury ludzkiej polegający na szukaniu tylko egoistycznych przyjemności, dążeniu do sukcesu za wszelką cenę z wykorzystywaniem innych osób dla własnych celów, usprawiedliwiające przemoc, traktujące seks jako źródło dominacji;

/3/ prezentujące obrazy naturalistycznego seksu zwłaszcza połączonego z przemocą i przymusem, patologicznych form życia seksualnego, a także obrazy agresji, zwłaszcza przedstawionej w sposób naturalistyczny i brutalny;

/4/ prezentujące postacie atrakcyjne (np. pod względem urody, bogactwa, sukcesu), a postępujące w sposób moralnie naganny, agresywny, nieuczciwy i wulgarny, bez żadnej oceny niewłaściwości takiego zachowania oraz nagradzanie przejawów społecznej patologii.

II. Cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania audycji lub innych przekazów, o których mowa w § 5 rozporządzenia.

I kategoria wiekowa

Kategoria I zawiera audycje lub inne przekazy, które mogą oglądać wszyscy widzowie niezależnie od wieku, w tym również małe dzieci w wieku przedszkolnym. Są to audycje prezentujące zasadniczo pozytywny (lub opisany neutralnie) obraz świata, w łagodnym klimacie emocjonalnym, przedstawiające postawy prospołeczne i przyjazne nastawienie do ludzi, nasycone emocjami pozytywnymi, takimi jak: radość, zachwyt, szczęście, życzliwość. Może być pokazywana rywalizacja prowadzona w duchu sportowym o określonych regułach (z wykluczeniem scen drastycznych) i ukazywanie pozytywnych wzorów miłości bez obrazów seksualnych (np. romantycznej, opiekuńczej, czy przyjacielskiej).

II kategoria wiekowa

Myślenie dzieci w wieku poniżej 7 lat jest schematyczne, emocjonalność jest chwiejna, a system nerwowy łatwo ulega przeciążeniu. W tym okresie kształtuje się podstawowy stosunek do świata, zdolność krytycyzmu jest bardzo niska, a tendencja do ulegania sugestii i naśladowania osób z otoczenia i bohaterów fikcyjnych bardzo silna. W związku z tym małe dzieci poniżej lat 7 nie powinni oglądać audycji lub innych przekazów:

/1/ prezentujących obraz świata budzący lęk lub odrazę oraz negatywne nastawienie do innych osób i otoczenia, np. niszczenie, znęcanie się, przemoc, poniżanie, ignorowanie cierpienia, usprawiedliwanie zła – nawet jeśli przedstawione są w filmach animowanych, w sposób nierealistyczny lub mają charakter humorystyczny;

/2/ prezentujących treści, w których ocena moralna zachowania bohaterów wymaga wnikliwości oraz różnicowania przyczyn, intencji i motywacji, co nie jest możliwe do dokonania przez małe dzieci w tym wieku, a także ukazujących obrazy o charakterze seksualnym (nagość, gesty seksualne itp.), których istoty małe dzieci nie może jeszcze zrozumieć;

/3/ budzących silne emocje, zwłaszcza negatywne, jak lęk, strach, przerażenie, złość, obrzydzenie, obojętność na cierpienia innych itp., co wywołuje u małego dziecka rozchwianie emocjonalne, nadpobudliwość i nadrucliwość (na skutek przeciążenia układu nerwowego);

/4/ których bohaterowie, niezależnie od stopnia realizmu (a więc także w filmach animowanych) zachowują się w taki sposób, w jaki dzieci nie powinny postępować, to znaczy: wrzeszczą, używają wulgarnych zwrotów, kłamią, biją się, oszukują, lekceważą innych lub z nich szydzą, są złośliwi itp.;

/5/ zawierających treści wymienione w kategoriach III, IV i w pkt I załącznika.

III kategoria wiekowa

Dzieci w młodszym wieku szkolnym koncentrują się na faktach szczegółowych i na ich podstawie tworzą sobie wizję świata, nie rozumieją jeszcze treści metaforycznych, zachowują się na wzór tego, co widzą w swoim otoczeniu lub w mediach, bezkrytycznie naśladowują idoli, są podatne na wpływ innych, ich potrzeby seksualne pozostają jeszcze w latencji (czyli w „uśpieniu”), o ile nie zostaną

sztucznie rozbudzone przez podniecające obrazy. W związku z tym małoletni poniżej lat 12 nie powinni oglądać audycji lub innych przekazów:

/1/ zawierających nagromadzenie negatywnych faktów i zdarzeń takich jak przemoc czy wulgarnie zachowanie, tworzących wizję świata wrogiego i zagrażającego, a kontakty międzyludzkie przedstawiających jako walkę i rywalizację;

/2/ pokazujących sceny przemocy i seksu, które w filmie obrazują jakąś ideę, której dziecko nie jest w stanie zrozumieć, gdyż spostrzega nie ogólne przesłanie, ale poszczególne sceny agresji, seksu i wulgarności;

/3/ powodujących silne podniecenie, związane z obrazami przemocy i niebezpiecznych rozrywek, a także rozbudzających zainteresowanie seksem, a więc obrazów nagości i zbliżeń intymnych, a zwłaszcza takich, które ukazują seks w oderwaniu od uczuć wyższych i stanowią wadliwe wzorce zachowań seksualnych.

/4/ w których zło budzi chęć naśladowania, przemoc pozostaje bez konsekwencji (np. osoba bita nie cierpi), sprowadzona jest do konwencji zabawy lub usprawiedliwiona na zasadzie: „cel uświęca środki” i pokazujących negatywne formy zachowania w postaci atrakcyjnej, na przykład u pozytywnego bohatera (przystojnego, niezwykłego, ładnie ubranego itp.) bądź sposobu skutecznego stosowania przemocy dla celów instrumentalnych;

/5/ zawierających treści wymienione w kategoriach IV i w pkt I załącznika.

IV kategoria wiekowa

Dzieci w wieku dorastania charakteryzują się nadal dużą pobudliwością emocjonalną, skłonnością skrajnych ocen i pochopnych uogólnień, do impulsywnych zachowań i do podejmowania ryzykownych działań. Starają się demonstrować swoją dorosłość, bez głębszego zrozumienia, na czym ona polega. Są krytyczne w stosunku do rodziców i nauczycieli, a jednocześnie poszukują atrakcyjnych idoli, których bezkrytycznie naśladowują. Są konformistyczne, dlatego bardziej liczą się z normami grup rówieśniczych, niż z normami ogólnospołecznymi. W związku z tym małoletni poniżej lat 16 nie powinni oglądać audycji lub innych przekazów:

/1/ pokazujących wypaczone formy współżycia społecznego (albo koegzystencji ludzi) i sprowadzających wizję świata do przemocy i erotyki, a zwłaszcza prezentujących je w sposób prymitywny i brutalny oraz ukazujący obrazy aktywności seksualnej w oderwaniu od uczuć wyższych;

/2/ dających uproszczoną wizję dorosłości eksponującą nadmiernie: siłę fizyczną, używanie przemocy zwłaszcza demonstrowanej w rolach społecznych (nauczyciel, rodzice itp.), pokazujących moralnie naganne zachowania i postawy bez ocen etycznych oraz moralne obwinianie ofiary za to, że została skrzywdzona, a także przedstawiających nadmierną koncentrację na posiadaniu pieniędzy i dóbr materialnych;

/3/ dostarczających silnych wrażeń i emocji związanych z przemocą i seksem, a zwłaszcza przedstawiających obrazy agresji i okrucieństwa,

/4/ mogące skłaniać do zachowań moralnie nagannych, przez prezentowanie postaci atrakcyjnych, a jednocześnie będących wzorcem zachowań negatywnych, np. picia alkoholu, używania wulgarnych wyrażeń i gestów, brutalności, zażywania narkotyków, przemocy itp.,

/5/ zawierających treści wymienione w pkt I do załącznika.

UZASADNIENIE

Rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 23 czerwca 2005 r. w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi zostało wydane na podstawie delegacji z art. 18 ust. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531 i z 2005 r. Nr 17, poz. 141).

Przedmiotowe rozporządzenie określa:

1. cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania, rozpowszechnia i sposobów zapowiadania audycji lub innych przekazów, które mogą być rozpowszechnianie wyłącznie w godzinach od 23 do 6;
2. podział małoletnich na kategorie wiekowe z uwzględnieniem godzin nadawania audycji lub innych przekazów w godzinach od 6 do 23;
3. wzory symboli graficznych i formuł zapowiedzi audycji lub innych przekazów

- uwzględniając stopień szkodliwości audycji lub innych przekazów dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych.

Art. 18. ustawy o radiofonii i telewizji w ust. 4 – 5b określa obowiązek nadawców dokonywania oceny wszystkich audycji lub innych przekazów kwalifikowanych do emisji z punktu widzenia ich potencjalnego wpływu na małoletnich widzów. Ustawa wprowadza ochronę tych widzów na trzech poziomach. Poziom pierwszy dotyczy audycji lub innych przekazów zagrażających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich (w szczególności zawierających treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujących przemoc). Nadawanie takich audycji jest całkowicie zabronione. Poziom drugi dotyczy audycji lub innych przekazów zawierających sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na rozwój małoletnich. Audycje takie mogą być nadawane wyłącznie w godzinach od 23 do 6 i muszą być poprzedzone zapowiedzią słowną informującą o potencjalnych zagrożeniach, a w przypadku emisji telewizyjnej oznaczone przez odpowiedni symbol graficzny (znak ostrzegawczy) przez cały czas trwania audycji. Poziom trzeci ochrony odnosi się do wszystkich pozostałych audycji lub innych przekazów, które muszą być kwalifikowane z punktu widzenia ich potencjalnego wpływu na małoletnich w danej kategorii wiekowej i zaopatrzone w odpowiadający danej grupie wiekowej symbol graficzny (znak informacyjny). Na poziomie pierwszym małoletni widzowie chronieni są bezwzględnym zakazem emisji audycji określonych w art. 18 ust. 4 ustawy. Rozporządzenie KRRiT określa natomiast szczegółowe warunki ochrony małoletniego widza na poziomie drugim (audycje lub inne przekazy zawierające sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na małoletnich) oraz trzecim (wszystkie inne audycje lub przekazy, ze wskazaniem odpowiedniej kategorii wiekowej oraz w niektórych przypadkach godzin nadawania).

W stosunku do audycji lub innych przekazów zawierających sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na rozwój małoletnich widzów ustawa stanowi, iż mogą być one nadawane tylko w godzinach od 23 do 6. Chodzi tu o audycje lub inne przekazy, które jako całość nie zagrażają rozwojowi małoletnich (w tych przypadkach emisja jest zakazana w ogóle), ale takie, które cechują się tym, że pojawiają się w nich pojedyncze sceny lub treści mogące wyrzucić negatywny wpływ na małoletnich widzów. Jest to rozróżnienie zgodne z wymogami Dyrektywy Europejskiej (art. 22). Nadawcy samodzielnie i na własną odpowiedzialność kwalifikują audycje lub inne przekazy do tej kategorii, jednakże, zmierzając do stworzenia wspólnej podstawy dla prac kwalifikacyjnych rozporządzenie KRRiT zostało zaopatrzone w załącznik nr 3 zawierający przykładowe kryteria klasyfikacyjne opracowane przez zespół specjalistów z zakresu psychologii rozwojowej i badań nad odbiorem mediów przez małoletnich widzów. Audycje lub inne przekazy, których klasyfikacja potwierdzi, iż zawierają one sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na rozwój małoletnich widzów nie mogą być rozpowszechniane między godz. 6 a 23. Rozporządzenie określa też wymagany przez ustawę symbol ostrzegawczy (czerwone kółko) oraz ogranicza do okresu między godz. 23 a 6 czas, w którym mogą ukazywać się zapowiedzi prezentujące treść takich audycji (tzw. „zwiastuny”).

W stosunku do audycji lub innych przekazów, innych niż wymienione w art. 18 ust. 4 i 5, ustawa o radiofonii i telewizji wprowadza obowiązek ich identyfikacji poprzez zamieszczenie symbolu graficznego uwzględniającego podział małoletnich na kategorie wiekowe. Obowiązek taki przewidywało dobrowolne porozumienie polskich nadawców z 1999 r. „Przyjazne media”, ale nadawcy nie wykonali tego zobowiązania. Należy podkreślić, że na tym najszerszym poziomie ochrony małoletnich widzów kryterium kwalifikacji materiału dla danej grupy wiekowej nie może być odoszone do kwestii obecności w danej audycji scen lub treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich (takie audycje nie mogą w ogóle być emitowane w godz. od 6 do 23 zgodnie z art.18 ust. 5 ustawy), a jedynie do tego, czy dana audycja lub inny przekaz są odpowiednie dla danej grupy wiekowej. Tak też należy rozumieć dyspozycje art. 18 ust. 5b i ust. 6 ustawy o radiofonii i telewizji odnoszące się do obowiązku uwzględnienia przy klasyfikacji „stopnia szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych”.

W oparciu o ekspertyzy z zakresu psychologii wychowawczej rozporządzenie KRRiT wprowadza 4 kategorie wiekowe i odpowiadające im oznaczenia informacyjne w formie znaków graficznych w

różnych kolorach widocznych na ekranie w czasie całej emisji. Celem ułatwienia rodzicom i wychowawcom orientacji w treści danego symbolu wprowadza się za wzorem wielu innych krajów (np. Francja, USA) obowiązek wpisania w znak graficzny cyfr określających dolną granicę grupy wiekowej, dla której dany materiał jest odpowiedni. Wzory graficzne wprowadzanych znaków oraz przykładowe kategorie klasyfikacyjne opracowane przez specjalistów z zakresu psychologii rozwojowej i badań nad odbiorem mediów przez małoletnich widzów zawierają załączniki nr 1 i 2 do rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 20 listopada 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad kwalifikowania, rozpowszechniania i sposobu zapowiadania audycji lub innych przekazów, które mogą zagrażać fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi niepełnoletnich (Dz.U. Nr 152, poz. 1744).

Rozporządzenie powinno wejść w życie 30 dni po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw. Odstąpienie od ogólnie obowiązującej zasady 14-dniowego *vacatio legis* jest podyktowane koniecznością dostosowania przez nadawców swojej działalności do przepisów rozporządzenia.

Wejście w życie przepisów rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

**Stanowisko Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w sprawie współpracy TVP SA
z operatorami sieci kablowych i platform cyfrowych
z 5 lipca 2005 roku**

Sprawa rozprowadzania programów telewizji publicznej w sieciach kablowych i na platformach satelitarnych jest od dłuższego czasu przedmiotem kontrowersji pomiędzy stronami konfliktu. Z opublikowanego w prasie stanowiska Zarządu TVP SA wynika, że konflikt ten nasila się, a najważniejszy w tej sytuacji interes odbiorcy, płacącego abonament rtv, schodzi na dalszy plan. W związku z tym należy wziąć pod uwagę następujące aspekty sprawy:

1. W art. 43 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji określono zasadę must carry jako obowiązek dla operatora sieci kablowych. Jednakże obowiązek ten, należy rozciągnąć także na operatorów platform satelitarnych, co wynika z art. 31 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej o usłudze powszechnej (2002/22/EC). Wspomniana dyrektywa ma na celu ujednoczenie zasad nakładania na operatorów obowiązku rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, ponieważ takie rozwiązanie służy interesowi ogółu odbiorców. W tym zakresie należy rozumieć, że operatorzy sieci kablowych i platform satelitarnych mają równe prawa i równe obowiązki.

2. Art. 43 ustawy o radiofonii i telewizji nie rozstrzyga kwestii opłat w stosunkach pomiędzy telewizją publiczną a operatorami. W tym zakresie ustawa o radiofonii i telewizji zachowuje neutralność.

3. Operatorzy powinni mieć na uwadze, że istotą misji publicznej TVP SA jest rozpowszechnianie programów do jak najszerszego kręgu odbiorców. Jednocześnie odbiorca (abonent) nie powinien być obciążany opłatą dodatkową gwarantującą dostęp do pakietu programów, obejmujących jedynie programy telewizji publicznej, w wysokości przekraczającej koszty utrzymania i konserwacji sieci. Odbiorcy programów telewizji publicznej płacą bowiem abonament radiowo-telewizyjny i z tego powodu dostęp do programów telewizji publicznej winien być nieograniczony.

Należy jednak odróżnić abonament radiowo-telewizyjny pobierany na podstawie ustawy od opłat technicznych za korzystanie z usług dostępu do sieci, bądź platformy satelitarnej. Abonament radiowo-telewizyjny jest obowiązkiem ustawowym każdego posiadacza odbiornika telewizyjnego lub radiowego i powinien być płacony bez względu na sposób dystrybucji programu.

4. Jednocześnie nie można pominąć faktu, że rozprowadzanie programu telewizyjnego jest dodatkowym polem eksploatacji, ustalonym na gruncie art. 97 pkt 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Z tego wynika konieczność zgody telewizji publicznej na rozprowadzanie jej programów, a z drugiej strony konieczność uregulowania warunków takiej eksploatacji, w tym także o charakterze ekonomicznym. W „Strategii Państwa Polskiego w dziedzinie mediów elektronicznych na lata 2005-2020” Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji postuluje się uregulowanie zasady must carry w połączeniu z zasadą must offer dla programów telewizji i radiofonii publicznej rozprowadzanych w sieciach bądź na platformach lub w inny sposób techniczny, przez co zostałaby usankcjonowana zasada neutralności ekonomicznej w stosunkach między telewizją publiczną a operatorami. Ponadto, proponowane przez Zarząd TVP SA obciążenie operatorów obowiązkami kontrolnymi, dotyczącymi ścisłości abonamentu jest nielegalne. Prawo takie – na podstawie ustawy – posiadają wyłącznie kontrolerzy Poczty Polskiej (art. 7 ustawy z 21 kwietnia 2005 roku o opłatach abonamentowych).

5. Propozycje objęcia umowami programów tematycznych, które w przyszłości zamierza emitować TVP SA, już dzisiaj przed uzyskaniem koncesji, mogą być rozpatrywane w kategoriach wykorzystania pozycji dominującej na rynku, w kontekście obowiązku zasady must carry, spoczywającej na operatorach i narzucenia im uciążliwych warunków umów. Z tych powodów

zagadnieniem tym powinien zająć się właściwy w tej sprawie organ, jakim jest Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

6. Operatorzy winni mieć jednakże na uwadze, że poważnym źródłem przychodu telewizji publicznej jest abonament radiowo-telewizyjny i z tego powodu ważne jest popieranie akcji informacyjnych, mających na celu ściągalność abonamentu radiowo-telewizyjnego.

7. W tych warunkach oświadczenie publiczne Zarządu Telewizji Polskiej SA, jakie ukazało się 4 lipca 2005 roku w Gazecie Wyborczej i Rzeczpospolitej, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji traktuje jako krok w kierunku pogłębiania konfliktu, a nie normalizacji stosunków na linii nadawca publiczny – operatorzy. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji dostrzega potrzebę, aby w sieciach kablowych oraz na platformach satelitarnych były dostępne wszystkie programy telewizji publicznej. W tym względzie Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji apeluje do stron konfliktu o ograniczenie swych oczekiwań i żądań, które winny być zawsze weryfikowane interesem odbiorców programów.

Przewodnicząca KRRiT
Danuta Waniek

WYJAŚNIENIE

dotyczące propozycji ewentualnych zmian organizacyjnych w publicznej radiofonii regionalnej zawartych w projekcie Strategii Państwa Polskiego w dziedzinie mediów elektronicznych na lata 2005-2020

Strategia Państwa Polskiego w dziedzinie mediów elektronicznych na lata 2005-2020, przyjęta przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji w dniu 5 maja 2005 r., zawiera kompleksowe propozycje rozwiązań dotyczących mediów publicznych w zakresie definiowania ich zadań, ich finansowania, zmian w systemie zarządzania i organizacji. Rozpatrywanie poszczególnych rozwiązań w oderwaniu do całości może prowadzić do mylnych wniosków.

W „Strategii” stwierdza się wyraźnie, że można wskazać trzy główne wyróżniki radiofonii i telewizji publicznej:

- 1) Zadania określone w art. 21-25 u.r.t.;
- 2) Obowiązek nadawania programów regionalnych;
- 3) Wymóg pluralizmu, bezstronności, wyważenia, innowacyjności, wysokiej jakości programu i integralności przekazu.

Inaczej mówiąc, nadawanie programów regionalnych jest jedną z cech radiofonii i telewizji publicznej, godną ochrony i rozwoju.

Służyć temu mają m.in.:

- Licencje programowe, określające zadania każdego programu nadawcy publicznego z osobna; licencje dookreślają roczne zadania programowe poszczególnych anten, w tym m.in. strukturę gatunkową programów oraz udział lokalnej produkcji własnej na antenie programów regionalnych;
- „Kontrakty służby publicznej” określające szeroko rozumiane zadania nadawcy publicznego oraz zapewniające warunki organizacyjno-finansowe dla ich realizacji. Integralną część kontraktów stanowią będą licencje programowe.

Zgodnie z tym, w „Strategii” stwierdza się: „polityka Państwa, wyrażająca się w >>licencjach programowych<< i w >>kontraktach służby publicznej<< oraz w systemie finansowania mediów publicznych (patrz rozdz. 3.7.4., 3.7.5. i 3.7.6.) powinna kłaść silny nacisk na ochronę i rozwój regionalnej działalności programowej, zgodnej – w stopniu możliwym do sfinansowania – z misją nadawców publicznych określoną w art. 21 ust. 1 u.r.t.” (s. 154).

Projekt „Strategii” nie stanowi zatem zagrożenia dla regionalnych programów radiofonii i telewizji publicznej. Przeciwnie, może prowadzić do ich rozwoju.

Nie ma to nic wspólnego z propozycjami dotyczącymi struktury organizacyjnej radiofonii publicznej. Regionalne spółki radiofonii publicznej finansowane są praktycznie wyłącznie z abonamentu. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji – dokonując podziału wpływów abonamentowych między jednostki radiofonii i telewizji publicznej – zawsze starała się dbać o interesy publicznego radia regionalnego.

Należy natomiast stwierdzić, że nie istnieje gwarancja utrzymania się dotychczasowego – i tak znacznie niższego od założonego – poziomu wpływów abonamentowych. W ciągu pierwszych 5 miesięcy 2005 r. wpływy te były o około 14,5 mln zł mniejsze od prognozowanych.

Stąd potrzeba wskazania na ewentualną konieczność podejmowania w przyszłości – gdyby tendencje tego rodzaju utrzymały się – działań sanacyjnych, pozwalających racjonalizować funkcjonowanie publicznej radiofonii i obniżyć koszty, przy jednoczesnym zachowaniu obecnego charakteru programów nadawanych przez 17 rozgłośni regionalnych. Z tych powodów wskazano w „Strategii” na wariantowe rozwiązania dotyczące ustroju spółek radiofonii publicznej. Uwzględniają one uwagi zgłoszone przez reprezentantów Stowarzyszenia Radia Publicznego podczas spotkania z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji w dniu 14 kwietnia 2005 r., jak również autorskie pomysły niektórych prezesów spółek regionalnych. W wyniku tych konsultacji pierwotna koncepcja zmian zarysowana w dokumencie pt. Sprawozdanie KRRiT z rocznego okresu działalności za rok 2004 została wzbogacona przez dodanie wariantu I i II.

W strategii, przyjętej przez Krajową Radę, wszystkie trzy poniższe warianty zmian organizacyjnych opatrzone są informacją o zaletach i wadach danego rozwiązania:

1) Wariant I (stan obecny)

W skład publicznej radiofonii wchodzi:

- 17 spółek radiofonii regionalnej;
- Polskie Radio SA.

2) Wariant II (połączenie spółek regionalnych w jeden organizm)

W skład publicznej radiofonii wchodzi:

- Polskie Radio Regionalne SA;
- Polskie Radio SA.

3) Wariant III (scalenie 18 spółek radia publicznego w jedną spółkę Polskie Radio SA)

Niezależnie od przyjętego w przyszłości wariantu, licencje i kontrakty będą zarówno chronić programy regionalne, jak i zapewniać ich finansowanie.

Ogół propozycji zawartych w „Strategii” gwarantuje właściwą zawartość i jakość programu, w tym również utrzymanie regionalnego charakteru programu nadawanego obecnie przez rozgłoszenie regionalne radia publicznego, niezależnie od ewentualnych rozwiązań ustrojowych. O tym, czy i jakie rozwiązanie zostanie ewentualnie w przyszłości wybrane, zadecyduje Sejm, jeżeli rząd wnieśnie projekt znowelizowania ustawy o radiofonii i telewizji w tym zakresie.

W tym świetle całkowicie nieuprawnione jest utożsamianie ewentualnych zmian organizacyjnych z intencją „likwidacji publicznego radia regionalnego” i ze „skokiem na kasę” – jak np. określa to uchwała Rady Programowej Polskiego Radia – Regionalnej Rozgłośni w Bydgoszczy „Polskiego Radia Pomorza i Kujaw SA”.

WEZWANIA DO ZANIECHANIA EMISJI LISTOPAD 2004 – SIERPIEŃ 2005 R.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji otrzymuje wiele sygnałów o reklamach, które – zdaniem widzów, słuchaczy czy po prostu zaniepokojonych rodziców składających te zastrzeżenia – naruszają przepisy prawa i dobre obyczaje. Na podstawie analiz, dokonywanych przez pracowników Departamentu Reklamy Biura KRRiT, Przewodnicząca KRRiT podejmuje odpowiednie działania. Jednym z nich jest wezwanie nadawcy do zaniechania emisji reklamy. Działania te odbiły się szerokim echem w środkach masowego przekazu, szczególnie w prasie i dyskusjach internetowych, gdzie przytaczano czasem dość skrajne opinie. Poniżej przedstawiamy przykłady reklam, które w ostatnim czasie zostały oprotestowane wraz ze skrótowym omówieniem argumentacji zastosowanej w wezwaniu do nadawcy o zaniechania emisji reklamy. Już to niewielkie zestawienie sygnalizuje zagrożenia, jakie nieść może nie całkiem przemyślana reklama, uwzględniająca wyłącznie komercyjne aspekty oddziaływania.

DORATO VOLT PARTY

Przekazana w reklamie informacja o sponsorze Dorato Volt Party znacznie wykracza poza określone przepisami prawa elementy. Pokazanie butelki DORATO BIANCO eksponuje produkt sponsora, sformułowanie „zawsze jest okazja” zachęca do spożywania produktów sponsora.

Wezwanie do zaniechania emisji reklam skierowano w listopadzie 2004 r. do następujących nadawców: POLSAT, TV 4, TVN Siedem.

CIN & CIN

W reklamie wystawy „Wyzwała pragnienia. Zniewała zmysły”, sponsorowanej przez producenta CIN & CIN, pokazano otwieranie butelki, etykietę produktu sponsora (opakowanie związane z napojem alkoholowym), jak również użyto sformułowania „Cin & Cin wyzwała, pragnienia zniewała zmysły”, które zachęca do spożywania produktów sponsora.

Takie działanie zgodnie z ustawą o radiofonii i telewizji, jak również ustawą o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, jest zabronione.

Wezwanie do zaniechania emisji reklam skierowano w listopadzie 2004 r. do następujących nadawców: TVN, TVP SA.

WWW.WPADKA.PL

Reklama www.wpadka.pl dotyczy de facto produktu leczniczego Postinor Duo, posiadającego kategorię dostępności produktu wydawanego wyłącznie na podstawie recepty. Kierowanie do publicznej wiadomości reklamy dotyczącej produktów leczniczych wydawanych wyłącznie na podstawie recepty jest zabronione.

Wezwanie do zaniechania emisji reklam skierowano w lutym 2005 r. do następujących nadawców: POLSAT, TV 4.

LINK 4 – SZYBY 24

Reklama towarzystwa ubezpieczeniowego LINK 4 zagrażała moralnemu rozwojowi małoletnich. W reklamie tej zawarta była wyraźna sugestia dla młodych osób, co do sposobu wymuszania „okupu” od kierowców parkujących na niestrzeżonych parkingach za rzekome ich pilnowanie. Reklama ta również sprzyjała zachowaniom zagrażającym bezpieczeństwu.

Wezwanie do zaniechania emisji reklam skierowano 19 lipca 2005 r. do następujących nadawców: TVP SA, POLSAT, TVN Canal +, Tele 5.

PEUGEOT

Reklama firmy Peugeot, w której ojciec podwozi dziecko pod bank i zmusza do napadu (po chwili dziecko wraca z dwoma woreczkami pieniędzy i pistoletem w ręce), zagraża moralnemu rozwojowi małoletnich. W reklamie tej zawarta jest wyraźna sugestia dla młodych osób, że każda forma zdobywania pieniędzy jest dobra – również ta, która jest przestępstwem. Reklama ta również sprzyjała zachowaniom zagrażającym bezpieczeństwu.

Wezwanie do zaniechania emisji reklam skierowano 20 lipca 2005 r. do następujących nadawców: TVP SA, TVN, TV 4.

HEYAH

Kolorowa (animacja komputerowa) ekranizacja bajki o Czerwonym Kapturku automatycznie przykuwa wzrok i uwagę szczególnie dzieci. Dramatyczny rozwój akcji (Czerwony Kapturek zostaje złapany w kłusownicze szczęki i przeraźliwie krzyczy) sprawia, że dzieci boją się tej reklamy, mają wątpliwości co do prawdziwej treści bajki o Czerwonym Kapturku. Reklama ta zagraża psychicznemu rozwojowi małoletnich.

Wezwanie do zaniechania emisji reklam skierowano 27 lipca 2005 r. do następujących nadawców: TVP SA, TVN, TV 4, POLSAT.

Monitoringu reklam emitowanych przez telewizję publiczną w pierwszym kwartale 2005 r. ze szczególnym uwzględnieniem reklam zawierających stereotypy dyskryminujące kobiety.

Analizie poddano 1316 reklam wyemitowanych przez program 1 i 2 telewizji publicznej w pierwszym kwartale 2005. Pierwsza część pracy polegała na analizie wszystkich reklam i pozostawieniu pojedynczych ich wersji (niektóre z reklam posiadają kilka nieznacznie różniących się wersji, różnice te nie mają wpływu na ich zawartość merytoryczną). Dalszej analizie poddano 935 reklam, które analizowano pod kątem występującej w niej postaci, udział kobiet i mężczyzn w reklamach poszczególnych branż, rolę kobiet w reklamie.

Z przeprowadzonej analizy wynika, że 21 reklam (z 935, co stanowi 2,25%) może wzbudzić wątpliwości co do sposobu ukazania w nich kobiety. Były to reklamy, w których reklamodawcy wykorzystali nagie ciało kobiety do promowania swoich produktów (zdumienie budzą zwłaszcza te reklamy, w których widok nagiego ciała nie wynika z cech reklamowanego produktu) czy powielające stereotyp kobiety ograniczającej swoje działanie i krąg zainteresowań jedynie do gospodarstwa domowego.

Zadaniem reklamy dziś jest nie tylko zwiększenie sprzedaży konkretnego produktu, lecz również „sprzedaż” określonej komercyjnej wizji świata i związanej z nią koncepcji szczęścia – dlatego też twórcy odwołują się w swych przekazach do piękna (w tym piękna kobiecego ciała), czy też dobrze kojarzących się potencjalnym nabywcom towarów, obrazów wspaniałego życia rodzinnego.

KRRiT nie ma ustawowych uprawnień wpływania na twórców reklamy i działanie agencji reklamowych. KRRiT nie może wypowiadać się co do prawidłowości niewyemitowanych reklam, zarówno ze względu na zakaz cenzury prewencyjnej środków społecznego przekazu zawarty w art. 54 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jak również ze względu na fakt, iż zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, nadawca kształtuje program samodzielnie (...) i ponosi odpowiedzialność za jego treść. KRRiT może jedynie wzywać nadawców do zaniechania emisji reklam, które naruszają zapisy ustawy.

Rozwiązaniem sprawdzonym w niemal wszystkich krajach europejskich jest samoregulacja branży reklamowej, która może zapewnić szybkość działania i elastyczność – branża będzie mogła reagować na wszelkie zmiany, zarówno te dotyczące norm prawnych, jak i obyczajowych.

Oprac. Departament Reklamy

DECYZJE

DECYZJA Nr 3/2005 z dnia 18 maja 2005 r.

Na podstawie art. 53 ust. 1 w związku z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (j.t. Dz. U. z 2004 roku, Nr 253, poz. 2531) oraz art. 104 i 107 kodeksu postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 i z 2001 r., Nr 49, poz. 509) po rozpatrzeniu z urzędu wyników kontroli emisji programu Telewizji POLSAT z dnia 12 kwietnia 2005 r.,

postanawia się:

1. Stwierdzić naruszenie przez nadawcę – spółkę Telewizja POLSAT S.A., emitującą program telewizyjny pod nazwą POLSAT, zapisów zawartych w art. 16 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji (j.t. Dz.U. z 2004 roku, Nr 253, poz. 2531).
2. Nałożyć na nadawcę karę pieniężną w wysokości 20 000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych).
3. Karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszej Decyzji na rachunek Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w NBP Oddział Okręgowy w Warszawie Nr 13101010100095372231000000.

UZASADNIENIE

Artykuł 16 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji określa, że reklamy nie mogą zajmować więcej niż 12 minut w ciągu godziny nadawania programu. Nadawca, w programie Telewizji POLSAT, w dniu 12 kwietnia 2005 r. pomiędzy 17.00-18.00 przekroczył dopuszczalny limit emisji reklam w godzinie, emitując 12 minut 47 sekund reklam.

Nie było to pierwsze przekroczenie obowiązującego limitu reklam w 2005 r. Pierwsze miało miejsce 23 stycznia br. Pomiedzy 11.00-12.00 nadawca wyemitował 12 minut i 7 sekund reklam. W nadesłanym wyjaśnieniu poinformował, że przyczyną przekroczenia była awaria systemu automatyki emisji w ośrodku telewizyjnym (zawiódł interfejs pomiędzy listą emisyjną zespołu emisyjnego i tzw. playlistą serwera sterującego emisją bloków reklamowych).

Następne przekroczenie obowiązującego limitu reklam w godzinie miało miejsce 25 stycznia br. Pomiedzy 23.00-24.00 nadawca wyemitował 12 minut i 8 sekund reklam. W nadesłanym wyjaśnieniu nadawca poinformował, że przekroczenie limitu było wynikiem wprowadzania nowej technologii emisyjnej i zmiany lokalizacji z Al. Stanów Zjednoczonych na ul. Ostrobramską. W początkowym okresie wdrażania nowej technologii ujawniły się błędy oprogramowania, których skutkiem były przekroczenia obowiązującego limitu reklam w godzinie programu w dniach 23 i 25 stycznia. Nadawca poinformował, że wszystkie błędy koryguje na bieżąco i wyraża nadzieję, że automatyka systemu stanie się niezawodna.

Kolejne przekroczenie obowiązującego limitu reklam w godzinie miało miejsce 12 kwietnia br. Pomiedzy 16.00-17.00 nadawca wyemitował 12 minut i 47 sekund reklam. W nadesłanym wyjaśnieniu nadawca poinformował, że przekroczenie limitu było spowodowane przesunięciem emisji części ostatniego bloku reklamowego z pasma pomiedzy 16.00-17.00 do pasma pomiedzy 17.00-18.00. Nadawca zapewnił, że dokłada wszelkich starań, by wyeliminować błędy systemu.

Ponieważ kłopoty z bezawaryjnym funkcjonowaniem nowego systemu emisyjnego nie zostały usunięte, a zobowiązanie nadawcy nie zostało dotrzymane, należało orzec jak na wstępie.

Od decyzji stronie przysługuje odwołanie za pośrednictwem Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Gospodarczego w terminie dwóch tygodni od dnia jej doręczenia.

Przewodnicząca Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
Danuta Waniek

DECYZJA Nr 4/2005
z dnia 6 września 2005 r.

Na podstawie art. 53 ust. 1 w związku z art. 16 c i 16 b ust.1 pkt.2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (j.t. Dz. U. z 2004 roku, Nr 253, poz. 2531 z póź. zm.) oraz art. 104 i 107 kodeksu postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 i z 2001 r., Nr 49, poz. 509) po rozpatrzeniu z urzędu wyników kontroli emisji Programu 2 Telewizji Polskiej S.A. z dnia 8 marca 2005 r.,

postanawia się:

1. Stwierdzić naruszenie przez nadawcę Telewizję Polską S.A. art. 16 c i 16 b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (j.t. Dz. U. z 2004 roku, Nr 253, poz. 2531 z póź. zm.).
2. Nałożyć na nadawcę karę pieniężną w wysokości 11 300 zł (jedenaście tysięcy trzysta złotych).
3. Karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od daty otrzymania niniejszej Decyzji na rachunek Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w NBP Oddział Okręgowy w Warszawie Nr 13101010100095372231000000.

UZASADNIENIE

8 marca 2005 r., w programie 2 TVP, w audycji Skróty Ligi Mistrzów zaprezentowano, podczas rozmowy pomiędzy prowadzącym audycję Rafałem Patyrą a gościem audycji Michałem Polem, wino wyprodukowane przez klub FC Barcelona „Barca Campio”. Prezentacja wina zmierzała do osiągnięcia skutku reklamowego i mogła wprowadzić publiczność w błąd co do charakteru przekazu – stanowiła reklamę ukrytą. Zgodnie z art. 16 c ww. ustawy, nadawanie reklamy ukrytej jest zakazane.

Podczas tej audycji publicznie rozpowszechniono znak towarowy napoju alkoholowego (pokazano butelkę, nalepkę – znak towarowy, podano cenę tego wina i jego rocznik). Takie działanie zgodnie z art. 21 pkt. 3 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, jest reklamą napojów alkoholowych. Nadawanie reklamy napojów alkoholowych, w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, jest zgodnie z art.16 b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, zakazane.

7 lipca 2005 r. Przewodnicząca KRRiT zwróciła się do nadawcy z prośbą o nadesłanie wyjaśnienia stwierdzonego naruszenia. W nadesłanym wyjaśnieniu, nadawca stwierdził, że prezentacja wina Barca Campio była jedynie ciekawostką dotyczącą działalności znanego w świecie klubu piłkarskiego. Nadawca zgodził się, że formalnie rzecz biorąc publiczne rozpowszechnianie widoku butelki opatrzonej znakiem towarowym napoju alkoholowego, w świetle ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, może być uznane za reklamę napoju alkoholowego. Nadawca zobowiązał się, że zwróci uwagę, aby takie przekazy nie powtarzały się więcej.

Rozpowszechniane przez telewizję publiczną audycje powinny kierować się odpowiedzialnością za słowo i nie mogą stwarzać możliwości łamania zapisów ustawy.

Od decyzji stronie przysługuje odwołanie za pośrednictwem Przewodniczącej Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Gospodarczego w terminie dwóch tygodni od dnia jej doręczenia.

Przewodnicząca Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
Danuta Waniek

UCHWAŁY

UCHWAŁA Nr 260/2005 z dnia 9 czerwca 2005 roku

Na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 38 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (t.j. Dz.U. 2004 r. Nr 253, poz. 2531 z późn. zm.), Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji

postanawia

1. Cofnąć koncesję Nr 281/2002-T z dnia 5 sierpnia 2002 roku, udzieloną spółce „**Grupa Multimedia**” **Sp. z o.o.** z siedzibą w Warszawie na rozpowszechnianie w sposób rozsiewczy satelitarny programu telewizyjnego pod nazwą „**Telewizja CENTRUM**”.
2. Upoważnić Przewodniczącą Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji do wydania decyzji w przedmiotowej sprawie.

Przewodnicząca
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

Danuta Waniek

UCHWAŁA Nr 261/2005
z dnia 9 czerwca 2005 roku

Na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 38 ust. 1 pkt. 4 i 33 ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (t.j. Dz.U. 2004 r. Nr 253, poz. 2531 z późn. zm.), Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji

postanawia

1. Cofnąć koncesję Nr 276/2002-T z dnia 25 marca 2002 roku, udzieloną spółce „**Ponadregionalna Telewizja PULS**” **Sp. z o.o.** z siedzibą w Łodzi na rozpowszechnianie w sposób rozsiewczy satelitarny programu telewizyjnego pod nazwą „**CZAS**”.

3. Upoważnić Przewodniczącą Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji do wydania decyzji w przedmiotowej sprawie.

Przewodnicząca
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

Danuta Waniek

NAGRODY KRRiT

12 czerwca 2005 roku zakończył się 51. Ogólnopolski Konkurs Filmów Amatorskich w Koninie. I Nagrodę Główną, ufundowaną przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, otrzymał film Jacka Adamczewskiego „Życie to film”.

W dniach 3 – 6 czerwca 2005 roku odbywał się V Festiwal Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry – Sopot 2005”. Jak corocznie swoje nagrody dla laureatów przyznała Przewodnicząca KRRiT. Nagrodę w kategorii spektakli Teatru TV za oryginalny polski tekst dramatyczny otrzymał Michał Walczak za utwór pt. „Podróż do wnętrza pokoju”. W kategorii słuchowisk radiowych nagrodę Przewodniczącej KRRiT otrzymał Jan Warenycia za reżyserię słuchowiska „Matka”.

POSIEDZENIA KRRiT

7 czerwca 2005 roku

Podczas posiedzenia członkowie KRRiT przyjęli zmiany w rozporządzeniach KRRiT dotyczących spraw wyborczych – m.in. przygotowania i rozpowszechniania audycji wyborczych w wyborach do Sejmu i Senatu, postępowania w sprawach podziału czasu rozpowszechniania audycji wyborczych, sposobu przygotowania i emisji tych audycji. Zmiany wynikały z uwag zgłoszonych przez Państwową Komisję Wyborczą. KRRiT zwróciła także uwagę na problemy, które wynikają z tegorocznego kalendarza wyborczego. W związku z odbywającym się 25 września głosowaniem w wyborach do Sejmu i Senatu kampania wyborcza rozpocznie się 10 września, a zakończy 23 września o godzinie 24.00. Tymczasem kampania prezydencka rozpocznie się 24 września, czyli dokładnie w dniu ciszy wyborczej i będzie trwała także w dniu głosowania do Sejmu i Senatu. Może to powodować sytuację, w której kampania prezydencka zostanie wykorzystana przez partie polityczne do przedłużenia kampanii w wyborach parlamentarnych i powodować będzie „obchodzenie” prawa, czyli zakłócenie ciszy wyborczej dla wyborów do Sejmu i Senatu. Zdaniem KRRiT jest to niedopuszczalne. Członkowie KRRiT postanowili zwrócić się do Państwowej Komisji Wyborczej o dokonanie interpretacji przepisów. Ważna jest zwłaszcza odpowiedź na pytanie: czy PKW we własnym zakresie dokona wykładni chroniącej ciszę wyborczą, czy oczekuje od KRRiT, aby wskazała inny – późniejszy – termin rozpoczęcia czasu kampanii prezydenckiej w mediach, niż termin ogólny wskazany przez Marszałka Sejmu.

9 czerwca 2005 roku

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przyznała siedmioletnie koncesje trzem stacjom należącym do Agory SA: w Katowicach, Poznaniu i Opolu. Wszystkie trzy koncesje są przedłużeniem dotychczasowych. W Katowicach Kosztowach na częstotliwości 91,2 MHz nadal nadawać będzie Radio Złote Przeboje Karolina 91,2 FM (właścicielem koncesji jest spółka Karolina). Jednocześnie zwiększono moc nadajnika z 1 do 2 kW. Na częstotliwości 103,4 MHz w Poznaniu koncesję otrzymała spółka Lokalne Rozgłośnie Radiowe, która jest właścicielem Radia Blue 103,4 FM. Nadajnik ma moc 0,2 kW. Natomiast w Opolu na częstotliwości 92,8 MHz nadal nadawać będzie Radio Złote Przeboje O!Le 92,8 FM. Właścicielem koncesji jest spółka O!le, a nadajnik ma moc 1 kW.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji odebrała koncesje telewizyjne dwóm nadawcom: Grupie Multimedialnej i Ponadregionalnej Telewizji Puls. Powodem tej decyzji jest fakt, że obie spółki nie nadawały programów telewizyjnych dłużej niż trzy miesiące. Pierwsza spółka jest właścicielem Telewizji Centrum. Stacja nie nadawała od ponad dwóch lat. Druga spółka to właściciel Telewizji Czas. Wszczęcie postępowania koncesyjnego zapoczątkowano już w 2002 roku.

14 czerwca 2005 roku

Podczas posiedzenia członkowie KRRiT omówili sytuację w Telewizji Polskiej związaną z niedokonaniem przez Zarząd TVP wpisu do KRS nowego członka Rady Nadzorczej TVP – Krzysztofa Czeszejki-Sochackiego oraz konsekwencje zawieszenia członka Zarządu TVP – Marka Hołyńskiego.

Przewodnicząca KRRiT podkreśliła, że Zarząd TVP stawia się ponad prawem, przyznając sobie kompetencje do zastępowania sądu, orzekania o legalności uchwał KRRiT i nierespektowania przepisów prawa. Przypomniano także, że w niedawnej opinii Biura Prawnego TVP wskazywano, że „Jedyną kompetencją Zarządu w sprawie składu Rady Nadzorczej jest obowiązek dokonania zgłoszenia do Krajowego Rejestru Sądowego ewentualnych zmian w składzie tego organu Spółki”. Zarząd TVP nie zarejestrował nie tylko zmian w składzie Rady Nadzorczej TVP, ale także zmian w statucie wprowadzonych przez Ministra Skarbu Państwa. Członkowie KRRiT omówili możliwe działania prawne, które Krajowa Rada podejmie w najbliższym czasie.

W dalszej części posiedzenia przedyskutowano uwagi zgłoszone do przygotowanej przez KRRiT „Strategii państwa polskiego w dziedzinie mediów elektronicznych na lata 2005 – 2020”, które zostały zgłoszone przez Międzyresortowy Zespół do spraw Strategii Rozwoju Radiofonii i Telewizji. Stanowisko KRRiT zostanie przekazane Sekretarzowi Stanu w Ministerstwie Kultury – Agnieszce Odorowicz, która przewodniczy pracom Zespołu.

Członkowie KRRiT omówili również efekty monitoringu audycji „Rozmowy w toku” emitowanej w TVN m.in. z 9 marca br., której tematem było molestowanie seksualne w pracy. Monitoring, przeprowadzony na skutek skarg widzów wykazał, że audycja naruszała art. 18. ust. 5 mówiący, że programy mogące mieć negatywny wpływ na rozwój osób małoletnich mogą być rozpowszechniane w godzinach od 23 do 6. Jak wynika z monitoringu audycja zawierała drastyczne opisy wykorzystywania seksualnego oraz szczegółowe relacje dotyczące upokarzających czynności seksualnych. Nadawcy już wcześniej zwracano uwagę, że audycje z cyklu „Rozmowy w toku”, które zawierają treści drastyczne powinny być emitowane o innej porze. Nadawca nie zastosował się jednak do zaleceń KRRiT. Członkowie KRRiT postanowili po raz ostatni skierować pismo do TVN, informując jednocześnie, że konsekwencją dalszego nieprzestrzegania ustawy i zaleceń KRRiT będzie kara finansowa.

30 czerwca 2005 roku

Członkowie KRRiT przyjęli uchwałę w sprawie zasad podziału wpływów abonamentowych na spółki regionalnej radiofonii publicznej i na spółki radiofonii i telewizji publicznej oraz zasad podziału środków z rachunku bankowego KRRiT obejmujących wpływy abonamentowe i pozaabonamentowe na 2006 rok. Uchwała KRRiT wynika z wejścia w życie nowej ustawy o opłatach abonamentowych. Omówiono również raport z monitoringu reklam emitowanych przez TVP w I kwartale 2005, który powstał w odpowiedzi na wystąpienie do Przewodniczącej KRRiT Danuty Waniek Pełnomocnika Rządu ds. Równego Statusu Kobiet i Mężczyzn – Magdaleny Środy. Przeprowadzony przez Departament Reklamy KRRiT monitoring zwracał uwagę na posługiwanie się w reklamach stereotypami dyskryminującymi kobiety. Przeanalizowano 1316 reklam, monitoring potwierdził jedynie częściowo zarzuty podniesione przez Pełnomocnika Rządu ds. Równego Statusu Kobiet i Mężczyzn – dotyczyły one około 20 analizowanych reklam. Departament Reklamy KRRiT opisując wyniki monitoringu zwraca uwagę na powielanie stereotypów: „Twórcy reklam, często na wyraźne żądanie zlecającego produkcję reklam, powielają stereotypy dotyczące roli kobiety i mężczyzny w społeczeństwie, nie chcą zauważyć zmiany ról, jaka zaszła w ostatnich latach. Uważają, że odwołując się do głęboko zakorzenionych stereotypów zdobędą akceptację potencjalnych klientów. Tworzą świat, który dobrze kojarzy się odbiorcom reklam lub tworzą świat, w którym chcieliby się oni znaleźć, świat o którym marzą (świat dostatku, zdrowia, szczęścia rodzinnego i wszelkiej pomyślności). Powielany przez reklamy stereotyp wypacza role społeczne zarówno kobiet jak i mężczyzn. W reklamach kobieta przedstawiana jest jako osoba, której jedynym zajęciem jest usuwanie plam, smarowanie kanapek, gotowanie obiadu, rozmowy z panem reperującym pralkę. Sen z powiek spędza jej

pragnienie, aby „włosy były lśniące” (pełna treść raportu dostępna jest na stronie internetowej KRRiT). Członkowie KRRiT podzielają jednak wyrażone w raporcie stanowisko, że z prawnego punktu widzenia trudno postawić wyraźną granicę między dyskryminacją (zakazaną przez ustawę o radiofonii i telewizji) a przejawami złego gustu, czy naruszeniem dobrych obyczajów. Z tym walczyć można jedynie poprzez sprzeciw opinii publicznej, nacisk klientów, organizacji pozarządowych i samoregulację rynku reklamowego.

5 lipca 2005 roku

Członkowie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji spotkali się z przedstawicielami stowarzyszeń reklamodawców, agencji reklamowych oraz mediów, którzy przedstawili efekty prac nad Kodeksem Etyki Reklamy. Celem spotkania było omówienie możliwości współpracy oraz wsparcia KRRiT dla wprowadzanego wkrótce kodeksu. Prace nad Kodeksem Etyki są odpowiedzią środowiska reklamowego na kontrowersje związane z przekazami reklamowymi, potrzebę ochrony konsumentów i regulacje wprowadzane w krajach Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadami Kodeksu każdy będzie miał prawo zwrócenia się ze skargą do Komisji Etyki Reklamy na reklamy pokazywane w radiu, telewizji, czy w innych mediach. Kodeks określi to, co jest dopuszczalne, a co nieetyczne w przekazach reklamowych, wprowadzi szczegółowe przepisy dotyczące dyskryminacji ze względu na płeć, rasę, ochronę godności i nadużywania zaufania odbiorców. Skargi mają być rozpatrywane w ciągu kilku tygodni, a Komisja Etyki Reklamy będzie mogła orzekać o naruszeniu zasad etyki, konieczności zmodyfikowania reklamy lub jej wstrzymaniu. Kodeks Etyki Reklamy to element dobrowolnej samoregulacji podmiotów rynku reklamowego (skupionych m.in. w Radzie Reklamy, Stowarzyszeniu Marketingu Bezpośredniego, Stowarzyszeniu Agencji Reklamowych w Polsce, Pro Marka, Międzynarodowym Stowarzyszeniu Reklamy). System samoregulacji będzie całkowicie finansowany przez branżę reklamową. Członkowie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji przyjęli projekt rozporządzenia KRRiT w sprawie czasu przeznaczanego na rozpowszechnianie audycji wyborczych oraz ramowego podziału czasu w programach ogólnokrajowych i regionalnych.

Przyjęto również stanowisko KRRiT w sprawie współpracy TVP SA z operatorami sieci kablowych i platform satelitarnych (stanowisko publikujemy w numerze).

7 lipca 2005 roku

Członkowie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji spotkali się z przedstawicielami Grupy Multimedia, którzy przedstawili swoje stanowisko i plany dotyczące Telewizji Centrum (KRRiT podjęła wcześniej decyzję o cofnięciu koncesji).

W dalszej części posiedzenia członkowie KRRiT rozmawiali o sytuacji w Radiu Łódź SA z dotychczasowym członkiem Rady Nadzorczej, oddelegowanym do pełnienia funkcji prezesa radia i przewodniczącym Rady Nadzorczej.

Członkowie KRRiT rozpatrywali również sprawy koncesyjne; zdecydowali m.in. o przyznaniu koncesji na rozpowszechnianie programu radiowego o zasięgu lokalnym i o charakterze uniwersalnym, rozpowszechnianego w województwie świętokrzyskim, dla Radia TAK. Zdecydowano również o przyznaniu koncesji na rozpowszechnianie drogą satelitarną programu o charakterze wyspecjalizowanym – Polsat Sport 2, który będzie kanałem uzupełniającym Polsat Sport.

12 lipca 2005 roku

Członkowie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji spotkali się z przedstawicielami Związku Polskich Autorów i Kompozytorów ZAKR. Zdaniem Zarządu ZAKR polska twórczość w stacjach radiowych i telewizyjnych jest coraz bardziej marginalizowana, a czas antenowy wypełniają przede wszystkim utwory z krajów anglojęzycznych. ZAKR zwraca uwagę, że dostęp polskich twórców do anteny nie był jeszcze nigdy tak trudny jak obecnie i dotyczy to zarówno twórców o uznanym dorobku, jak i dopiero rozpoczynających swoją karierę. Przedstawiciele ZAKR wskazywali na przykład Francji, gdzie wprowadzono zobowiązania programowe gwarantujące 40 proc. obecność audycji z krajowym repertuarem, a ich łamanie obwarowano sankcjami – włącznie z utratą koncesji. Postulowali wprowadzenie podobnych zapisów, apelowali do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji o wzmożone kontrolowanie obecności polskich utworów w stacjach radiowych i telewizyjnych oraz wprowadzanie zapisów programowych w koncesjach, które zapobiegłyby marginalizowaniu polskiej twórczości. Przewodnicząca KRRiT poinformowała przedstawicieli ZAKR, że wprowadzanie zapisów programowych w koncesjach zostało poddane krytyce w raporcie NIK, zadeklarowała jednak, że Krajowa Rada uczyni wszystko by wspierać (w ramach możliwości jakie stwarza ustawa o radiofonii i telewizji) obecność polskiej twórczości w mediach.

W dalszej części posiedzenia członkowie KRRiT zajmowali się sprawami koncesyjnymi oraz przekazanym przez Państwową Komisję Wyborczą stanowiskiem w sprawie interpretacji przepisów ustalających kalendarz wyborczy.

14 lipca 2005 roku

Członkowie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji zajmowali się sprawami koncesyjnymi. Podjęto decyzje o:

- rozszerzeniu koncesji dla Radia Zet na rozpowszechnianie programu radiowego docierającego do ponad 80% ludności Polski, o charakterze uniwersalnym, poprzez przyznanie prawa do rozpowszechniania programu za pośrednictwem dodatkowej stacji – lokalizacja Gorzów Wielkopolski, częstotliwość 99,6 MHz i mocy 1 kW oraz o lokalizacji Kluczbork, częstotliwość 107,4 MHz i mocy 0,35 kW,
- zmianie koncesji poprzez zmianę nazwy programu z „Płockie Radio Plus” na „Radio ESKA Płock”,
- zmianie koncesji poprzez zmianę nazwy programu z „HOT Radio” na „Radio ESKA Przemyśl”,
- zmianie koncesji poprzez zmianę nazwy programu z „Radio Plus Łomża” na Radio ESKA Łomża”,
- formule ogłoszenia na nadawanie programu o charakterze uniwersalnym z lokalizacją w Koszalinie, częstotliwość 106,9 MHz, moc 0,1 kW,
- udzieleniu koncesji Telewizji Polsat SA na rozpowszechnianie satelitarnego programu telewizyjnego „Playboy Polska”.

19 lipca 2005 roku

Członkowie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji spotkali się z przedstawicielami spółki Kino Polska. Omówiono dotychczasową działalność spółki, plany rozwoju, kłopoty na jakie napotyka Kino Polska, w szczególności z dostępem do zasobów archiwalnych TVP. Członkowie KRRiT podkreślali ambitny charakter oferty kanału Kino Polska, który prowadząc działalność komercyjną stworzył jednocześnie ofertę znakomitej jakości, przedstawiającą dorobek polskiego filmu fabularnego i dokumentalnego.

Członkowie KRRiT omówili również projekty uchwał w sprawie podziału czasu na rozpowszechnianie nieodpłatnych audycji wyborczych w wyborach na urząd Prezydenta RP. Przyjęto również apel do komitetów wyborczych oraz publicznych i niepublicznych nadawców radiowych i telewizyjnych aby zrezygnowali z rozpowszechniania odpłatnych audycji wyborczych (kandydatów na urząd Prezydenta RP) od godziny 24 dnia 23 września do godziny 20.00 dnia 25 września (apel publikujemy w numerze). Apel spowodowany jest niebezpieczeństwem naruszania ciszy wyborczej (obowiązującej w tych dniach w związku z wyborami do parlamentu) przez audycje kandydatów na urząd Prezydenta RP. W wyborach do Sejmu i Senatu RP uczestniczyć będą komitety wyborcze związane z partiami politycznymi, które mogą popierać kandydatów w wyborach na urząd Prezydenta RP. Wielu kandydatów na urząd Prezydenta RP zadeklarowało również swój start w wyborach parlamentarnych.

7 września 2005 roku

Podczas posiedzenia członkowie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji przyjęli rozporządzenie „w sprawie trybu ogłaszania konkursu na rezerwację częstotliwości na cele rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną” (rozporządzenie wraz z uzasadnieniem publikujemy w numerze). Rozporządzenie określa tryb ogłaszania konkursu oraz szczegółowe wymagania, warunki i tryb prowadzenia konkursu. Przyjęte przez KRRiT rozporządzenie otwiera drogę do wyboru operatorów multipleksów i rozwoju telewizji i radiofonii cyfrowej w Polsce.

20 września 2005 roku

Podczas posiedzenia członkowie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji przyjęli Rozporządzenie „w sprawie sposobu prowadzenia przez nadawcę ewidencji czasu nadawania audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich i audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych oraz czasu jej przechowywania. Rozporządzenie przygotowane zostało zgodnie z delegacją ustawową zawartą w art. 15a ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, nakazującego Krajowej Radzie określenie, w odniesieniu do audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich i audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych – sposobu prowadzenia przez nadawców ewidencji czasu nadawania tych audycji, czasu przechowywania ewidencji, nie krótszego niż rok, oraz zakresu zawartych w niej informacji, w tym danych o terminie rozpowszechniania audycji, rzeczywistym czasie ich trwania, tytule i producencie audycji. Rozporządzenie zostało przesłane do Rządowego Centrum Legislacyjnego i w najbliższym czasie zostanie opublikowane w Dzienniku Ustaw, o czym poinformujemy w kolejnym numerze Biuletynu.